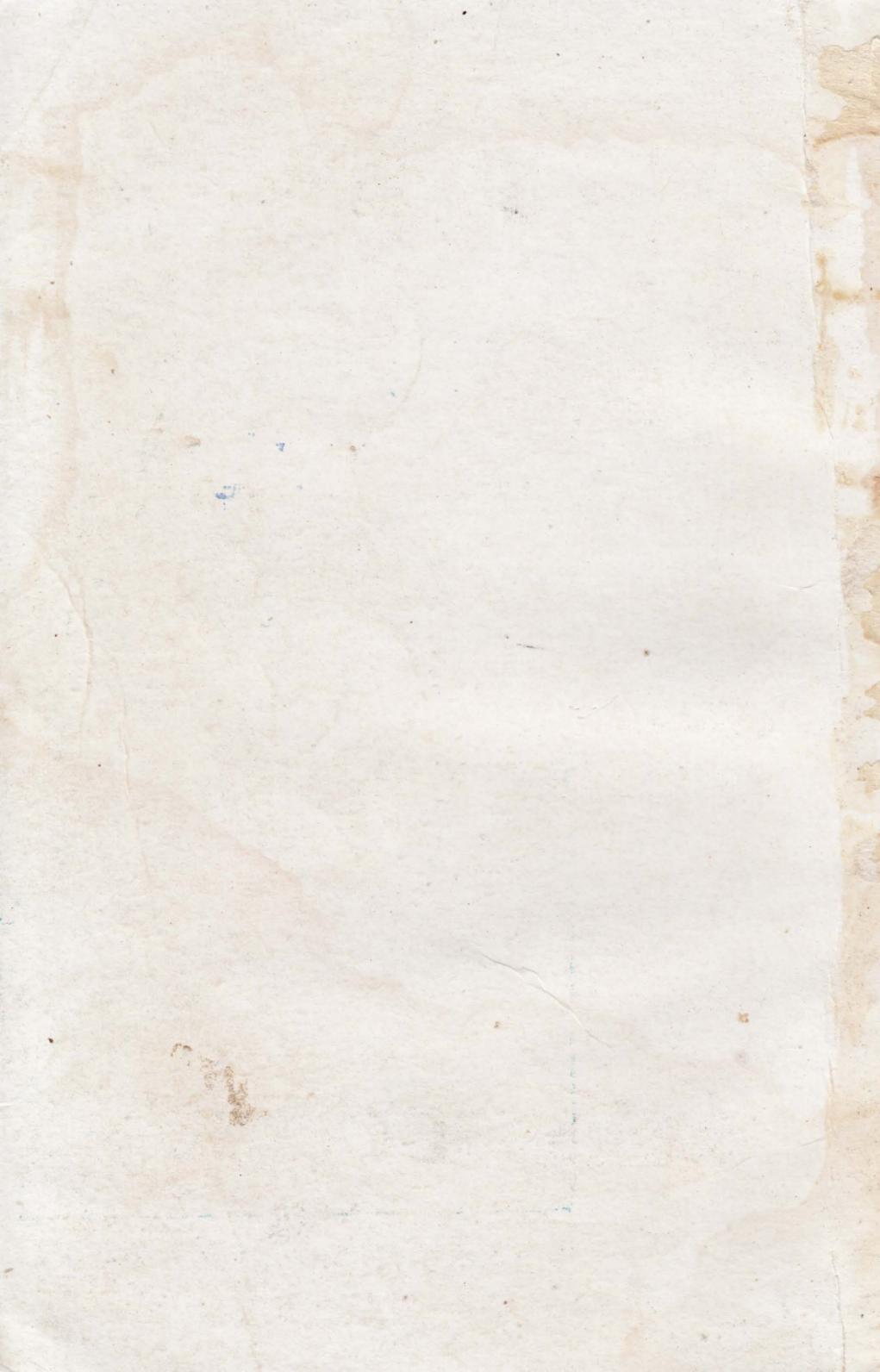

துணிவெந்து விட்டு

அ. சண்முகதலை

துணைவேந்தர் 'வித்தி'

கிரு. கு. பு. வெ. வெ. வெ. வெ.

०४ - ८७ - ८४

பேராசிரியர்

அ. சண்முகதாஸ், Ph. D.

தமிழ் மன்றம்

THUNAIVENTHAR “VITHI”

(biography of Prof. Dr. S. Vithiananthan,
Vice-Chancellor of the University of Jaffna)

by: Professor Dr. A. Sanmugadas,
Department of Tamil,
University of Jaffna.

*Author of; Thamilmoli Ilakkana Iyalpukal,
Tamil Pa Vadivamkal etc.*

With a foreword by:

Dr. H. W. THAMBIAH, Ph. D., LL. D. (London)

*Former Judge of the Supreme Court of Sri Lanka,
Member of the Supreme Court of Appeal, former Judge
of the Supreme Court of Appeal of the Republic of
Sierra Leone and Gambia,
presently full-time member of the Law Commission
and Visiting Professor of Law. University of Colombo.*

First published on the occasion of the
Sixtieth birthday of Dr. S. Vithiananthan
—8th May, 1984

All rights reserved

Nineteenth publication of:

THAMIL MANRAM,
Galhinna, Kandy, Sri Lanka.

Printed at: Chamara Printers,
22A, Mallika Lane, Colombo-6.

Price: Rs. 15/-

இலங்கை உயர் நிதி மன்றத்தின் முன்னாள் நீதியரசர் மேன் முறையிட்டு நீதிமன்ற முன்னாள் உறுப்பினர், சியாரா லியோன் குடியரசு, கம்பியா ஆகிய நாடுகளின் மேன் முறையிட்டு நீதிமன்ற முன்னாள் நீதியரசர், தற்பொழுது சட்ட ஆஸைக்குமுனின் முழுநேர உறுப்பினர், கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்தின் பகுதி நேர சட்டப் பேராசிரிர்

கலாநிதி எச். டபிள்யூ. தம்பையா
பிளச். டி., எல்எல். டி. (வண்டன்)

அவர்கள்

அன்புடன் வழங்கிய

அனிந்துரை

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணை வேந்த ராகிய கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்களின் வாழ்க்கை வரவாற்றை, இந்றால் கூறுகின்றது. இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் மொழியைச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்று, முதல் தரத்தில் சித்தியெய்திய வித்தியானந்தன், பின்பு தமிழ்மொழி முதுமாணி (எம். ஏ.) பட்டம் பெற்றார். அதைத் தொடர்ந்து, அவர் வண்டன் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த்துறை ஆராய்ச் சியை மேற்கொண்டார், கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றுத் தாய்நாடு திரும்பியதிலிருந்தே, தமிழ்ப் பணியில் அவர் ஈடுபட்டுள்ளார். தமிழ்த் தாய்க்கே தன்னை அர்ப்பணித்துவிட்ட பெரியார் வித்தியானந்தன், மிகச் சிறந்த தமிழறிஞர்.

தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அவர் அனிந்துள்ள பங்கு இத்துணை என்று அளவிடக்கூடியதல்ல. குறிப்

பாக, தமிழ் நாடகம், கிராமியக் கவிதை ஆகிய இரு அம்சங்களிலும் இவருக்கு ஈடுபாடு அதிகம். இந்த இரு துறைகளிலும் அவர் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். இவைகளைன்னத்தும் சிறந்த நூல் வடி வம் பெற்றுள்ளன. அதனால் தமிழ்ச் சமூதாயம் பெரும் பயன் அடையும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நீண்ட காலமாகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராய்த் தொண்டு புரிந்துள்ள கலாநிதி வித்தியானந்தன், முதலில் மூன்றுண்டு காலத்திற்கு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தராக நியமிக்கப்பட்டார். மீண்டும் மூன்றுண்டு காலத்திற்கு அவர் மறுநியமனம் பெற்றுள்ளார்.

ஒரு நிர்வாகி என்ற முறையில், அவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தை ஒர் உன்னத நிலைக்கு உயர்த்தியுள்ளார். அரசியல், கலாசாரம் என்பன பற்றி வேறு பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டவர்கள் பணிபுரிகின்ற பல்கலைக் கழகமொன்றை வெற்றிகரமாக நிர்வகிப்பதற்கு, அவரின் புத்திசாதுரியமும் அன்பு நடைமுறைகளுந்தான் உதவியுள்ளன. எதிர்கால மாணவச் சந்ததி கருக்கும், பொதுவாக, தமிழறிந்த மக்கள் அனைவருக்கும் இந்நால் மிகப் பயனுள்ளதாய் அமையும் என்னான் துணீந்து கூற விரும்புகின்றேன்.

எச். பாரிஸு. தம்பையா

52, ஐந்தாவது ஒழுங்கை,
கொழும்பு-3.

24-4-1984

மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தின்
இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்ஷ்யத் துறைப் பேராசிரியர்

கலாநிதி அல்லூற் ம. மு. உவைஸ்

அவர்கள் வழங்கிய

வாழ்த்து

இலங்கை தன்னில் இலங்கும் யாழ்ப்புரம்
துலங்கும் பதியாம் தெல்லிப் பணையில்
பிறந்து வளர்ந்து பேணிப் படித்துச்
சிறந்து விளங்கி சிறப்புப் பயிற்சி
சீர்பெறப் பெற்றுச் செந்தமிழ் வானில்
பார்புகழ் மதியெனப் பாரோர் போற்றிட
பல்கலைக் கழகம் பணிவுடன் புகுந்து
பல்கலை பயின்று பட்டமும் பெற்று
அக்கலைக் கழக ஆசா னுமாய்
எக்கலை தன்னிலும் எல்லோர் தாழும்
ஏற்றிடப் புகழுடன் ஏந்தல் எனவே
போற்றிடப் பொறையுடன் பொற்புற விளங்க
தமிழர் மொழியையும் தமிழர் கலையையும்
அமிழ்தனும் இனிய அறம்பல கூறும்
தமிழர் பண்பையுந் தமிழ்த்தாய் மகிழு
தமிழர் சால்பெனும் தனிநூல் இயற்ற
ஆங்கில நாட்டை ஆய்வுக் கணுகி
ஒங்கும் டாக்டர் ஒப்பில் பட்டம்
பொங்கும் புகழெனப் பொலிவுடன் ஈட்டி
கொங்குதேர் வாழ்க்கை கொண்ட நம்பி
கமலத் தாய்நிகர் கற்புடைச் செல்வி
கமலம் நங்கையைக் கனிவுடன் மணந்து
புதல்வர் தம்மையும் புதல்வியர் தம்மையும்

இதமுடன் பெற்றே இதமுடன் வாழ்வோர்
வித்தையில் சிறந்த வித்தியா னந்தன்
வித்திடும் வித்தைகள் வித்தும் வித்தகர்
முஸ்லிம் முதுசொம் முதன்மை யாக
இஸ்லாம் பற்றிய இனிய கருத்தினை
இயம்பும் நோக்குடன் எடுத்துக் காட்டி
பயனுடை நூலெனப் பாரோர் ஏத்திட
கலையும் பண்பும் கனிவுடன் எழுதி
தலைமைப் பரிசில் தட்டிக் கொண்டோ;
யாழ்ந்தகர் தன்னில் யாவரும் விரும்ப
வாழ்வும் வளமும் வாய்ப்பும் வழங்கும்
பல்கலைக் கழகம் பாங்குற இயக்கும்
தொல்கலை வளரத் தொடரும் பணியென
தாங்கும் பொறுப்பினைத் தலைமைப் பதவியை
ஒங்கும் புகழொடு ஒச்சிடும் ஒள்ளியன்
முதல்துணை வேந்தர் முத்தாம் பெயரினர்
இதமுடன் எவரும் இன்பம் பெற்றிட
ஆய்வோர் உள்ளம் வைகலும் கவைத்திட
ஆய்வில் உள்ளோர் ஆழம் பெறவே
உற்றுழி உதவியும் உறுதுணை புரிந்தும்
நற்றுணை நல்குவர் நண்ணீடு வோர்க்கே
வளமார் வாழ்வினை வாகாய்ப் பெறவே
உள்ளமார் வாழ்த்துதும் வாழிய வாழியவே.

இலங்கை உழூக்கும் பத்திரிகையாளர் சங்கம்
முன்றுவதாண்டும் தலைவராகத் தேர்ந்துள்ள
“தினகரன்” பிரதம ஆசிரியர், சட்டத்தரவு
திரு. ஆர். சிவகுருநாதன், M. A.
அவர்களின்

பாராட்டுரை

“வித்தியானந்தம்”—இது இன்று ஒரு கோட்பாடாகிவிட்டது எனலாம். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தின் துணை வெந்தர் ச. வித்தியானந்தனின் சிந்தனைகள், அபிலாணங்கள், வாழ்க்கை முறை ஆகிய அனைத்தியல்புகளையும் ஒன்றிணைத்து கோட்பாடு உருவம் கொடுத்து “வித்தியானந்தம்” என்று குறிப்பிடுவதுண்டு.

பேராசான் வித்தியர் தனிப்பட்ட ரீதியிலே ஒரு ஸ்தாபனம். தனி நபர் அல்லர். ஒரு பொதுச்சொத்து. எல்லோருக்கும் உரியவர். ஆதனின் எல்லோரும் இவர் மீது உரிமை பாராட்டுவர். “கலைமகிழ்நுன்” “பிறையன்பன்” என்று இவர் தேர்ந்தெடுத்த புனை பெயர் களே தமிழ் பேசும் மக்கள் எல்லோருக்கும் உரியவராக இருக்கவே விரும்பினார் என்பதனை உணர்த்தும்.

கல்லூரின்னை தமிழ் மன்றத்தினர் வெளியிட்ட முதற் தமிழ் நால் “இலக்கியத் தென்றல்”. பேராசிரியர் எழுதிய முதல் நாலும் இதுவே. பேராசிரியரின் அறு பது வயது நிறைவு குறிக்கும் மணி விழாவின் போதும் இதே கல்லூரின்னை தமிழ் மன்றம், இந்நால் வெளியிடுவதனாலே இம்முயற்சி சிறப்பு அடைகின்றது. பேராசிரியரின் அபிமான மாணவனை எஸ். எம். ஹனிபா அவர்களின் குரு பக்தியை நாம் பாராட்டாதிருக்க முடியாது. பேராசிரியரிடம் பயின்று இவரின் கீழேயே விரிவுரையாளராகவிருந்து பேராசிரியராகிவிட்ட கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ், பேராசான் வித்தியரின் வாழ்க்கைச்

சம்பவங்களையும் இன்ப, துன்ப நினைவுகளையும் நன்கு அறிந்தவர். இவரது உணர்வு அலீகளில் மிதந்து சென் றவர். அன்றும் இன்றும் பக்தியுடன் அருகே உறுதுணையாக நிற்பவர். இவர்மீது அன்பும் பாசமுமிக்கவர். பேராசிரியரின் வாழ்க்கைக் குறிப்பைத் திறம்பட எழுத வல்லவர் கலாநிதி சண்முகதாஸே என்று ஹனிபா ஹாஜியார் செய்த முடிவு, மெச்சத்தக்கதாகும். இம் முடிவு நல்ல முடிவே என நிருபிக்கின்றது இந்நாலின் பொருளாடக்கம். கலாநிதி சண்முகதாசுக்கு எங்கள் பாராட்டுக்கள் உரித்து.

போராசிரியரின் இயல்புகளை வகுத்துக் கூறுவது எளிதன்று. பல அம்சங்களை இவர் கொண்டவர். சிறந்த தமிழரினர்; சிறந்த ஆராய்ச்சியாளர்; சிறந்த நிர்வாகி; சிறந்த கலையார்வலர். இவை அனைத்திற்கும் மேலாக சிறந்த ஒரு மனிதர்; பண்பாளர்; சிறந்த நண்பன்; தத்துவ ஞானி; வழிகாட்டி என்று இவரைப் பல கோணங்களிலுமிருந்தும் நோக்க முடியும்.

பேராசிரியரின் நிர்வாகத் திறனை நீண்ட சேவைக் காலத்தில் இவர் ஏற்றிருந்த பொறுப்புக்கள் எடுத்துக் கூறும். பேராதனை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகங்களில் பேராசிரியாகவிருந்தபோதும் கொழும்பில் பேராசிரியர் ச. கணபதிப்பிள்ளைக்கு உறுதுணையாகவிருந்து பணி செய்த போதும் தமிழ்த்துறையின் மாணவரும் வெளி யேயிருந்த தமிழ்ப் பெருமக்களும் பேராசிரியர் ச. வி. யின் தமிழ் உணர்வையும் எடுத்த கருமத்தைத் திறம் படச் செய்து முடிக்கும் ஆற்றலையும் பாராட்டினர். பேராதனையில் ஜயதிலக்க, விஜேவர் தன மாணவர் விடுதி களின் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தபோது விடுதி நிர்வாகம் திறம்பட இயங்கிற்று என்பதனை எல்லோரும் அறிவர். பல்கலைக் கழக துணை வேந்தராக இரண்டாவது முறையாகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டதை பேராசிரியரின் நிர்வாகத் திறனையல்லவா எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

கலை ஆர்வம், கலா ரசிகன் என்ற வகையிலே பேராசிரியர் ஆற்றிய தொண்டை இலகுவில் எடைபோட

முடியாது. தமிழ் நாடகம் வளர்ச்சி பெறவும் கிராமியப் பெருங்கலைகளான வட மோடி, தென்மோடி நாட்டுக் கூத்துக்கள் நடனங்கள் புத்துயிர் பெறவும் இவர்களைக் கழகத்தின் மூலமும் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறை மூலமும் ஆற்றிய சேவை சொல்லும் தரத்தது அன்று.

இச்சிறப்பு இயல்புகள் தான் ஒரு புறமிருக்கட்டும். தனிப்பட்ட முறையிலே ஒரு மனிதர் என்ற ரீதியிலே இவரை நோக்கும் போது, இவரில் என்ன காண்கின் ரேமு! ‘வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்பட வேண்டிய’ ஒருவரைப் போலவ்வா இவர் காட்சியளிக்கின்றார்? பெரியவர், சிறியவர் என்பது ஒருவரின் எச்சத் தால் காணப்படுமென்பர். வித்தியரை அறிய வந்தவர்கள் இவர் தந்தை ‘எந்நோற்றார்’ என்றுதான் என்னுவதுண்டு. இவரைப் போன்ற இன்னொருவரை இந்நாடு என்றுமே பெறமுடியாது, ஓப்பாரும் மிக்காரும் இவருக்கில்லை. பெரியவர், சிறியவர், ஏழை, பணக்காரர், உயர் குடியாளர், தாழ் குலத்தார், அறிவாளி, அறிவற்றவர், பயனுள்ளவன், பயனற்றவன் என்றெல்லாம் மக்களைப் பாகுபடுத்தும் இயல்பு இவரிடமில்லை. சிறந்த பண்புகளைக் கொண்ட பெருந்தகை இவர். அன்பே உருவெடுத்தாற் போன்றவர். உடன் பிறந்தார் மீது வாஞ்சை கொண்டிருந்தார். அவர்களின் நல்வாழ் வுக்காக எத்தனையோவற்றையெல்லாம் செய்தார். இச் சகோதர அன்பைக் கண்டு, தமக்கு இத்தகைய ஒரு சகோதரர் கிடைக்கவில்லையே எனப் பொறுமைப்பட்டவர் களும் உண்டு. தாயைப் போலவும் தந்தையைப்போலவும் இவர் தன் சகோதர, சகோதரிகளைக் கவனித்து வந்தார். ஆனால் இந்த அன்பும் பாசமும் தொழிற் துறையில் பிரவேசிக்க, பேராசிரியர் அனுமதிக்கவில்லை. எல்லோரும் தொழிற்றுறையில் சமத்துவம் பெற்றனர். நிதானபுத்தியும், நிதான சிந்தனையும் உடையவர். தன்னலம் கருதாதவர். அடி மனதில் ஒன்றினை வைத்துக் கொண்டு திட்டம்திட்டுபவரல்லர். தியாக உணர்வு உள்ளவர். விட்டுக் கொடுக்கும் இயல்போடு பிறர் கருத்தை

ஏற்கின்ற சிறந்த குணமும் இவரிடமுண்டு. இதனுலேயே சகல இனத்தவர்களும் இவரை மதுக்கின்றனர். தமிழர், முஸ்லிம்கள் மட்டுமல்லாது, சிங்களவர்களும் பேராசிரியருக்கு மதிப்பும் மரியானதையும் அளிப்பார். விடா முயற்சியும் தளராத உள்ளமும் கொண்டவர். ஒரு கருமத்தை மேற்கொண்டால் அதனைச் செய்து முடிக்கும் வரை ஓய்மாட்டார். கனவிலும் நனவிலும் இதே சிந்தனையுடனிருந்து செய்து முடிப்பார். விருந்தோம்பல் இவரது சிறந்த இயல்பு.

இவ்வரும் குணங்களே இவரது வெற்றியின் இரகசியம். ஒவ்வொரு இயல்பையும் எடுத்து விளக்குவதற்கு இவரது வாழ்க்கையில் இடம் பெற்ற சம்பவங்கள் நிறைய உண்டு. இவற்றைக் கூறப்போகின் சில கனவான்களின் கால் விரல்களில் ஏறி மிதிப்பதாகிவிடும் என்ற அச்சத்தாலும், முகவரை நீளக் கூடாதென்று பதிப்பாளிட்ட ஆணையை மீறிவிடுவேன் என்ற பயத் தினாலும் இங்கே கூருது விடுகின்றேன். தமிழ் மொழி, இலக்கிய வளர்ச்சியில், பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த் துறைக்குப் பங்களிப்பு உண்டென்றால் நிச்சயமாக இச் சம்பவங்கள் தமிழ் ஆய்வாளர் அறிய வேண்டியவை எனலாம். இவை வரலாற்று முக்கியத்துவம் கொண்டவை என்று கூற முடியும். எனவே, இவை பதிவுபெற வேண்டியவை. வேறெங்காயினும் இவற்றை நானே பிறரோ எழுதி வைப்பது நல்லதெனத் தோன்றுகிறது. கட்டப் பொம்மன் இருந்தான். எட்டப்பனும் இருக்கவே செய்தான். பூத்தம்பியிருந்தான், காக்கை வண்ணியன் இருக்கவே செய்தான். இது உலக நியதி. தமிழ்க் கல்வித்துறை விதி விலக்கா?

இவ்வாறு ஒரு கலங்களை விளக்கமாக திக்குத் தெரியாது தவிப்போருக்கு நல்ல வழி காட்டியாக, ஞான குருவாக சகல இனத்தினருக்கும் இவர் திகழ்வதனால், இவர் நீடு வாழ வேண்டுமென்று எல்லோரும் கிளப்புகின்ற வாழ்த்தொலி எங்கனும் பிரதிபலித்துக் கொண்டேயிருக்கின்றது.

கொழும்பு

ஆர். சிவகுருநாதன்

27-4-84.

புகழுரை

அரை நூற்றுண்டின் பின்னர் ஈழத் தமிழின் வளர்ச்சி பற்றி வரலாறு எழுதும் ஒருவர், கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்களின் அரும் பெரும்தொண்டு பற்றிய விவரங்களைச் சேகரிக்கும் பொழுது, போது மான தகவல்களைப் பெற முடியாமல், தினரும் நிலை ஏற்படலாம். ஏனெனில், அவரின் அளப்பரிய பணிகள் பற்றி, இதுவரை, விரிவாகக் கூறுகின்ற கட்டுரை களே, வெளிவந்ததில்லை. ஆதலால், கலாநிதி வித்தியானந்தனைப் பற்றி ஒரளவேணும் பூரணமான நூலொன்று வெளியிட வேண்டுமென நாம் சில கால மாக முயற்சி செய்தோம். அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் ஒருவர், பேராசியரை அண்மித்து விபரங்களைக் கேட்டறியக் கூடியவராயிருந்தால்தான். அப்பணியைச் சிறப்புறச் செய்யலாம் என நினைத்து, பொருத்தமான வர் பற்றிச் சிந்திக்கும் பொழுது, திரு. த. சண்முகசுந்தரம் அவர்களையே முதலில் கேட்க வேண்டுமென நினைத்து, மூன்றுண்டுகளுக்கு முன்னர், அவருக்குக் கடிதம் எழுதினாலும். விரைவில் செய்து தருவதாக பதில் வந்தது. பின்னரும் பல முறைகள் எழுதிய போதிலும் காரியம் நடைபெறவில்லை. கல்லூரி அதிபர், எழுத்தாளர், நாடகத் தயாரிப்பாளர் எனப் பல துறைகளில் ஈடுபடும் அவருக்கு, அலுவல்கள் மிகுதியால் இப்பணியில் ஈடுபட முடியாமலிருக்கிறதெனத் தீர்மானித்து, கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ் அவர்களிடம் விரும்பிக் கேட்டுக் கொண்டதன் பயனாக, இப்பொழுது இந்நூல் உருவாகியுள்ளது.

கலாநிதி சண்முகதாஸ் அவர்கள் பெரிதும் சிரமப்பட்டு, குறுகிய கால எல்லைக்குள் இதனை எழுதியதுடன் நாம் வெளியிடும் வர்யப்பையும் தந்ததற்காக அவருக்கு மனதின் அடித்தளத்திலிருந்து, ஆழிய நன்றியை முதன்

முதலில் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். அழகிய, இனிய நடையில், கதை சொல்லும் தன்மையில் பாரமான விசயங்களை அவர் எழுதியுள்ளார். சிறந்த அணிந்துரை தந்த பெரியார் கலாநிதி எச். டப்ஸியு. தம்பையா, கவிதையில் பாராட்டுத் தெரிவிக்கின்ற பேராசிரியர் அல்ஹாஜ் கலாநிதி ம. மு. உவைஸ், பாராட்டுரை தந்துள்ள ‘தினகரன்’ ஆசிரியர் திரு. ஆர். சிவகுருநாதன் அவர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றி. நூலீஸ் சிறப்புற அச்சிடுவதில் பெரிதும் ஊக்கம் காட்டிக் கடு மையாக உழைத்த அச்சக ஊழியர்களுக்கும் எமது நன்றி.

1951ம் ஆண்டு யூலை மாதம் கொழும்பில், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரி மாணவனுக்கச் சேர்ந்த பொழுதுதான், முதலில் கலாநிதி வித்தியானந்தன் அவர்களை ஒரு விரிவுரையாளர் என்ற ரீதியில் சந்தித் தேன். முதல் ஆண்டிலேயே, தமிழ்ச் சங்க நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அதிலும் அந்த ஆண்டில் மேடையேறிய “சங்கிலி” நாடகத்தில் ஒரு பாத்திரமாக நானும் நடித்ததால், நாடகத்தை நெறிப்படுத்திய “வித்தி” அவர்களுடன் ஒரளவு நெருக்கம் ஏற்பட்டது. பின்பு, தமிழ்ச் சங்க சஞ்சிகையான “இளங்கதிர்” ஆசிரியராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டதுடன், அடுத்தடுத்த ஆண்டுகளிலும் நாடகங்களில் நடிக்கும் வாய்ப்புக்கள் கிட்டியதால், மேலும் எமக்குள் தொடர்புகள் நெருக்கமாயின. 1952ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதத்தில் நாமெல்லாம் பேராத ணைக்கு மாறிய பொழுது, நான் வதிந்த ஐயதிலக்க மண்டபத்தின் பிரதி அதிகாரியாக ‘வித்தி’ வந்ததால் நாளாந்தம் நாம் சந்திக்கும் வாய்ப்புக்கிட்டியதுடன், பல வேறு நிகழ்ச்சிகளிலும் இணைந்து செயற்பட நேரிட்டது.

அவரின் பரந்த மனப்தான்மையும் எல்லோரும் நல்வவரே என்ற உயரிய நோக்கும் என்னைப் பெரிதும்

கவர்ந்த இரு தன்மைகள். இந்த இரண்டும், நான் அவருடன் நெருங்கிப் பழகியதால் எனக்கும் தாவியுள்ளதை இப்பொழுது என்னால் அவதானிக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது.

“எல்லோரும் ஓரினம், எல்லோரும் ஓர் குலம், நாமெல்லாம் ஒரு தாய் மக்கள்” என்னும் உயரிய இலட்சியம் அவரிடம் அச்சாணியாகப் பதிந்துள்ளது. இந்தப் பண்பு, பெரும்பாலான மக்களிடம் அமைந்து விடுமானால், எந்த ஒரு நாட்டிலும் பூசல்கள் தலை தாக்க முடியாது. குழப்பங்கள், தொல்லைகள் எழுவதற்கு நியாயமில்லை.

இந்நாட்டில் மாத்திரமன்றி, வெளிநாடுகளிலும் அவருக்கு நன்றி செலுத்துகின்ற உள்ளங்கள் ஆயிரம், ஆயிரம் உண்டு. அரியபணி புரிந்துள்ள அருமையான மனிதர் ஒருவரின் நலன்களை எடுத்துக் கூறுகின்ற இந்த நூலை வெளியிடுவதில், நாம் மட்டில்லா மகிழ்ச்சிய டைகிரேம்.

முப்பத்தி மூன்றுண்டு காலமாக கலாநிதி வித்தியா னந்தன் அவர்களின் உயர்ச்சியை, அவர் புகழ் ஏணியில் படிப்படியாக ஏறுவதைக் கண்டு, மனதால் மேலும் யரப் பாராட்டிய என்னுள்ளம், இந்த நூல் வெளிவருவதற்குக் காலாயிருக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததை எண்ணி, எண்ணி பேருவகை கொள்கிறது. அவருடைய பணி மேலும் உயர் வேண்டும், அவரின் தகுதி மேன் மேலும் உயர் வேண்டும் என மனப்பூர்வமாக வாழ்த்துகிறேன்.

27/1, Beach Road,
Mount Lavinia.
4-5-1984.

எஸ். எம். ஹனிபா

முன்னுரை

எமது சமூகத்துக்கும் மொழிக்கும் சேவைபுரியும் பெரியார்களை, அவர்கள் சேவையாற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே, அவர்களுடைய சேவை நலனுக்குரிய நன்றியினை நாம் செலுத்திவிட வேண்டும். இத்தகைய கோட்பாட்டுடன் பல காலமாக இயங்கி வருகின்றது கல்லூரின்னைத் தமிழ் மன்றம். இம் மன்றத்தின் சார்பாகப் பேராசிரியர் அல்ஹாஜ் எம். எம். உவைஸ் அவர்களின் சேவை நலன்களைக் குறித்து, சட்டத்தரணி அல் ஹாஜ் எஸ். எம். ஹனிபா எழுதிய “உத்தமர் உவைஸ்” வெளிவந்தது. இத் தமிழ் மன்றமே பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனுடைய முதல் நூலாகிய “இலக்கியத் தென்றல்” என்பதையும், அடுத்து அவரின் ‘தமிழர் சால்பு’ எனும் ஆய்வு நூலையும் பிரசரித்தது. தமிழ் மன்றத்தின் சார்பாக, நம்மிடையே சேவையாற்றி வரும் கலைஞரும் அறிஞருமாகிய பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் பற்றிய இந்நால் வெளிவருகின்றது.

பேராசிரியரின் அன்புக்குரிய பழைய மாணவராகிய அல்ஹாஜ் எஸ். எம். ஹனிபா அவர்கள், 10-12-83ல் என்னுடைய முகவரிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். யான் யப்பான் நாட்டில் அவ்வேளை இருப்பதை அவர் அறியவில்லை. எனினும், திருவருள் கைகூட அடியேன் 17-12-83ல் திடீரென யப்பானிலிருந்து புறப்பட்ட ① இங்கு வந்து சேர்ந்தேன். வந்தவுடனே நன்பர் ஹனிபா அவர்களுடைய கடிதம் எனக்காகக் காத்திருந்தது. அவர் தன்னுடைய கடிதத்தில்; “I am a firm believer in honouring those to whom honour is due, during their lifetime, if it is possible. As such I wrote “Uththamar Uwise” which was very much welcomed by the Tamil literary world. Now, may I have the pleasure of inviting you to write the biography of our beloved “Vithi” for publication” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். எனக்குத் தமிழ் பயிற்றி, என்னை ஆளாக்

கிய என் மதிப்புக்குரிய பேராசானுக்கு என்னவான குருத்த்சணையைச் செலுத்தும் ஒரு வாய்ப்பினை அன்பர் ஹனிபா அவர்கள் எனக்கு வழங்கியுள்ளமை பேருவகை ஊட்டியது. ‘இந் நல்ல பணியினைச் செய்கிறேன்’ என அவருக்கு மறுமொழி எழுதினேன். அத்துடன், இவ் வான்டு மே மாதம் எட்டாம் திகதி பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுக்கு அறுபதாண்டு பூர்த்தியாகின்றது. அவ் வேளையில் இந்நாலீல் வெளியிடுதல் பொருத்தமாயிருக்கு மென்வும் அவருக்கு எழுதி னேன். என் நுடைய வேண்டுகோள், மகிழ்வுடனே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

பேராசிரியரைப் பற்றிய முழு விவரங்களையும், இங்கு நான் தந்துள்ளேன் என்று கூறுதற்கில்லை. எனக்குத் தெரிந்தவற்றையும், நண்பர்கள், ஏனையோர் மூலமாக அறிந்தவற்றையும், நூல்களிலும் சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் காணப்படும் தகவல்களால் அறிந்தவற்றையுமே இந்நாலில் எழுதியுள்ளேன். எட்டு இயல்கள் கொண்ட இந்நால் மூலமாக என் குருத்த்சணையைச் செலுத்த எனக்கு ஒர் அரிய வாய்ப்பளித்த அன்பர் எஸ். எம். ஹனிபா அவர்களுக்கு, என்னுடைய உளங்களிந்த நன்றிகள் உரித்தாகுக.

இந்நாலீல் எழுதத் தொடங்கியுள்ளேன் என யப்பானில் வதியும் என் மனைவிக்கு எழுதிய பொழுது, பேராசிரியரின் பழைய மாணவியாகிய அவர், நாலினுடைய அமைப்பு எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமெனக் கடிதங்கள் மூலம், அடிக்கடி ஆலோசனை வழங்கினார். மனோன்மனி வழங்கிய உற்சாகமும் ஆலோசனைகளும் ஒரு மாதத்திலேயே இந்நாலீல் எழுதி முடிக்கத் துளைசெய்தன. பேராசிரியருடைய அறிவுத் திறனை, அவர் நூல்களை வெளியிட்டு உலகுக்குக் காட்டிய தமிழ் மன்றம், இந்நாலீஸ்யும் வெளியிடுவது மிகப் பொருத்தமேயாகும். தமிழ் மன்றத்தினர்க்கு, என் நன்றி உரித்தாகுக.

நெல்லன்டை வீதி,
தும்பளை,

பருத்தித்துறை.

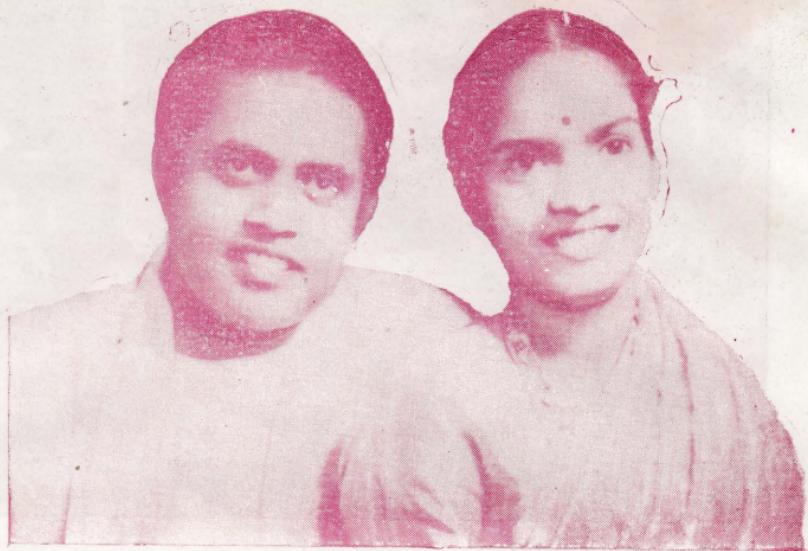
20-3-1984

அ. சண்முகதாஸ்

பொருளடக்கம்

பக்கம்

அனிந்துரை	3
வாழ்த்து	5
பாராட்டுரை	7
புகழுரை	11
முன்னுரை	14
1. மாமனிதன் ‘வித்தி’	17
2. மாணவர் பரம்பரை	26
3. ‘பிறையண்பன்’	37
4. பாடலும் சூத்தும்	46
5. ஆய்வு, ஆய்வுக்கு வழிகாட்டல்	69
6. சொல்லின் செல்வன்	104
7. துணைவேந்தர் ‘வித்தி’	110
8. குடும்பத் தலைவன்	119
கலிஞர் உள்ளாம்	127

அன்பு மனைவி கமலாதேவியுடன், சு. வித்தியானந்தன் திருமணம் நடைபெற்ற சில நாட்களில்.

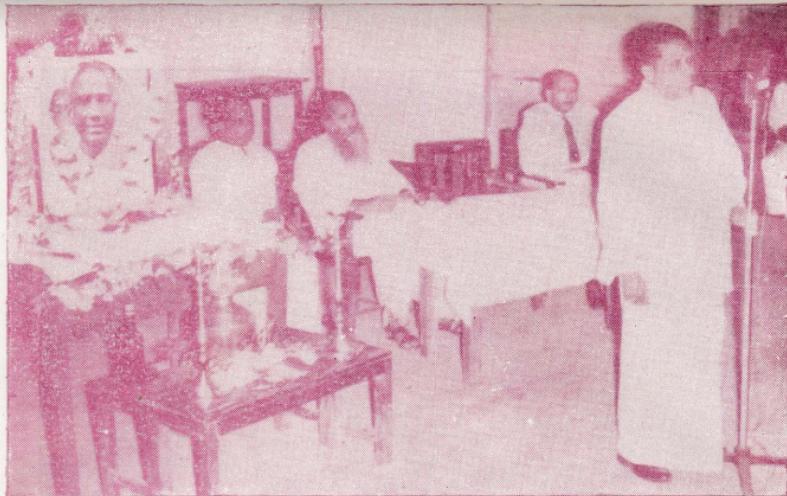
இலங்கை இஸ்லாமிய எழுத்தாளர் சங்கம், கண்டி முஸ்லிம் ஹோட்டலில் 1971 ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 23ம் திகதி அளித்த பாராட்டில் கவிமணி எம். சி.எம். ஸ்ரீபர் மலர் மாஸ் அணிவிக்கிறார், இடதில் கலாநிதி அல்ஹாஜ் ம. மு. உவைஸ், வலதில் அன்பு மனைவி கமலாதேவி.

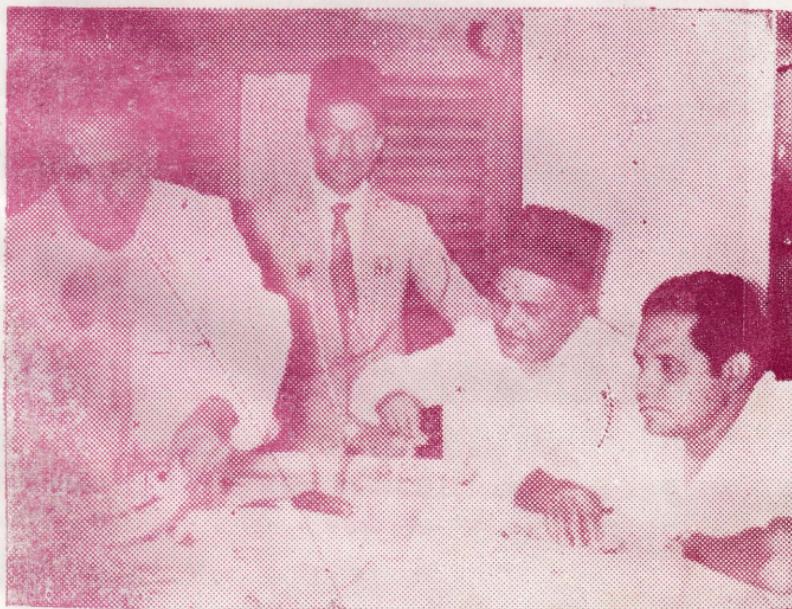
இலங்கை இஸ்லாமிய எழுத்தாளர் இயக்கம் நடாத்திய பாராட்டு விழாவில் ஐஞப் எஸ். எம். கமால்தீன் உரையாற்றுகிறார்.

மட்டக்களப்பு அண்ணவிமார் மகாநாடு 1969ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 18ம் திகதி நடைபெற்றது. அண்ணவிமார்டன், முன்வரிசையில் (இ.வ.): உள்ளராட்சி உதவி ஆணையாளர் திரு. பெ. காசிநாதன், அமைச்சர் அல்ஹாஜ் எம். எச். முஹம்மத், கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன், மாவட்ட அரசாங்க அதிபர் திரு. தேவநேசன் நேசையா.

மத்திய மாகாண சைவ மகாசபை, 1965ம் ஆண்டு ஜாலீ மாதம் 19ம் திகதி கண்டி புஷ்பதானக்கல்லூரி மண்டபத்தில் விபுலானந்த அடிகளார் விழாவை நடத்தியது. கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் உரையாற்றுகிறார். (இ.வ.) பிரதேச அபிவிருத்தி அமைச்சராக இன்றுள்ள மாண்புமிகு செ. இராசதுரை, யோகிராஜ் சுவாமி சச்சிதானந்தன், காலன் சென்ற அல்லூர் எ. எம். எ. அஸீஸ்.

1964ம் ஆண்டு கல்லூரின்னையில் நடைபெற்ற திருமண விருந்தில் அமர்ந்துண்ணும் கலாநிதி உவவை, கலாநிதி வித்தி பானந்தன் ஆகியோருக்கு எஸ். எம். ஹனிபா. பாமாருகிறார். மனமகன் எம். சி. எம். கூசுபர். கம்பீரமாய் நிற்கிறார்.

கண்டி, திரித்துவக் கல்லூரியில் செல்விகள்
மகிழ்நங்கை, அன்புச்செல்வி வித்தியானந்தனின்
நடன அரங்கேற்றம்.

மாமனிதன் ‘வித்தி’

‘வித்தி’ என்றால் இந்த நாட்டிலே ஒருவரைத் தான் குறிக்கும். அன்பும், நட்பும், நெருக்கமும் உள்ள வர்களால், இன்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தராசிய பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனே, ‘வித்தி’ என அழைக்கப்படுகின்றார். மாணவர்கள் தமக்குள்ளே ‘வித்தி’ என்று பேசிக்கொள்வார்கள். நண்பர்கள் நேரடியாக ‘வித்தி’ என்று அவரை அழைப் பார்கள். இத்தகைய பிரபல்யம் வாய்ந்த பெயர் ஈழத் தில் முன்னெப்பொழுதும் இருந்ததில்லை. ஈழத்துப் பத்திரிகைகளும், சில வேளோகளில் உரிமையுடன் “துணை வேந்தர் வித்தி” என்றும் “பேராசிரியர்வித்தி” என்றும் தலையங்கங்கள் தீட்டுவதுண்டு. அத்தகைய பெரியார்,

இந்து சமுத்திர நித்தில மென்புகழ்
ஸமுத்த மிழ்தவத்தால்
வந்து பிறந்து வழங்கு தமிழ்க்கடல்
மாந்திம கிழ்ந்தரிய
வித்தை நலப்பணி சிந்தை குறித்தெழும்
வித்தியா எந்தமுகில்
தந்து வரும்மழை தாண்ட பெருங்கலை
தட்டிவ ஸர்ப்பதுவே.

என்று கவிஞர் கந்தவனத்தினுலே புகழப்படுகிறார். இன்று, ஈழத்தமிழர் யாவருக்கும் நன்கு தெரிந்த ஒரு வர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். கடல் கடந்த நாடு களிலே எங்கெல்லாம் தமிழர் வாழ்கின்றார்களோ, அங்கெல்லாம் இவருடைய பெயர் பரிச்சயமானதொன்று கும். தமிழறிஞருக்கு, இந்த ஈழத்தறிஞரை நன்கு தெரியும். அதனால்தான், தமிழ்நாட்டிலே முதன்முதலாக ஒரு தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் தஞ்சைப் பெருநகரிலே அமைத்தபோது, அப் பல்கலைக் கழகத்தின் ஆளுநர் சபைக்கு, ஈழத்திலிருந்து இப் பேரறிஞர் தெரிவு செய்யப்பட்டார். அறிஞனாக, பேராசிரியனாக, கலைஞராக, ஆராய்ச்சியாளானாக, பல்கலைக்கழக நிர்வாகி யாக, குடும்பத் தலைவராகத் தோற்றும் ‘வித்தி’யிடத்துள்ள மனிதப் பண்பு, எல்லாவற்றுக்கும் மேலான தொன்றுகும்.

வசதியற்ற பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், கடன் பெற்றுத் தம் பல்கலைக் கழகக் கல்வியை மேற்கொள்வது வழக்கமான விடயமாகும். இக்கடன் வசதியினைப் பெறுத சில மாணவர்கள், என்னிடம் ஒருநாள் தம் நிலையை மனவருத்தத்துடன் கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது, என்னருகே நின்ற பண்டிதர் க. வீரகத்தி “அந்த மனிசன் பெரியவனப்பா. அவரிடம் போய்ச் சொல்லுங்கோ. நிச்சயமாய் உங்களுடைய குறை தீரும்” என்று கூறினார். பண்டிதர் குறிப் பிட்ட அந்தப் ‘பெரிய மனிதன்’ யாழ்ப்பானைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனே ஆகும். பண்டிதர் கூறியதுபோல அம்மாணவர்களுடைய குறை தீர்ந்தது. பேராசிரியருக்கு, அம்மாணவர்களுடைய பெயர்கள் நினைவிலே இருக்கமாட்டாது. ஆனால், அம்மாணவர்கள் இவரை என்றும் மறக்க மாட்டார்கள். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அக் காலத்திலே வசதியற்ற மாணவர்களுக்கு bursary எனப்படும் பல்கலைக்கழகப் பண உதவி வழங்கப்படுவதுண்டு. பல தமிழ் மாணவர்களுக்கு, இவ்

விடயமே தெரியாமலிருந்ததுண்டு, வசதியற்ற மாணவர்கள் எவரெவரென இனங்கண்டு, அவர்களுக்குத் தானே விண்ணப்பப் படிவங்கள் எடுத்துக் கொடுத்து, அப்பண உதவியினைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் வழக்கம் இந்த மனிதநேயப் பண்புமிக்க பேராசிரியரிடம் இருந்தது. நானும், இன்னும் பல மாணவர்களும் அதற்குச் சாட்சி.

ஓருவருடைய இன்பத்திலே தொடர்புகொள்வதை விட, அவர் துன்பத்திலே பங்குகொள்வதுதான் மேலானது. பேராசிரியரிடம் வாய்ந்த இப்பண்பினைப் பலரும் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலே விதந்து கூறியுள்ளனர். தன்னுடைய மாணவர்களுக்கோ, நண்பர்களுக்கோ ஏதாவது இன்னல் ஏற்படுஞ் சந்தர்ப்பத்திலே, அவர்கள் நாட்டின் எப்பகுதியிலிருந்தாலும், அங்கு சென்று அவர்களுடைய துன்பத்திலே தானும் பங்கெடுத்துக் கொள்வார். மாணவர்களோ நண்பர்களோ கடிதம் எழுதினால், அக் கடிதத்துக்கு உடனடியாகப் பதில் எழுதும் மிகவும் அரிய பண்புடையவர், இப்பெரியார். உலகத்தின் எப்பகுதியிலிருந்தாவது ‘வித்தி’க்குக் கடிதம் எழுதினால், நிச்சயமாகப் பதிலை எதிர்பார்க்கலாம். சில ‘பெரிய’ மனிதர்கள், தம் தரத்தில் குறைந்தவர்கள் எழுதும் கடிதங்களுக்குப் பதிலே எழுதுவதில்லை. ஆனால், மானுட நேசமுள்ள இப் பண்பாளனே எவர் கடிதம் எழுதினாலும் அதற்கு உடனடியாகப் பதில் எழுதி மகிழ்ச்சியடைவார். இவரிடமுள்ள முகவரிப் புத்தகத்தை யாருக்காவது காணும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டால், அவர் அதன் நிலையைக் கண்டு மிகுந்த ஆச்சரியமடைவார். பல தசாப்தங்கள் கண்ட புத்தகம் அது. பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்று நல்ல தொடர்பினை ஏற்படுத்திக்கொண்டுவந்துள்ள மாணவர்கள், நண்பர்கள் ஆகியோருடைய முகவரிகளைல்லாம் அப் புத்தகத்திலே அமைந்துள்ளன. சிலர், இந்த உலகிலே முகவரியின்றி மறுவுலகம் சென்றுவிட்டனர். அவர்களுடைய பெயர்களும் அப் புத்தகத்திலே இன்னும் காணப்படுகின்றன.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலே இவரிடம் பயின்றவர்கள் அல்லது இவருடன் நன்கு பழகியவர்கள் தங்களுடைய உறவினர் அல்லது மாணவர்கள் யாரா வது பல்கலைக் கழகம் செல்கின்றாரெனில், தயக்கமெதுவு மின்றிப் பேராசிரியரை அம்மாணவர் நலனைக் கவனிக் கும்படி எழுதுவர். பேராசிரியரும் அவ்வாறு வந்தோ ருடைய நலன்களை நன்றே கவனித்து வந்துள்ளார். மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலத்திலே எனக்குத் தமிழ் பயிற்றியவர் பண்டிதர் வித்துவான் வி சி. கந்தையா அவர்கள். அவருக்கும் பேராசிரியருக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. வகுப்பிலே தருணம் வாய்க்கும் பொழுதெல்லாம், “நீங்கள் பல்கலைக் கழகம் போனால், உங்களுக்கு எந்தக் கஷ்டமும் இராது. அங்கு கலாநிதி வித்தியானந்தன் இருக்கிறார். அவர் வேண்டிய உதவிகளெல்லாம் செய்வார்.” பண்டிதர் அவர்கள் கூறியதுபோல, அன்று அந்த வகுப்பிலே படித்துப் பல்கலைக் கழகம் சென்றவர்கள் அனைவரும் கலாநிதி வித்தியானந்தனுடைய அன்பினையும் பல்வேறு உதவிகளையும் பெற்றனர்.

இவருடைய மனம் வருந்தும்படி செயலாற்றியவர்கள், இவரைத் தூஷித்துத் திரிந்தவர்கள் தங்கள் பிழையினைப் பின்னெஞ்சு காலத்தில் உணர்ந்தோ, உணராமலோ இவரிடம் உதவி என்று கேட்டுச் சென்றால், முன்னர் இவர்களுக்குச் செய்த உதவியினைவிடப் பன்மடங்கு செய்யும் பண்புடையவர் பேராசிரியர் ‘வித்தி’. இப் பண்பினை எண்ணும்போதெல்லாம் புறநானூற்றிலே சோழன் நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னியை. ஊன்பொதி பசுங்குடையார் பாடும்போது,

“நீமெய் கண்ட தீமை காணின்

ஓப்ப நாடி அத்தக ஒறுத்தி

வந்தடி பொருந்தி முந்தை நிற்பின்

தண்டமும் தணிதிநீ பண்டையிற் பெரிதே”

என்று கூறும் பாடலமிக்களே நினைவுக்கு வரும். “நீ மெய்யாக மனத்தான் ஆராய்ந்து அறுதியிடப்பட்ட

கொடுமையை ஒருவன்பாற் காணின், அதனை நீதிநூற் குத் தக ஆராய்ந்து அத் தீமைக்குத் தக தண்டஞ் செய்வை; வந்து நின்பாதத்தை யடைந்து முன்னே நிற்பாராயின், அவர் பிழை செய்வதற்கு முன் நீ செய்யும் அருளினும் அருள் பெரிதாக அவரைச் செய்யும் தண்டமும் தணிவை'’ என்று இப்பாடலடிகளுக்கு உரை கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு நோகச் செய்தவர் களையும் பொறுக்கும் பேராசிரியருடைய இவ்வியல்பி ஜெப் பலவீனமாக எண்ணி எவரும் ஏமாற்றிவிடவும் முடியாது. கண்டிப்பாக நடந்துகொள்ள வேண்டிய இடத்தில், மிகக் கண்டிப்பாகக் கூறவேண்டியவற்றைக் கூறிச் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்துவிடுவார்.

இக்கட்டான வேளைகளிலே மன ந் தள ரு தல், கோபித்தல், தடுமாற்றமடைதல் ஆகியன சாதாரண மனிதர்களிடம் ஏற்படுவன. பேராசிரியர் ‘வித்தி’ ஒரு மாமனிதன் என்பதைனே இக்கட்டான சந்தர்ப்பங்களிலே இவர் நடந்துகொள்ளும் விதத்தினைப் பார்ப்பவர்கள் நன்கு உணர்ந்துகொள்வார். நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை யாழ்ப்பாணத்திலே நடத்தியபோது, மிகப் பதட்டமான வேளைகளிலும் தடுமாற்றமில்லாமல் நிதானமிழுக்காமல் செயலாற்றிய பேராசிரியரின் பண்பினை, இவருடன் மகாநாட்டுக்காக நெருங்கி உழைத்தவர்கள் நேரடி’ கா அவதானித் திருப்பார்கள். மகாநாட்டுக்கு அரசினுடைய ஆதரவு இல்லை; வெளிநாட்டுப் பிரதிநிதிகளுக்கு ‘‘விசா’’ முங்க அரசு பின்னின்றது. பேராசிரியரின் சில மாணவர்களும் நண்பர்களும் இவருக்கு ஆதரவு கொடுக்காமல் ஒதுங்கிக்கொண்டனர். இந்த நிலையிலே சாதாரண மனிதர்களாயின், இயங்கவோ செயலில் முன்னேறிச் செல்லவோ இயலாதவர்களாகியிருப்பர். ஆனால், பேராசிரியரோ தான் எடுத்துக்கொண்ட நல்ல நிகழ்ச்சியினை நிகழ்த்தியே ஆவதென “உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும் அச்சமில்லை, அச்சமில்லை, அச்சமென்பதில்லையே’’ என்னும் பாரதி பாடலுக்கு இலக்கிய

மாக, நிதானத்துடன் செயலாற்றி மகாநாட்டை நடத்தினார்.

இயாது உழைக்கும் இவருடைய அபாரமான சக்தி இளம் சந்ததியினர்க்கு ஒரு நல்ல வழிகாட்டி. அறு பதுகளில் இவருடைய பெயர் பத்திரிகைகளிலே வராத நாட்களே இல்லையெனலாம். இது பற்றி மஸ்லிகை ஆசிரியர் 1969-ல் பேராசிரியருடைய படத்துடன் வெளியாகிய செப்டம்பர் இதழிலே,

“..... இவர் சதா இயங்கிக்கொண்டிருப்பவர். மன்னுளில் ஒருநாள் நிற்பார்; மட்டக்களப்பில் மறுநாள் தலைமை வகிப்பார்; சொழும்பில் அடுத்த நாள் பேசவார்; யாழ்ப்பானத்தில் அதற்குத்த நாள் நாடகம் நடத்துவார். இப்படி, நாடு பூராவும் தான் நேசிக்கும் கலைக்காகச் சிரமப்பட்டு உழைப்பவர்களை நட்டில் காண்பதறிது”

என்று எழுதியுள்ளார். எம்போன்ற மரணவர்களுக்கெல்லாம் இவருடைய உழைப்பு அருமையான எடுத்துக்காட்டாயிருந்தது. சாதாரண ஒரு மனிதன் செய்ய முடியாத அளவு இயங்கிக்கொண்டிருப்பவர் இவர். பல இடங்களிலும் பல்வேறு வகையிலே சேவையாற்றும் இவர் வேகத்துக்கு புகையிரதம் சிலவேளை ஒத்துழைப்ப தில்லை. ஆனால், பேராசிரியர் அதனுடன் ஒத்துப்போய் விடுவார். கண்டியிலிருந்து, யாழ்ப்பானம் வருவார். அடுத்த புகையிரதத்திலே கொழும்பு செல்லவேண்டும் புகையிரத நிலையத்திற்குப் போவதற்கிடையில் பல வேலைகள். அனேகமாகக் கொழும்புப் புகையிரதம் யாழ்ப்பானப் புகையிரத நிலையத்தைவிட்டுப் புறப் பட்ட பின்னரே அங்கு போவார். உடனே ‘புகையிரதக் கலைப்பு’ தொடங்கிவிடும். பெரும்பாலும் பளைப்புகையிரத நிலையத்திலேயே இவர் ரயிலேறுவது வழக்கமாயிருந்தது. இது, பல தடவைகள் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி.

சிறிது நேரம் கண்ணயர்ந்து விட்டு, பல மணித் தியாலங்கள் நித்திரை செய்து எழும்பியவர்போலக் களைப்பின்றி இயங்கத் தொடங்கி விடுவார். அந்தச் சிறு நேரக் கண்ணயர்வு, எங்கும் நிகழலாம் திரு கோணமலையில் 1960-ல் நடைபெற்ற ஒரு வைபவத் துக்குப் பேராசிரியர் அழைக்கப்பட்டிருந்தார். திரு கோணமலையைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட நான், அப் பொழுது பல்கலைக்கழகத்திலே பேராசிரியருடைய மாணவனுயிருந்தேன். கண்டியிலிருந்து தன்னுடைய காரிலே புறப்பட்ட பேராசிரியர் என்னையும் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றார். முதல் நாளிரண் பிரயாணஞ்சு செய்த களைப்பு, இவருக்கு ஏற்கெனவே உண்டு. திருகோணமலை நோக்கிக் காரரச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கும்போது, இடைவழியில் முதல் நாளையக் களைப்புத் தலைதூக்கத் தொடங்கியது. இடையிலே பாதை ஓரத்தில் காரர நிறுத்தினார். என்னை ஏதாவது வாங்கிக் குடிக்கும்படி கூறினார். இருந்தபடியே நித்திரையாகி விட்டார். அதற்கிடையில் நான் இளநீர் ஒன்று வாங்கிக் குடித்துவிட்டு வந்தேன். பத்து நிமிடங்கள் ஆகியிருக்கும். அப் பத்து நிமிடங்களில் ஒர் ஆழ்துயிலை முடித்துக்கொண்டு, எவ்விதக் களைப்புமற்றவராகக் காரரச் செலுத்தத் தொடங்கினார்.

சாதாரண மனிதரிடங் காணமுடியாத அசாதாரணத் துணிச்சல் இவரிடம் உண்டு. பதவிகள், வசதி கள் ஆகியனவற்றைக் கண்டு இலகுவிலே மயங்கிவிடமாட்டார். தன்னுடைய கொள்கைகளைத் துணிச்சலுடன் எங்கும் எடுத்துக் கூறுவார். அக் கொள்கைகளை இக்கட்டான வேளைகளிலே பதவிக்கு அஞ்சி, உயிருக்கு அஞ்சி விட்டுக் கொடுக்கவே மாட்டார், இவர் தன்னுடைய கொள்கைகளைச் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப மாற்றிக் கொள்பவரென்றால், இவருக்கு பல உயர் பதவிகள் எப்பொழுதோ வந்து சேர்ந்திருக்கும். அவற்றுக்கெல்லாம் மயங்கிக் கொள்கையைச் சோரம்போக விடமாட்டார்.

நாள்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக் காலத் தில் இவரை அரசு விலைக்கு வாங்கிவிடுமோ வெனப்பலர் அஞ்சினர். பேராசிரியர் வித்தியின் குணங்களை நன்கு உணர்ந்தவர்களோ அப்படி என்னவில்லை. “உங்களுக்குக் கொழும்பிலே எல்லாவித வசதிகளும் செய்து தருகிறோம். பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச மகாநாட்டு மண்டபத்திலே மகாநாட்டை அரசின் செலவிலே நடத்தலாம் வெனிநாட்டுப் பிரதிநிதிகள் தங்குவதற்கு ஒழுங்குகள் செய்து தரலாம்.” என ஆசைவார்த்தைகள் கூறப்பட்டன. தமிழர்கள் பெரும்பான்மையாகவாழும் யாழ்ப்பாணத்திலே நடத்தாமல் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை கொழும்பிலே நடத்துவிக்கவேண்டுமென அரசு கங்கணம் கட்டியது. சாதாரண தலைவர் என்றால் இவற்றிலே மயங்கியிருப்பார். பேராசிரியர் வித்தியோ ஒரு சிறிதும் அசையவில்லை. தனக்குப் பின்னாலே ஒரு தமிழ்க் கூட்டம் இருப்பதை இவர் அறிவார். அந்தத் துணிச்சல் காரணமாக சொல்லப்பட்ட சலுகைகள் எல்லாவற்றை யும்புறக்கணித்துவிட்டு மகாநாடு நடந்தால் அது யாழ்ப்பாணத்திலேயே நடக்கும். அதுவே மக்களின் தீர்ப்பு. என்று அரசு தரப்பினருக்குக் கூறிவிட்டு யாழ்ப்பாணம் வந்துவிட்டார். அரசு ஆபத்து ஏற்படுமோ என இவர் அஞ்சவில்லை. தமிழ் மக்கள் அன்று அவருக்கு வேண்டிய உதவிகளை எல்லாம் வழங்கினர். இவருக்கு உதவிய நண்பர்கள் யாவருமே உண்மையுணர்வுடனே செயல்பட்டனர். இந்த மாமனிதன் ‘வித்தி’ உலகப் புகழ் பெற்ற அந்த மகாநாட்டை நடத்தியே முடித்தார்.

ஈழத்தின் தலைசிறந்த அறிஞர்களையும் நிர்வாக அதிகாரிகளையும் பல்கலைக்கழகத்திலே படிப்பித்திருக்கின்றார் இவரிடம் கற்ற மாணவர்கள் எல்லோருமே இவருடைய உதவிசெய்யும் பண்பினை இன்றும் பேசிக்கொள்வார்கள். எந்தவித வேறுபாடும் பேணுமல், எவருக்கும் எந்நேரமும் உதவக்கூடியவர் இவர். பேராசிரியருடைய தன்மையினையும் அவருக்கும் மாணவர்களுக்கும் இடை

யே இருந்த தொடர்பினையும் வேறுபல விடயங்களையும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுவனவாக அமைகின்றன, க.வி. எழுதிய பாடல் அடிகள் சில. பேராசிரியருடைய அன்பு மனைவி கமலாதேவி வித்தியானந்தன் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்த அன்று அஞ்சலி செய்த க.வி.

“தலைமாட்டில் இருந்து தன்னுவிதனைக் கரைத்து சௌல்காலச் சிந்தனையைச் சேர்த்து அதிற்கலந்து குளம்பேலக் கொட்டினன் புகழ்க்குன்றின் சிகரத்தான் மானுடத்தை விகசிக்கும் மாமேதை ‘வித்தி’சொரி கண்ணீரில் அழுங்கிடவோ நானங்கு வந்து நின்றேன். நஞ்சு கலவாத நாகரிகப் பண்பாலே அன்பு இழையிழையாய் அகவிக்கும் மொழியாலே தாயாகி நிழல்செய்த தயவாலே பரிவாலே மானுடத்தை நேசிக்கும் மாமனிதன் வித்திக்கு உயிருட்டி ஒளியூட்டி உணர்வுட்டி வாழ்வளித்த செந்திருவின் தெய்விகத்தைச் செய்ந்தன்றி

பிரவகிக்கும்

செந்தமிழால் வந்திக்க நானங்கு வந்துநின்றேன்.

வித்தியெனும் பேரால் விருட்சத்தின் விழுதுகளாய்ச் சித்தம் தெளிவுபட்ட செயல்வேக மாணவர்கள் அழுதாரா? இல்லையில்லை! தம் ஆவியைப் பிடுங்கிக் கமலாவின் திருவடியில் வைத்து மெளனித்துத் தொழுதாரே! இந்தச் செய்ந்தன்றிச் சிந்தனையில் துடக்குண்டு அழுதிடவோ நானங்கு வந்துநின்றேன்.

என்று பாடுகின்றார். “மானுடத்தை விகசிக்கும் மாமேதை வித்தி” என்னும் அடியினையும் “மானுடத்தை நேசிக்கும் மாமனிதன் வித்திக்கு” என்னும் அடியினையும் க வி. சும்மா பாடவில்லை. நன்கு உணர்ந்தே பாடியுள்ளார்.

மாணவர் பரம்பரை

பல்கலைக் கழகத்திலே கல்வி புகட்டுவது, தொடர் பாகக் கொள்ளுப் பேரனெக்கண்ட முதியவரோரு வரைப் போலமைந்துள்ளார் பேராசிரியர் வித்தியா னந்தன். இந்த வரிசையிலே யானும் இடம் பெற்றி ருப்பது ஒரு பேறேயாகும். பேராசிரியரிடம் பேரா தனைப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழூச் சிறப்புப் பாடமாகப் பயின்றவர்கள் பேராசிரியர் ஆ. சதா சிவம், பேராசிரியர் இ. வேலுப்பிள்ளை, பேராசிரியர் க. கைலாசபதி ஆகியோராகும். இம் மூவரும் அதே பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளர்களாயினர். இவர்கள் மூவரிடமும் யான் பயின்று அதே பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளராயினேன். என்னிடம் பயின்றவர்கள் திரு. நா. சுப்பிரமணியம், திருமதி கலையரசி சின்னையா ஆகியோர். அவர்களிரு வரும் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் விரிவுரையாளர் களாயிருந்கு தற்போது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறையிலே கடமையாற்றுகின்றனர் இவர்கள்டம் பயின்ற திரு. எஸ். சிவலிங்கராசா தீப்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறையிலே விரிவுரையாளராயுள்ளார். இது ஒரு வகை வாரிசு. இது போலப் பல வாரிசுகள் பற்றிப் பேசலாம். இவ்வாறு பல வாரிசுகளைக் கண்டு இந்த ஈழநாட்டிலே ஒரு பெரிய மாணவர்

பரம்ரைக்குத் தந்தையாகவும், பாட்டனகவும்,, கொள்ளுப்பாட்டனகவும் விளங்கக்கிறார் பேரா சிரியர் வித்தியானந்தன்.

யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வி மரபுடன் நெருங்கிய தொடர்புடைய ஒரு குடும்பத்தின் வாரிசு வித்தியா ணந்தன். இவருடைய பேரன் (தந்தையின் தந்தை) திரு. சின்னத்தம்பி அவர்கள், யாழ்ப்பாணத்கூப் பிள்ளைகள் கல்வி மேம்பாட்டுக்காகப் பலவிடங் கள் லும் கல்விக் கூடங்களைத் தாபித்துத் தொண்டாற் றிய ஆறுமுகநாவலர் வழிநின்று, தன்னுடைய கிரா மமாகிய வீமன்காமத்துப் பிள்ளைகள் பயிலுவதற் கென ஒரு தமிழ்ப் பாடாலையை நிறுவி னர். அ அவருடையகன் சட்டத்தரணி சுப்பிரமணியம் தொ டர்ந்து அப்பாடசாலையைப்பேணி நிர்வகித்து வந்தார் ஈழத்தின் முன்னொள் கல்வியறிஞரும், கல்விப் பணிப்பாளருமாகத் திகழ்ந்த திரு. அருள்நந்தியின் உறவினரும் பருத்தித்துறைப் புலோவியைச் சேர்ந்த வருமான முத்தம்மா அவர்களை, சட்டத்தரணி சுப் பிரமணியம் திருமணம் செய்துகொண்டார். வீமன் காமத்தில் இன்று யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் தின் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் வதியும் ‘தமிழகம்’ என்னும் பதியிலே சுப்பிரமணியம்- முத்தம்மா தம பதிகள், தம் இல் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். அம்பிகாபதி, வித்தியானந்தன் கலாவல்லி, திருநா வுக்கரசு, தயாநிதி, பானுமதி, இந்துமதி, இரதி தேவி, தேவகுஞ்சரபதி, அருணமன்பதி, குணநிதி எனப் பதினெடு குழந்தைகளை இவர்கள் பெற்றனர்.

பாரிய குடும்பத்தின் இரண்டாவது புத்திருஞ்சிய வித்தியானந்தன், 1924ம் ஆண்டு மே மாதம் 8 ஆம் நாள் பிறந்தார். தந்தை நிர் வகித்த வீமன்காமம் தமிழ்ப் பாடசாலையிலேயே ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்று, பின்றர் தெல்லிப் பழை தமிழ் ஆங்கிலக் கல்லூரியிலே (பின்றர் யூனியன் கல்லூரி எனப் பெயர் பெற்றது) இடைநிலைக் கல்வியினைப்

பெற்றுர். பல்கலைக் கழகம் புதுவதற்கு முன்பு, உயர்கல்வியையாற்பாணம் பரி. யோவான் கல்லூரியிலும் இந்துக் கல்லூரியிலும் பெற்றுர். 1941ம் ஆண்டு கொழும்புப் பல்கலைக் கழக மாணவனுக்குத் தேர்ச்சி பெற்றுர். தமிழ், ஆங்கிலம், லத்தீன், வரலாறு ஆகிய பாடங்களைக் கற்று, வண்டன் இடைநிலைத் தேர்விலே தேறிய வித்தியானந்தன், தன்னுடைய கலைமாணிப் பட்டத்துக்குத் தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கேட்ருதெடுத்து, வரலாற் றைத் துணைப்பாடமாகக் கொண்டு, பேராசிரியர் களான சுவாமி அருட்டிரு விபுலானந்தர், க. கண பதிப்பிள்ளை, வி. செல்வநாயகம் ஆகியோரிடம் கற்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றுர். ஈழத்தின் தலை சிறந்த மொழி நூல்வல்லோன், நாடகாசிரியன், நாவலாசிரியன், சவிஞர், தமிழ் விற்பனைன் என்றெல்லாம் போற்றப்படக்கூடிய பேராசிரியர் கண பதிப்பிள்ளையின் தலைமானங்கள் வித்தியானந்தன். கலைமாணிப் பட்டத்தினை, விசேட திறமையுடன் 1944 ஆம் ஆண்டு பெற்றுக்கொண்ட இவர், தொடர்ந்து பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் மேற் பார்வையிலும் உயர்திரு விபுலானந்த அடிகள் மேற்பார்வையிலும் முது கலைமாணிக் கல்வியினை மேற்கொண்டார். 1946ம் ஆண்டு முது கலை மாணிப் பட்டம் பெற்ற வித்தியானந்தன், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்த் துறையிலே உதவி விரிவரையாளராகப் பதவியேற்றுர். அன்று தொடங்கியது, அவருடையஆசிரியப்பணை.

கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்காக கப்பல் மூலம் வித்தியானந்தன் 1948ம் ஆண்டு இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்துக்குச் சென்றார். அப்பல்கலைக் கழகத்தின் கீழைத்தேயக் கல்விக் கல்லூரியிலே (School of Oriental Studies) தமிழ் அற்ஞர் அல்பிரட் மாஸ்டர் (Alfred Master) அவர்களுடைய வழி காட்டவில் “பத்துப்பாட்டு-வரலாற்று, சமூக, மொழியியல் நோக்கு” என்

நும் விடயம்பற்றி ஆய்வு மேற்கொண்டார் .இன்று எடின்ப்ரேய் பல்கலைக் கழக மொழியியற் பேரா சிரியராயிருக்கும் ரோன் ஆஷர் (Ron Asher, யான் எடின்ப்ரேயில் மொழியியலில்கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வு மேற் கொண்ட போது இவரே என்னுடைய ஆய்வு வழிகாட்டியாகவிருந்தார்.), இலண்டன் பல்கலைக் கழகக் கிழைத்தேய ஆபிரிக்கக் கல்விக் கல்லூரியில் (School of Oriental and African Studies பேராசிரியராகவுள்ள ஜோன் மார். (John Marr) ஆகிய இருவரும் வித்தியானந்தனுக்குப் பின் ஆராய்ச்சி மாணவர்களாக இருந்தனர் உலகத் தமிழராய்ச்சி மாநாடுகள் லே, இம்மூவரும் நன்னன்பர்களாகக் கலந்து கொள்ளும் காட்சியைக் கானும் போதெல்லாம் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்.

கலாநிதிப் பட்டம் பெற்று, 1950 ல் ஈழம் திரும்பிய வித்தியானந்தன் இரண்டாந்தரா விரிவுரையாளராகப் பதவியுரவு பெற்றார். 1956 ல் முதலாந்தரா விரிவுரையாளராகி, 1967 ல் இணைப் பேராசிரியர் பதவியினை (அன்று இப்பதவி Reader என அழைக்கப்பட்டது)ப் பெற்றார். 1970 ல் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் பேராதனை யிலுள்ள இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் நான்காவது தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்றார். 1977 ல் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் யாழ்ப்பா னவளா கத்தின் தலைவராக ஐஞ்சிப்பதியாலே நியமிக்கப்பட்டார். 1979 ல் யாழ்ப்பானப் பல்கலைக் கழகத் தின் முதல் ஒன்றை வரை பணிபுரி கின்றார்.

வித்தியினுடைய விரிவுரையென்றால், விடாக் சென்று எல்லோருமே களிப்புடன் கற்றனர். பல்கலைக் கழகத்தில் ‘பயங்கரப் பேர்வழிகள்’ என்று பெயரெடுப்பவர்கள் கூட, வித்தியின் விரிவுரை மண்டபத்திலே அடங்கியோடுங்கி பாடங்கேட்பகு வழக்கம். அவருடைய உற்பிக்கும் ஆற்றலைப் பற-

நிப் புகழாத மாணவர்களே இல்லை. கலாநிதி வித்தியானந்தனின் முதன் மாணவர்களுள் ஒருவராகிய த. சண்முகசுந்தரம், தன்னுடைய ஆசிரியரின் கற்பித்தலைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகிறோம்.

“அப்பொழுது தமிழ்த் துறையில் கடமையாற்றியவர் மூவர். பேராசிரியர் விபுலானந்த அடிகளார். இராமகிருஷ்ண மடத்துறவி. தூய்மையான காவித் தேசிய உடையிலே காட்சித்தருவார். கலாநிதி கணபதிப்பிள்ளை எப்பொழுதும் என்மையான தேசிய உடையனிந்து வருவார். விரிவுரையாளர் செல்வநாயகத்தின் தூயவெள்ளை உடை எப்பொழுதும் மடிப்புக் குலையாமல் இருக்கும். இந்த மூவரும் இளம் வித்தியானந்தனின் நல்லாசிரியர். இந்தத் தமிழ் அரிமாக்கள்டையே இளம் வித்தியானந்தன் காற்சட்டை மேற்சட்டை, பட்டதாரிக்குரிய கறுப்பு அங்கி அணிந்து காட்சி தந்தார் “மேல்நாட்டுப் பாணியில் வந்த இந்தப் ‘பொடியனிடம்’ கற்களன்ன இருக்கிறது? இவருக்கு நல்ல தமிழ் தெரியுமோ?” எனப் பட்டதாரி மாணவர்சிலர், வெள்வெள்யாக வினவினர். சிலர் அப்படி வினவாவிட்டாலும் அந்த வினாவை உள்ளத்தில் மறைத்து வைத்திருந்தனர். “இவரின் விரிவுரை எப்படி அமையும்?” என ஊகிப்பதில், தமிழோடு தொடர்பில்லாத மேல் மட்டத்தினர்பலர் ஈடுபட்டனர். இளம் விரிவுரையாளர் வித்தியானந்தன், சற்றுப் பதட்டத்துடன் வகுப்பிற்குவந்து இலக்கியவரலாற்று விரிவுரையைநடத்தினார். முதலாம் நாள், இரண்டாம் நாள் என்று விரிவுரை தொடர்ந்தது. எல்லோரின் ஜயமும் தெள்ந்தது. ம்கச் சிறந்த விரிவுரையாளர் என்ற போய்கிற வித்தியானந்தன் பெற்றார். பட்டதாரி மாணவர் மேலும் ஒரு உள்மையைக் கண்டு

கொண்டனர். வித்தியான்தனின் விரிவரை யிலும் பார்க்க, அவர் நடத்தும் கட்டுரை வகுப்பும் கலந்துரையாடலும் மிகச் சிறந்தவை என்பதே அந்த உண்மை . ’’

கலாநிதி வித்தியின் ஆரம்பகால விரிவரைச் சிறப்புப் பற்றி, மேற்காட்டிய நீண்ட மேற்கோள் கூறுகிண்டு றகு. அன்று கட்டுரை வகுப்புக்களுக்குக் கொடுக் கப்பட்ட முக்கியத்துவம், பல்வேறு காரணங்களால் இன்று கொடுக்கப்பட முடியாமல் உள்ளது. ‘வித்தி’யினுடைய கட்டுரை வகுப்பிலிருந்த எவரும் பிற்காலத்திலே இலக்கணப் பிழையான வாக்கியங்கள் எழுதமாட்டார்கள்.

தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகத் தேர்ந்தெடுத்து இவரிடம் கற்ற மாணவர்கள் பலர் இலங்கையிலுள்ள பல்கலைக் கழகங்கள் லே தமிழ் விரிவரையாளர்களாகப் பணியாற்றி வருகின்றனர். பேராசிரியர் ஆ. சதாசிவம், மறைந்த பேராசிரியர்களான ச. தனஞ்செய் ராசசிங்கம், க. கைலாசபதி, பேராசிரியர் ஆ. வேலுப்பிளை, திரு. சி. தில்லைநாதன், கலாநிதி பொ. பூலோகசிங்கம், பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், திருமதி யோகேஸ்வரி கணேசலிங்கம், திரு. நா. சுப்பிரமணியம், கலாநிதி க. அருணசலம், திருமதி க. சின்னையா, கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம், திரு. குரை மனேகரன் ஆகியோரே அத்தகைய மாணவர்களாவர். தமிழை ஒரு பாடமாகப் பொதுக்கலைக்குக் கற்ற பல நூறு மாணவர்கள், நாடெங்கிலும் உளர். அவர்களுள் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி ஒருவரே பல்கலைக்கழகத் தமிழ் விரிவரையாளராயுள்ளார். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலே, தமிழை ஒரு சிறப்புப் பாடமாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கற்ற முதல் முஸ்விம் மாணவர், இன்று மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில் இல்லாமிய இலக்கியத் துறைத் தலைவராகக் கடமை

நாற்றும் பேராசிரியர் அல்ஹாஜ் உவைஸ் அவர்கள். பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் அன்பான மாணவர்களுள் ஒருவரான சட்டத்தரணி அல்ஹாஜ் எஸ். எம். ஹனிபா அவர்கள், பேராசிரியர் உவைஸ் பற்றி உத்தமர் உவைஸ் என்னும் நூல் எழுதியுள்ளார். பேராசிரியர் உவைஸ் அவர்களுக்கும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அவர்களுக்கும், நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. “கலை இடைநிலைத் தேர்வுக் கான பாடத்தைப் படிக்கும் பொழுது, சுவாமி விபுலானந்தர், கலாநிதி க. கணபதிப்பிள்ளை, திரு. வி. செல்வநாயகம், கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் ஆகியோர் மாணவர்களை நெறிப்படுத்தினர். இவர்களுள் கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் அவர்களே உவைசுடன் நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருந்தார். இங்கிருந்தபோது மாத்திரம் அல்லாமல், இங்கி லாந்துக்கு மேற்படிப்புக்குச் சென்றபோதும் உவைசுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு அவருடைய பல்கலைக் கழக வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தினார். இல்லாம்யக தமிழ் இலக்கியத் துறையில் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவதற்கும், துணையாக நின்றார்” என்று அல்ஹாஜ் எஸ். எம். ஹனிபா (உத்தமர் உவைஸ் பக். 21) அத்தொடர்பினை விளக்கியுள்ளார்,

இந்நால் எழுதுவதற்குக் காலாயிருந்தவர் சட்டத்தரணி அல்ஹாஜ் எஸ். எம். ஹனிபா அவர்களேயாகும். பல்கலைக் கழகத்திலே பேராசிரியரிடம் பயின்று, இவரில் எப்பொழுதுமே அன்பும் மதிப்பும் கொண்ட மாணவர். தமிழ் மன்றம் என்னும் வெள்கிட்டு நிறுவனத்தின் மூலம், இந்நாலே வெளியிட முன்வந்தார்.

பல்கலைக் கழகத்திலே கலாநிதி வித்தியானந்தன் நன்னால், தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம், சிலப்பதிகாரம், நாய்ச்சியார் திருமொழி, திருக்கோவை

யார், பாரதி பாடல்கள், தமிழர் பண்பாடு, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ஆகியனவற்றை விரும்பி மாண வர்களுக்குக் கற்பித்தார். முதலாம் வருடமாண வர்களுக்கு நன் னால் இலக்கணத்தினை, இவரே கற்பித்து வந்தார். “கடினமான இலக்கணத் தைக் கனியாக்கி வழங்குவதிலே அவர் வல்லவர்” என்று பலரும் கூறுவர். இலக்கண விதிகளை வாழ்வுடன் தொடர்புறுத்திக் கற்பிப்பதிலே இவர் கைதேர்ந்தவர். ‘வித்தி’யினுடைய இலக்கண லகுப் பென்றவுடன், அது ஒரே நேரத்தில் இரண்டு உணர் வுகளைத் தோற்றுவிக்கும். ஒன்று அவர் சுவையாகப் படிப்பிப்பதைச் சொலி மடுக்கலாம் என்ற மகிழ்ச்சி. மற்றையது, கரும் பலகையிலே போய் இலக்கண விடயங்கள் சிலவற்றை எழுதி விளக்கும் படி கேட்டுவிடுவாரோ என்ற பயம். ஆனால், எல்லா மாணவர்களிடமும் முன்னைய உணர்வே விஞ்சிநின்றது. ‘கட்டிடுசிக் கடுத் தீற்றியவாறு போல்’ என இறையானார் களவியலுரைகாரர் குறிப் பிடுவது போல பலராலும் கடினமெனவும், கசப் பெனவும் கருதப்பட்ட இலக்கணத்தை மாணவர்கள் கரும்பென எண்ணிக் கற்க வைத்த பெருமை அவரையே சாரும். திருக்கோவையார், சிலப்பதி காரம், நாய்ச்சியார் திருமொழி ஆகிய இலக்கியங்களை தான் சுவைத்து, மாணவர்களுக்குக் கற்பிப்பார். இந்த இலக்கிய வகுப்புகளே, மாணவர் வரவு நூற்றுக்கு நூற்கவே இருக்கும். இப்பண்டைய இலக்கியங்களை நவீன இலக்கியங்களுடனும், நாளாந்த வாழ்வியலுடனும் தொடர்புறுத்திப் படிப்பிப்பார். இவ்வாறு தான் விரும்பிக் கற்பித்து வந்த விடயங்களே, ஆழ்ந்த ஈடுபாடு இருந்த காரணத்தாலேயே இன்று பல தொல்லைகளும் வேலைகளும் மலிந்த துணைவெந்தர் பதவியினை வகிக்கும் போதும், சொல்லதிகாரம் சேனுவரையத்தை

யும், திருக்கோவையாரையும், இலக்கிய வரலாற்றி ணெயும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் மாணவர்களுக்கு சிருப்பமுடன் கற்பித்துவருகிறார். இந்த மாணவர்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள் தான்.

தனக்கு விளங்காத பகுதிகளைப் பிழையாகத் தன் மாணவர்களுக்குப்பாடஞ் சொல்லாத பெருங்குணத்தையுடைய நல்லாசான் இவர். “ஷந்தி சொல்லதிகாரம் படிப்பிக்கும் பொழுது சில பகுதனை Omit என்று கூறிவிடுவார். அவற்றில் சில வற்றை வித்துவான் சுப்பையாசின்னையிடம் ஜயந்தீரக் கேட்டேன் அவை தனக்கு விளங்கவில்லை என அவர் கூறினார்” எனபேராசிரியரிடம் தமிழ்கற்ற யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக நூலகர். சி. முருகவேள், அண்மையில் என்னிடம் கூறினார் எங்களுக்கும் இதே அனுபவம்தான் ஏற்பட்டது. நான் விளங்கிக் கொண்ட பகுதிகளை மிகத் தெள்வாகக் கூறிவிடவார் அவரிடங்கற்ற நன்னாலும் சொல்லதிகாரமும் இன்னும் எங்களுக்குக் கைகொடுக்கின்றன. தமிழ் இலக்கியப் பாடல்களை வாசிக்கும் போது தனக்கேயுரிய, கம்பீரமான, மனத்தைப் பிணிக்கும் ஒசைநயத்துடன் வாசிப்பார். மேடைப் பேச்சாலே நாட்டிலுள்ளமக்களைக் கவர்ந்து வந்த பேராசிரியருக்கு, இது கைவந்த களை சிலப்பதிகாரத்தையும் திருக்கோவையாரையும் அவரிடங்கற்ற மாணவர்கள் பலர். அவர்கள் இந்த ஒசை நயத்தை ஒரு போதும் மறக்கமாட்டார்கள்.

தமிழைச் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்கும் மாணவர்கள், தமிழருடைய இலக்கியங்களை மாத்திரமல்லாமல், அவர்களுடைய ஏனைய பண்பாட்டம் சங்களையும் அறிந்திருக்க வேண்டுமென்பதற்காக ‘‘தமிழர்டண்பாடு’’ என்னும் பகுதி பாடதெறியிலே சேர்க்கப்பட்டது. தமிழர்களுடைய அரசியல், வணிகவி

வியல், கலைகள், கல்வி, சமூகநிலை ஆகியனபற்றி வரலாற்று முறையிலே ஒழுங்கான தரவுகளையும் தகவல் களையும் சேகரித்துக் கலாநிதி வித்தியானந்தனே படிப்பிக்கத் தொடங்கினார். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் இதழாகிய “இளங்கதி” ரிலே தொடர்ந்து இவ்விடயம் பற்றி மாணவர் களுக்குப் பயனாளிக்கத் தக்க கட்டுரைகளையும் எழுதினார். அவருடைய “தமிழர் பண்பாடு” பற்றிய விவிவரங்கள், தமிழைச் சிறப்பாகக் கற்ற மாணவர்களுக்கு ஒரு நல்ல வரலாற்றுப் பின்னணியைக் கொடுத்தது. பண்டைத் தமிழருடைய சால்பினை ஆராய்ந்த பேராசிரியருக்கு, பிற்காலத் தமிழர்களுடைய சால்பு எப்படியிருந்தது என்பதை அறிவதிலே மிகுந்த ஈடுபாடு இருந்தது. இதனாலேயே அப்பாடநெறியை அவர் விரும்பியெடுத்துக் கற்பிக்கத் தலைப்பட்டார்.

பாடப்பகுதிகளைச் சுவையுடனே கற்பிப்பகு மாத்திரமல்லாமல், மாணவர்கள் பல்வகைப்பட்ட நலன்கள் லும் கவனஞ் செலுத்தும் பண்பும் இவரிடம் இருந்த காரணத்தினாலேயே இவருக்கு ஒரு பெரிய மாணவர் பரம்பரை என்றும் இருந்து வந்துள்ளது. பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்ச் சங்கத் துடன் இவர் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார். இதனால் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் பயிலாத மாணவர்களும், இவருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. தமிழ்ச் சங்கம் வருடாவருடம் நடத்தும் தமிழ் விழா, பேராதனையிலே முகக் கோலாகலமாக நடைபெறுவது வழக்கம். அந்த விழாவுக்குரிய ஒழுங்கைகளைத் தமிழ்ச் சங்க உத்தியோகத்தர்களாகப் பணியாற்றிய பல வேறு பீடங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கும் ஆலோசனை கூறி நடத்திவந்துள்ளார். தமிழ்ச் சங்கப் பெருந்தலைவர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்

லோகம் மாணவர்களுக்கு மிடையே இவர் இனைப் புப் பாலமாக அமைந்த அர்.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 1952 ஆம் ஆண்டு ஜயத்திலக்க மண்டபம் புதிதாகத் திறக்கப்பட்டது. அம்மண்டபத்தின் உதவி மேற்பார் வையாளராகக் கலாநிதி வித்தியானந்தன் நியமிக்கப்பட்டார். மண்டப நிர்வாகத்திலே அவர் பெற்றிருந்த அனுபவமும், மாணவரிடையே அவருக்குந்த செல்வாக்கம் 1961 ஆம் வருடம் விஜய வர்த்தன மண்டபம் புதிதாகத் திறக்கப் பட்ட போது அம்மண்டபத்தின் முதல் பாதுகாவலராக நியமனம் பெறக் காரணமாயின். இவ்விரு மண்டபங்கள் மூலம், இவருக்குப் பெருந் தொகையான மாணவர்கள் தொடர்பு ஏற்பட்டது. எல்லா இன மாணவர்களும் இம்மண்டபங்களிலே வாழ்ந்த காரணத்தால், இலங்கையின் எந்தப் பகுதிக்குப் போனாலும் உயர் அரசு பத்திரிகைகளோ ஆசிரியர்களாகவோ இருக்கும் பட்டதாரிகள் இவரைத் தெரிந்தவர்களாகவேயிருப்பர். அரசு அலுவலகங்களில் ஏதாவது ஒன்றுக்குள் புகுந்தாரானால், இவரைத் தெரிந்த ஒரு மாணவன் அங்கு நிச்சயமாக இருப்பான். இவ்வாறுள்ள தொடர்புகளையும் செல்வாக்கையும் பெரும்பாலும் மற்றவர்களுடைய பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவே உபயோகித்து வந்தாளர். எத்தனையோ ஆசிரியர்கள் தங்களுக்கு நிர்வாக அடிப்படை யிலே ஏற்படுங் கண்டங்களை இவரிடம் வந்து கூறுவார்கள். முகங் கோணது அவர்களுடைய பிரச்சினைகளைக் கேட்டுத் தன் செல்வாக்கின் மூலமாகத் தீர்த்து வைத்திருக்கிறார். இதற்கெல்லாம் காரணம், நாடளாவிய, பரந்துபட்ட ஒரு மாணவர் பரம்பரை இவருக்கு இருத்தலேயாகும்.

3

‘பிறையன்பன்’

இப்பொழுது மதுரை—காமராசர் பல்கலைக் கழகத்தில் இஸ்லாமிய இலக்கியத் துறைத் தலைவராகிய அல்ஹாஜ் பேராசிரியர் கலாநிதி ம. மு. உவைசுடன் கலாநிதி வித்தியானந்தனுக்கு இருந்த தொடர்புபற்றி முன்னரே குறிப்பிட்டுள்ளோம். 1947 ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக் கழக இடைநிலைப் பரிட்சையிலே சித்திபெற்ற ஜனப். உவை “அன்று தமிழ் மாணவர்கள் கூடத் குணிந்து படிக்காத” தமிழ்ப் பாடத்தைச் சிறப்புப் பாடமாகத் தேர்ந்தெடுத்து, சித்தியும் பெற்றார். தன்னுடைய முகுமாணிப் பட்டத்திற்காக “முஸ்லிம்கள் தமிழக காற்றிய தொண்டு” என்னும் விடயத்தினை ஜனப் உவைஸ் ஆராயத் தொடங்கினார். இந்த ஆய்வுக்கு ஏற்ற ஊக்கத்தினையும் ஆலோசனைகளையும் கலாநிதி வித்தியானந்தன் வழங்கி வந்தார். உவைஸ் எம். ஏ. பட்டதாரியானார். ஆனால், ஜனப் உவைசுடன் இவருக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பு, ஒரு துறையிலே மேலும் ஆய்வினை மேற்கொள்ளக் காரணமாகியது. இஸ்லாம்யருடைய தமிழ்த்தொண்டு பற்றி உவைஸ் சுக்கு முன்னர் எவருமே ஆராய்ந்ததில்லை. அவர் முதுகலை மாணிக்குச் சமர்ப்பித்த ஆய்வேடு, நூலாகியது. “இவ்வாராய்ச்சி நூலீல், எமது கல்லூரினைத் தமிழ் மன்றம், அதன் முதன் நூலாக வெள்

யிட்டது. இந்நால்வெள் யிடப்பட்டதன் பின்னர், இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியம் என்னும் ஒரு விரிவு தமிழ் மொழியின் ஓர் அம்சமாக உள்ளது என்பதைப் பலரும் அறியத் தலைப்பட்டனர்.” (எஸ். எம். ஹனிபா, உத்தமர் உவைஸ், பக். 34). தமிழைப் பல்கலைக் கழகத்திலே கற்கும் மாணவர் களுக்குத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பற்றி விரிவுரை கள் வழங்கிய கலாநிதி வித்தியானந்தனுக்குத் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே இஸ்லாமியருடைய தமிழ்த் தொண்டுபற்றி நன்று தெரியும். ஜனப் உவைசுடன் இவருக்கிருந்த நெருங்கிய நட்பு இத்குறை யிலே ஆழமான அகலமான ஆய்வுகள் மேற்கொள்ள ஊக்கமள்த்தச். இஸ்லாமியர் அல்லாத கலாநிதி வித்தியானந்தன் ‘பிறையன்பன்’ என்னும் பெயரிலே “கலையும் பண்பும்” என்னும் நூலை எழுதி, 1961 ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார்.

1953 ஆம்ஆண்டு தொடக்கமே கலாநிதி வித்தியானந்தன் இஸ்லாமியர் கலை, இலக்கியம், சமயம் பற்றிச் சிந்தித்து வந்குள்ளார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக முஸ்லிம் மாணவர் மன்ற இதழாகிய University Majlis என்னும் சஞ்சிகை அவர் சிந்தனைகளுக்கு இடமளித்தது. “இஸ்லாத்தின் திருக்துதார் காட்டிய வழி”, “இஸ்லாத்தின் தொழுகையும் நோன்பும்”, “இஸ்லாமியரும் தமிழும்”, “இஸ்லாமியர் தமிழிற் பாடிய புதிய பிரபந்த வகைகள்”, “இஸ்லாமியர் நாடோடிப் பாடல்கள்” என்னும் கட்டுரைகள் 1959 ஆம் ஆண்டுவரை இச்சஞ்சிகையிலே பிரசரிக்கப்பட்டன. இவ்வாறு, உதிரிக் கட்டுரைகளாக இஸ்லாமியர் கலை இலக்கியம் பற்றி எழுதிவந்த கலாநிதி வித்தியானந்தன், விரிவான முறையிலும், ஒழுங்கான அமைப்பிலும் தன் சிந்தனைகளை வழங்குவதற்கு நூல் வடிவமே நல்லது என எண்ணி, “கலையும் பண்பும்” நூலினை எழுதலானார்.

இந்நூலினுடைய அவசியம் பற்றி ஆசிரியர் கூறுவனவற்றை அப்படியே இங்கு தருதல் பொருத்தமென்ன என்னுகிறேன் :

“ உலக மக்கட்டோகுதியில் நான்கிலொரு பகுதியினர் இன்று இஸ்லாமியராகத் திகழ்கின்றனர். உலகின் எல்லாத் திக்குகள் லும் நான் தோறும் இருபத்கு நான்கு மணி நேரத்திலும் ‘அல்லாஹு அக்பர்’ எனத் தொடங்கும் தொழுகை அழைப்பின் குரல் கேட்கின்றது. இத்தைய சமயத்தின் திஹர்த் தோற்றமும் வியத்தத்து வளர்ச்சியும், மனித வரலாற்றின் கவர்ச்சியான பகுதிகளாய் அமைந்துள்ளன.

இச்சமயம் இஸ்லாம்யப் பேரசு ஒன்றைனே நிறுவியதோடு அமையாது. கலையையும் பண்பாட்டையும் உலகுக்கு அளித்தது. இதன் ஆதிக்கம் பரவிப் நாடுகள் இஸ்லாமியக் கலைகளும் வாழ்க்கை முறைகளும் பரவியிருக்கின்றன. மேனூட்டு நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் இச்சமயமே காலாக விளங்கியது. நான்கு நூற்றூண்டு வரை சமயம், வரலாறு, வைத்தியம், பூகோளம், வான நூல், விஞ்ஞானம், கலைகள் முதலிய பல துறைகளற் பிற நாடுகள் லேதனது செல்வாக்கைப் பரவச் செய்த பெருமை இஸ்லாத்துக்குரியது.

இவ்வாறு உலகப் பண்பாட்டினையும் வரலாற்றினையும் மாற்றி அமைத்த இஸ்லாமியரின் கலையும் பண்பும் இதுவரை தமிழில் எந்நூலிலும் சுறப்பட வில்லை. ஒரு சகோதர குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இஸ்லாம்ய மக்கள். அவர்கள் தாய்மொழி எம்மொழியாக இருப்பினும், அவர்கள் யாவரையும் சமயம் இணைத்து வைக்கின்றது. எனவே, வெவ்வேறு மொழிகளைப் பேசும் மக்கள் இஸ்லாமியராக விருக்கின்றனர். அவர்

களுள் தமிழ் பேசும் மக்களும் பலர், பல நாடுகளில் உளர். ஆங்கில மொழி அறிவில்லாத தமிழ் பேசும் மக்கள் தமது கலையையும் பண்பையும் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்குத் தமிழில் நூல் இல்லாத குறையைத் தீர்க்கும் முதல் முயற்சியாக இந்நூல் வெள்வருகின்றது.”

இஸ்லாமியருடைய கலை, இலக்கியம், பண்பாடு ஆகியனபற்றித் தமிழிலே முதன் முதல் எழுதி, பொதுவாகத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலும், சிறப்பாக இஸ்லாமியத் தமிழ்லக்கிய வரவாற்றிலும் ஒர் ஆழியா இடத்தைத் தேடிக்கொண்டுள்ளார் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். இந்நூலை எழுதுவதற்கு ஐங்குப் பூவைச் சூத்துத் துதி உதவி பற்றிக் கூறு முடித்து, “இந்நாலுக்கு நெறி வகுத்து, பிரதிகளைப் படித்து, ஆலோசனை கூறிப் பல வகையில் உதவிய அப்பெரியாருக்குப் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். இத்தகையதொரு நூல், தமிழில் இல்லாத குறையைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று பல முறை தூண்டி ஊக்கம் அளித்த இவ்வறிஞரின் பெருந்தன்மை மறத்தற்பாலதன்று,” எனக் கலையு பண்டும் ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

நூலின் முதல் இயல் “இஸ்லாத்தின் சிறப்பியல்புகள்” பற்றிக் கூறுகின்றது. ஆண்டவனிடத்திருந்துண்டாகும் சாந்தியின் காரணமாக, அவனுடைய படைப்புக்களிடத்தில் எவ்வளருவன் சாந்தியுடன் நடந்து கொள்கின்றானே, அவனே இஸ்லாத்துக்கரியவன் என்னும் உண்மையினை முதலிலே எடுத்தகாட்டுகிறார் ஆசிரியர். இஸ்லாத்தின் முக்கியமானவையான அல்லாஹுத்த ஆலாவை ஏக தெய்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளதல், நாள்தோறும் ஜந்து வேளையும் தொழுதல், ரமலான் மாதத்தில் நோன்பு நோற்றல், சகாத்து என்னும் ஏழை வரி கொடுத்தல், ஹஜ்ஜாக்குச் செல்லுதல் ஆகிய ஜந்து அனுட்டானக் கொள்கைகள் பற்றிக் கூறி, அவற்றை விவரிதிக்கிறார்.

நுக்கான விளக்கமும் இந்த இயலிலே கொடுக்கப் பட்டுள்ளது.

இரண்டாவசு இயல் இஸ்லாத் தின் தோற்றத் தினையும் வளர்ச்சியினையும் வரலாற்று அடிப்படையிலே ஆராய்கின்றது. இந்த நீண்ட வரலாற்றிலே ஈழத்து முஸ்லிம்கள் நிலைபற்றி மூன்றாவது இயல் விளக்குகின்றது. “�ழத்துப் பழங்குடி மக்களுள் இரண்டாவது சிறுபான்மைச் சமூகத்தினர் முஸ்லிம் மக்கள். ஈழத்தில் அவர்கள் வந்து குடியேறிய வரலாற்றையும், ஈழத்துப் பொருளதார விருத் திக்கு அவர்கள் ஆற்றிய தொண்டினையும், அவர்கள் கட்டியெழுப்பிய பள்ளிவாசல்களின் சரித் திரத்தையும், கலைத் துறையிலும் கல்வித் துறையிலும் அவர்கள் சாதித்தவற்றையும், ஈழத்து இஸ்லாமியர் தமிழ் மொழியை வளம் படுத்திய பணியையும் ஈழமும் முஸ்லிம்களும் என்னும் பகுதி விளக்குகின்றது” என்று ஆசிரியரே அவ்வியலின் சுருக்கத்தைக் குறிச்செல்கிறார்.

“புவியியலும் வர்த்தகமும்” என்னும் நான் காவகு இயலிலே இவ்விரு துறைகள் லும் இஸ்லாமிய யருக்கு இருந்த ஈடுபாட்டினையும் அவற்றுக்கு அவர்களாற்றிய தொண்டினையும் உலகளாவிய முறையிலே தெள்வுறுத்துகிறார், ஆசிரியர். இஸ்லாமியருக்கெனத் தனிப்பட்ட கலைகளும் கலைக் கோலங்களும் உண்டு. அவற்றை இனங்கண்டு, ‘கலைகள்’ என்னும் ஐந்தாவது இயல் விளக்குகின்றது. “விஞ்ஞானமும், சட்டமும், சமுதாயமும்” என்னும் ஆராவகு இயல் முஸ்லிம்களுடைய பிரத்தியேகச் சட்டங்கள், அவர்களுக்கு விஞ்ஞானத்திலிருந்த ஈடுபாடு, அவர்களுடைய சமூக அமைப்பு ஆகியவை பற்றிய பல பயனுள்ள தகவல் களை நமக்குத் தருகின்றது. இறுதி இரண்டு இயல்

களும், இலக்கிய வரலாற்று மாணவர்களுக்குப்
 பெரிதும் பயணிக்கத்தக்கவை. தமிழில் ஏற்
 கெனவே தோன்றிய காப்பியம், கலம்பகம், அம்
 மானை, அந்தாதி, ஆற்றுப்படை, திருப்புகழ், கும்மி,
 தாலாட்டு, மாலை, ஏசல், சிந்து ஆகிய இலக்கிய
 வடிவங்களைக் கொண்டு பல நல்ல நூல்கள் இஸ்லாம்யராலே இயற்றப்பட்டுள்ளன. தமிழ்
 இலக்கியத்தை வளம்படுத்த அவர்கள், முனுஜாத்,
 படைப்போர், கில்லா, மசலா, நாமா ஆகிய புதிய
 இலக்கிய வடிவங்களையும் அறிமுகப்படுத்தியுள்ள
 னர். இவை பற்றிய சிளக்கங்களை நூலின் இறுதி
 இரண்டு இயல்களும் வழங்கின்றன. “இவ்வாறு
 காப்பியங்கள், பிரபந்தங்கள், சமயப் பாடல்கள்
 உரை நடை நூல்கள், முதலியவற்றை இயற்றி
 இஸ்லாமயர் தமழ் மொழியை வளம்படச் செய்த
 னர். முஸ்லிம்களே தமது பெரியார்கள் தமிழ்
 மொழுக்காற்றிய தொண்டு எத்தகையதென்ற
 தெரியாதிருக்கின்றனர். எண்ணிறந்த இஸ்லாமயர்
 தலைசிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களாக இருந்திருக்கன்றனர் என்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார். இக்
 காலத்திலும் பல முஸ்லிம்கள் தமழ் மொழியைப்
 பல குறைகள் ற் பேணி வளர்க்க ன்றனர். முஸ்லிம்
 கள் ஆக்மீக ஹலாசார வளர்ச்சிக்கு அடிகோவிக்
 கொடுப்பது தமிழே? ” என்று, சுறி நூலை முடிக்கன்றார் ஆசிரியர்.

முஸ்லிம் அல்லாத ஓருவர், இவ்வாறு பல நுணுக்கமான தகவல்களையெல்லாம் கொடுக்கக்கூடிய நூல் எழுதுவது கஷ்டம். ஆனால், கலாநிதி வித்தியானந்தன் அந்த அரிய சாதனையை சாதித்தே விட்டார். இந்நூல் வெள்வந்தபோது, ஓரு முஸ்லிம் எழுத்தாளரே இதனை எழுதியுள்ளார் எனப் பல ரும் நம்பினர். இது வித்தியானந்தஞால் எழுதப்பட்டது என்பதைப் பின்னர் அறிந்து, வியந்தார்கள்.

திருச்சிராப்பள்ளியில் நடைபெற்ற அனைத்து
 வகை இஸ்லாமிய தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டிடற்கு
 இவர் இரண்டு ஆண்வகுக்கட்டுரைகளைச் சமர்ப்பித்தி
 ருந்தார். அம்மகாநாட்டிடலே பங்குபற்றித் தன்னு
 டைய கட்டுரைகளைப் படிக்கத் திருச்சிக்குப் புறப்
 பட்டபோது, அரசு இவரை அங்கு செல்லாமல்
 தடை விதித்தது. அரசின் தடைகளை மீறி, நான்
 காவது அனைத்துவகைத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை
 நடத்திய காரணத்தினால், இவரை அம்மகாநாட்டிட
 குப் போகாமல் அரசு தடைசெய்தது. அப்
 படியிருந்தும் அவர் சமர்ப்பித்த இரு கட்டுரை
 களும் ("இஸ்லாமியரும் தமிழிற் புதிய பிரபந்த
 வகைகளும்", "இஸ்லாமியக் கலையும் பண்பும்")
 மகாநாட்டிடலே படிக்கப்பட்டன. பின்னர், காயற்
 பட்டணத்திலே நடைபெற்ற அனைத்துவகை இஸ்லா
 மியத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டிடலே கலந்து
 கொண்டு, அதிலே இடம்பெற்ற நூல்வெளியீட்டு
 நிகழ்ச்சிக்குத் தலைமை தாங்கினார். இஸ்லாமிய
 இலக்கியங்களிலே இவருக்கிருந்த ஈடுபாடு காரண
 மாக பல இஸ்லாமியப் புலவர்களன் நினைவு விழாக்
 கள்லே பங்குபற்றி, உரையாற்றியுள்ளார். அத்
 துடன் ஜே. எஸ். கே. ஏர எச். மெளலாகு அவர்
 கள் எழுதிய "நாயக்கர் பன்னிருபாடல்" என்னும்
 நூலுக்கும், கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பையின்
 செய்னம்பு நாச்சியார் மான்மீயம் என்னும் நூலுக்கும்
 அணிந்துரைகள் வழங்கியுள்ளார். இவருடைய
 இஸ்லாமிய இலக்கியப் பணி, பலராலும் புகழிப்
 பட்டுள்ளது. இஸ்லாமிய அறிஞர்களும் பெரியோர்களும் இவருடைய தொண்டினை நன்றியுடன்
 நினைவுகூர்ந்து வருகின்றனர். 1971 ஆம் ஆண்டு
 கலாநிதி சு. வித்தியானந்தன் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராகவும் பேரா
 சிரியராகவும் நியமிக்கப்பட்டபோது, இலங்கை

இஸ்லாம்ய எழுத்தாளர் இயக்கம் கண்டி முஸ்லிம் ஹோட்டலில் ஒரு பாராட்டு விழாவை ஒழுங்கு செய்தது. பல முஸ்லிம் அறிஞர்களும் பிரமுகர் களும் கலந்து கொண்ட இவ்விழாவிலே, அன்று, வித்தியோதயப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறைத் தலைவராகவும் இலங்கை வர்த்தகக் கூட்டுத்தாபன பணிப்பாளராகவும் கடமையாற்றிய அல்ஹாஜ் எம். எம். உவைஸ் உரையாற்றிய பொழுது,

“இதற்கு முன்னர் பல்வேறு பேராசிரியர் கள் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பதவி வகித்த போதும், கலாநிதி சு. வித்தி யானந்தனைப் போன்ற இஸ்லாம்யப் பேரினத்தோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்ட பேராசிரியர் ஒருவர் இத்தகைய பதவிக்கு வந்ததில்லை. சீருப்புராணம் ஒரு இஸ்லாமிய இலக்கியமா என்று, கூடத் தெரியாமல் இருந்த என்னை, சிறுப்புப் பாடமாகத் தமிழை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்த பெருமை அவரையேசேரும்.” (தினபதி, 26.3.1971).

என்று, சுறிஞர். பேராசிரியர் உவைசினுடைய உரை, இரத்தினச் சுருக்கமாக இவருடைய இஸ்லாமிய ஈடுபாட்டினைச் சூட்டுகின்றது.

இஸ்லாம் மதத்திலும் இலக்கியத்திலும் ஈடுபட்டதுபோல, கிறித்தவ மதத்திலும் கிறித்தவர்தமிழக்காற்றிய தொண்டிலும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஈடுபாடுடையவரானார். இலக்கியவரலாற்றிலே மாணவர்களுக்குக் கிறித்தவர்களுடைய தமிழ்த்தொண்டுபற்றி சிரிவான விளக்கங்கள் அள்துவந்களார். இவருக்கு இத்குறையிலிருந்த ஈடுபாட்டினைப் பற்றி, இவர் 1971 ல் பேராசிரியராக நியமனம் பெற்றதைப் பாராட்டி எழுதியபோது, திரு. எ. செபநேசன் பின்வருமாறு குறிப்புட்டார் :

“ கிறிஸ்தவ தமிழ்த்தொண்டில் விசேட ஆராய்ச்சி செய்துவரும் பேராசிரியர் மலேசியதமிழ்ப் பேரவையில் “ஸமுத்து மினனரிமார் தமிழ்த்தொண்டு என்னும் விடயத்தில் கட்டுரைவாசித்குப் பெரும்புகழ்டைந்தார். கிறிஸ்தவர்கள் தமிழ்த் தொண்டு” பற்றிக் “தினகரன்” பத்திரிகையிலும், ஆண்டு மலரிலும் கட்டுரைகள் வழங்கியுள்ளார். சென்னையில் நடந்த தமிழ்ப் பேரவையில், தம்மைக் கவர்ந்த விடயம் போப்பையர் சிலைதிறப்பு வைபவந்தான் எனக்கூறியுள்ளார். தமிழரே தமிழைப் படிக்க வெட்கமடைந்த காலை, தமிழின் பெருமையை உலகுக்குக் காட்டிய உத்தமர்தான் இவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்டார். தமிழ் இன்று தமிழ்மக்களுலேய உதாசினம் செய்யப்படும் வேளையில், போப்பையர் போன்ற ஒருவர் தமிழ் வேந்தராகி விட்டது மகிழ்ச்சிகரியதல்லவா?

(உதயதாரகை 8.1.1971).

மன்னுரிலும் யாழ்ப்பாணத்திலுமுள்ள கத்தோலிக்க நாட்டுக்கூத்துக்கள்லே இவருக்கு நிறைய ஈடுபாடு இருந்தது. மன்னுரைச் சேர்ந்த மூன்று கத்தோலிக்க நாட்டுக்கூத்துக்களை இவர் பதிப்பித்துள்ளமை இங்கு குறிப்பிடற் பாலதாகும். 1962 ல் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்க இதழாகிய இளங்கதிரில் “கிறித்தவரும் ஸமுத்திலே தமிழ் வளர்ச்சியும்” என்னும் கட்டுரையினையும், 1969 ல் உடுவில் மகளர் கல்லூரி இதழிலே “அமெரிக்க கமிஷனும் தமிழர் கல்வியும்” என்னும் கட்டுரையினையும் எழுதி, கிறித்தவமதத் தொண்டிலே தனக்கிருந்த அறிவினையும் ஈடுபாட்டினையும் வென் புபைத்தியள்ளார்.

பாடலும் கூத்தும்

கலாநிதி வித்தியானந்தனை ஒரு சாதாரண விரி வுரைவாளராகப் பல்கலைக் கழகத்துக்கள்ளே முடக்கி விடாமல், நாடறிந்த அறிஞனாக ஆக்கயன் இவர் தேடிப் பதிப்பித்த நாட்டார் பாடல்களும், நாட்டுக் கூத்தில் இவர் செம்த ஆராய்ச்சிகளுமே யாகும்.

“நாடகத் துறைகள் கூத்து
நாட்டுள் பாட்டுத்தாளம்
ஏடகத் துறங்கியேங்கி
இறுதி மூச் செறியும் போது
பாடுபட்டணத்துப் பேணிப்
பாயல் விட்டெழுப்பிப் பாழ்நோட்
வீடு செய்திட்ட டாக்டர்
வித்தியானந்தன் வாழ்க ”—என்று

இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளை இவருடைய நாட்டுப்பாடல்—நாட்டுக் கூத்துக் கூத் தொண்டுக்குச் சான்றிதழ் வழங்குகின்றார்.

இன்று ஈழத்துப் பல்கலைக்கழகங்கள் லே நாட்டாரியல் வழக்குப் பற்றிப் பேசவும், ஆராய்ச்சி செய்ய வும் முக்கிய வழி காட்டியாக இருந்தவர், பேராசிரியர் வித்தியானந்தனேயாகும். நாட்டார் பாடல்கள் தொடர்பாக மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்

கம் போன்னார் சடுபட்டிருந்த போதிலும், ஈழத் தின் சில பகுதியைச் சேர்ந்த நாட்டார் பாடல் களைத் தொகுத்தும், வகைப் படுத்தியும் வெளிட்ட பெருமை கலாநிதி வித்தியால் நதனையே சாரும். மட்டக்களப்பு நாட்டுப்பாடல்கள், மன்னார் நாட்டுப்பாடல்கள் என்னும் இரு தொகுதிகளை முறையே 1960 லும், 1964 லும் பதிப்பித்து வெளிட்டார். இப்பாடல்களைத் தேடிச் சேர்த்துப் பதிப்பிக்க வேண்டிய தேவை பற்றி “மட்டக்களப்பு நாட்டுப்பாடல்கள்” என்னும் நாலுக்குத் தோற்றுவாய் எழுதிய பேராசிரியர், பின்வருமாரு குறிப்பிடுகின்றார் :—

“ ஈழ நாட்டிலே கிராம்யக் கவிதை நலம் நிறைந்துள்ள பகுதி மட்டக்களப்பு. தேனுக்கும், பாலுக்கும், தமிழர் வீரத்திற்கும் பெயர் பெற்ற மட்டக்களப்பு, மக்கள் கலைகளைப் பேணி வளர்ப் பதிலும் தலைசிறந்து விளங்குகின்றது. உணர்ச்சிக் கவிதை நிறைந்த மட்டக்களப்பு நாட்டுப்பாடல்கள், பல்வேறு துறைப்பட்டு நிறைந்து வழங்குகின்றன. கிழக்கிலங்கையின் மூலை முடுக்குள்ளும், வயல் வெள்கள் லும் வீடுகள் லும், வீதியிலும் உலவும் இப் பாடல்களைத் தொகுத்து வகைப்படுத்தி வெளிடுவதில், ஒரு வரும் பெரிதும் கவனம் செலுத்தவில்லை. இயற்கை வாழ்வினின்றும் விலகி நிற்கும், நாகரிகத்தில் திளைத்து நிற்கும் பலருக்கு இப்பாடல்கள் ந் அருமை தெரியாது. நாட்டுப்புறத்துப் பாமரமக்களுக்கும், நகர மக்களுக்கும் வாழ்க்கை முறை யிலும், உள்ளப்பாங்கிலும் வேறுபாடு வளர்ந்து கொண்டே வருவதனால் பாமரமக்கள் பாடும் பாட்டைக் கேட்டு மகிழ்கிற மனிலை படித்த மக்களை விட்டு, ஓரளவிற்கு நீங்கி விட்ட

தென்று கூடக் கூறலாம். நாட்டுப் பாடல்களைப் பாடுவோரின் தொகையும் நாளைக்கு நாள் குறைந்து கொண்டே வருகின்றது. நாளடைவில் நாட்டுப்பாடல்கள் மறைந்து விடக்கூடும்.”

இத்தகைய நிலையினை

மாற்றியமைத்து, பாமர மக்கள் உணர்ச்சிக் கல்வளமுள்ள பாடல்கள் காலங்காலமாக நிலைத்து நிற்பதற்காக அவருடைய நண்பர்கள், மாணவர்கள் ஆகியோருடைய உதவியுடன் மட்டக்களைப் பிழும், மன்னுரிலும் நிலவிலும் நாட்டார் பாடல்களைச் சேகரித்து நால்களாகப் பதிப்பித்தார்.. ஈழத்துப் பதிப்பாசியர்கள் வரிசையிலும் இவற்றின் மூலமாகப் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன ஒரிடம் தேடிக் கொண்டார்.

1957 ம் ஆண்டு தொடக்கம் கலாநிதி வித்தியானந்தன் இலங்கைக் கலைக் கழகத்தின் நாடகக் குழுவுக்குத் தலைவராகப் பதவியேற்றிருந்தார். அவருடைய காலத்திலே, நாடகக் குழு செயற்பட்டது போல் எக்காலத்திலுமே செயற்பட்டதில்லை. பயனுள்ள ஆக்கங்கள் பல உருவாயின. அப் பதவியினைத் தன்னுடைய நலனுக்காக உபயோகிக்காமல் ஈழத்தமிழருடைய பண்பாட்டைப் பேணிக் காக்கும் அரிய செயல்களை ஆற்றுவதற்கு நன்கு பயன்படுத்தி வர். கலைக்கழகத்தின் ஆகராவுடனேயே நாட்டுப் பாடல் தொகுப்புகள் இவராலே பதிப்பிக்கப்பட்டன நிதியரசர் திறீஸ்கந்தரராசாவும், அவர்மனைவி கண்மனி அம்மையாரும் இறைவனடி சேர்ந்தபொழுது, அவர்கள் நினைவாகக் “கஞ்சன் அம்மானை” இவராலே பதிப்பிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு வாய்ப்புக் கிடைக்கும் போதெல்லாம், எம் பண்பாட்டம்சங்களுள் ஒன்றுகிய நாட்டார் பாடல்களைப் பேணிப் பாதுகாப்பதிலேயே கலாநிதி வகுதியானந்தன் கண் வூங் கருத்குமாயிருந்தார். இவ

குடைய இத் தொண்டு பலராலும் விதந்து பாராட்டப்பட்டது. 1969ல் வெள்யிடப்பட்ட “தினைகரன் நாடக விழா மலரில்” “கலைத் தொண்டுக்கு ஒரு கலாநிதி” என்று தலையங்கமட்டு எழுதப் பட்ட கட்டுரையில் கலைக்கழகத்தின் தமிழ் நாடகக் குழுத் தலைவராயிருந்து இவர் ஆற்றிய தொண்டு அளப்பரியது. கலைப் பொக்கிழங்களாகத் திகழும் அன்னைவிமாரை மக்கள் கௌரவிக்கச் செய்து இவர் களிடம் சூவிந்திருந்த நாட்டுப் பாடல்களையும், கிராமிய நாடகங்களையும் ஏட்டில் வடித்துத் தந்த பெருமை இப் பெரியாரையே சாரும்’’—என்று எழுதப்பட்டது.

சமூத்கு நாட்டார் பாடல்கள் ஆய்வினை மேற் கொள்பவர் எவருமே இரண்டு பெயர்களை எப் பொழுதுமே மறக்க முடியாதுள்ளது. ஒன்று, பேராசிரியர் வித்தியானந்தன்; மற்றையது மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்கம். நாட்டார் பாடல் களைத் தொகுத்துப் பதிப்பிக்கும் போது, பல பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கும். அவற்றுள் மக முக்கியமாக பாடபேதங்களாகும். நாட்டார் பாடல்கள் யாவுமே வாய்மொழிப் பாடல் களாகையால் அவற்றுள் பாடபேதம் ஏற்படுவது இயல்ல. ஏனைய நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் போது சரியான பாடத்தினை ஓரளவு கண்டுபிடித்துப் பதிப்பிப்பதுபோல நாட்டார் பாடல்களிலே செய்து விடமுடியாது. இந்த நிலையிலே கலாநிதி வித்தியானந்தன் பாடபேதங்கள் உள்ள பாடல்கள் எல்லா வற்றையுமே. நூலிலே கொடுத்துள்ளார். உதாரணமாக ‘‘மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்கள்’’ நூலிலே ‘‘காதலன்கூற்று’ என்ற பகுதியில் எட்டாவதுபாடல்

‘‘தெருவால போகவொண்ணு

தேன்போல மனக்கிறசு’

கனியருந்த நான் வருவேன்—உன்றா

காக்காமார் காவலுகா’

—என்றமைகிறது.

இதேபாடற்பொருள், அறுபத்திரண்டாவது பாட விலே.

“தெருவால போகவோன்று
தேன்போல மணக்கிறது
உறவாடநான் வருவேன்—உன்ற
அண்ணங்மார் காவலாமே.”

—என்றமைய

நூற்றைம்பதாவது பாடவிலே

“தெருவால போகவோன்னு
தேன்போல மணக்கிறது
உறவாடநான்வாறேன்—உன்ற
காக்காமார் காவலாமே”

—என்றமைகிறது.

இம் மூன்று பாடங்கள் மூம் எது சரியான பாடம் என எவருமே சுற்றுமுடியாது. ஆனால், மொழி வேறுபாட்டின் அடிப்படையிலே, ஏதாவது கூற முடியும். ‘காக்காமார்’ என்ற சொல் பயின்றுள்ள பாடவிரண்டும் முஸ்லிம்கள் டையே வழங்கிய பாடங்களாகவும் ‘அண்ணன்’ என்ற சொல் பயின்றுள்ள பாடங்கள் முஸ்லிம் அல்லாதோரிடையே வழங்கிய பாடங்கள் எனவும் கூறலாமே தவிர, அவற்றுள் எது முந்தியது, எது பிந்தியது என்று கூறிவிட முடியாது இதனையென்னிடே, கலாநிதி வித்தியானந்தன் தன்னுடைய பதிப்பிலே மூன்று பாடங்களையுமே கொடுத்துள்ளார். பதிப்பாசிரியர் பணியினை இந்த வகையிலே செவ்வகே ஆற்றியுள்ளார்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் நாட்டுக் கூத்துத் தொடர்பாக மேற்கொண்ட முயற்சிகள் அவரைப் பாமர மக்கள் டையே கொண்டு சென்றன. அவ்வாறு, அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகளை நான்கு வகையாகப் பாகுபடுத்தி நோக்கலாம் :

1. நாட்டார் கூத்துகளை நகரத்தார் அறிய வைத்துமை

சமூத்துத் தமிழருடைய நாடகக் கலையின் அடிப்படை, நாட்டுக் கூத்தேயாகும். கிராமங்தோறும் இரவிரவாக ஆடப்பட்டுவந்த நாட்டுக் கூத்துகள், எங்கள் பண்பாட்டின் அழகுணர்வுடைய அமசமாகும். நகர வாழ்வு தொடங்கியகும் இக் கலை அழிந்து போகும் ஆபத்தினை எதிர் நோக்கியது. எனினும், மட்டக்களப்புலும் மன்னுரிலும், யாழ்ப்பாணம், வன்னி ஆகிய இடங்களிற் சிற்சில பகுதிகள் லும், தொடர்ந்து நாட்டுக் கூத்துகள் ஆடப்பட்டன. கலைக்கழக நாடகக்ஞமுத் தலைவராயிருந்த கலாநிதி 'வித்தி' க்கு இப் பிரகேசங்களே ஆடப்பட்டுவரும் நாட்டுக் கூத்துகளை நேரிலே சென்று கண்டு மகிழும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. பட்டை தீட்டப்படாத வைரங்களாகவே அக்கூத்துகளை அவர் தரிசித்தார். பட்டை தீட்டினால், அவற்றின் மதிப்பு உயர்ந்து விடும் என்பதை அவர் நன்சு உணர்ந்து செயற்படத் தொடங்கினார். அப்பொழுது கிராமங்களே ஆடப்பட்டு வந்த நாடகங்களிலேயுள்ள குறைபாடுகளை, 1968 ஆம் ஆண்டு சென்னை மாநகரிலே நடைபெற்ற இரண்டாவது உலகத் தமிழராய்ச்சி மாநாட்டிலே,

"A Study of Two Types of Folk Drama Peculiar to the Tamils of Ceylon" என்ற தலைப்பில் சமர்ப்பித்த அய்வுக்கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆங்கிலத்தில் அவர்குறிப்பிட்ட விடயங்களை, பின்வருமாறு ஒரளவு தமிழ்ப்படுத் திக் கூறலாம் :— "நாடகப் பண்பினை முக்கியமாகக் கொண்டு ஆடல், பாடல், உடை, ஒளி முதலியவற்றைக் கலையுணர்வுடன் இணைக்காத தன்

மையே நாட்டுக் கூத்தின் முக்கிய குறைபடாக
 உள்ளனது. பெரும்பாலும், மக்கள் நாடக உணர்
 வினை சிடுத்து, ஆடல்களைக்கண்டு களிப்பதற்கு
 அல்லது பாடல்களைக் கேட்டு ரஸிப்பதற்காகவே
 வருகின்றனர். நாடகத்தின் முழுமைபற்றி அவர்கள் என்ன ஒவ்வில்லை. நடிப்புக்கு அங்கு எவ்வித
 இடமுமேயில்லை. பாடலும், ஆடலும், இணைந்தி
 ருப்பதால் நாட்டுக் குத்து நடிகர் பலர் அவையே
 மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தன என எண்ணினர்.
 ஆட்டமும், நடிப்பும் ஒன்றிணைய வேண்டிய
 தேவையே இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ளது. மத்தள
 ஒலி நடிகர்கள் நினைவுப் பலவேளைகளிலே அமிழ்த்தி
 விடுகின்றது. எனவே, மத்தளகாரர் மத்தள ஒலி
 யைச் சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ப, நடிகர்களுடைய
 குரல் தெளிவாகக் கேட்கும் வண்ணம் மத்தளத்தை
 ‘அமத்து’ அடிக்க வேண்டும். ஒப்பணையில் நிச்சய
 மாகப் புதிய உத்திகள் கையாளப்பட்ட வேண்டும்:
 நடிகர்களுடைய மேடையசைவுகளுக்கேற்றபடி,
 உடையலங்காரம் அமைய வேண்டும். கூத்து
 நடைபெறும் நேரத்தையும் சுருக்க வேண்டும்.
 ஒளியினை முறைப்படி நன்கு கையாண்டால், கூத்தின் நாடகப் பண்பு சிறப்புறும்’’

இச் சூறைபாடுகளை, பலதடவை, கூத்துகளை நடத்தும் அண்று சிமார்களடம் அவர் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். ஆனால் அண்று சிமார்களோ அதற்குச் செவி சாட்டத்தகாகத் தெரியவில்லை. எனவே, தானே அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக அமைய வேண்டுமென, என்னி, மேற்படி சூறைகளை நீக்கி ஒரு கூத்தினைத் தயாரித்துக் காட்டுவதற்கு எண்ணினார். கூத்து ஆடுபவர்கள் பாமராரே என்ற எண்ணம் பரவலாக இருந்தது. அந்த எண்ணத்தையும் மாற்றிய மைக்க விரும்பினார். அதன்படி, போாதளைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களைக் கொண்டு ‘‘கர்ணன் போர்’’ என்னும் வட மோடிக்கூத்துக்கைத் தயா

ரித்து அள்ததார். இந்த நாடகத்தில் ஆட்டம், பாடல் ஓப்பனை உடை ஒலி, ஒளி மத்தளாடி, நடிப்பு ஆகிய விடயங்களைல்லாம் நன்சு கவனிக்கப்பட்டன. நாட்டுக்குத்து ஒன்றினை எப்படி நன்றாகத் தயாரிக்க வேண்டும் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக மட்டக்களப்பு மன்னார். யாழிப்பணத்திலுள்ள அண்ணேவிமார்களுக்கு இக் கூத்துக் காணபிக்கப்பட்டது. எனக்கும் இக் கூத்திலே கண்ணாக வேட மேற்று நடிக்கச் சூரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சிறு வயதிலிருந்தே சுத்துடன் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த திரு. எஸ். மௌனசரு, சுத்துக் தயாரிக்கும் விடயத்தில் ‘கலாநிதி வித்திக்கு’ நல்ல பக்கபலமா யிருந்தார். “கர்னன் போர்” நாட்டில் ஏற்படுத்திய பாபரப்புச் சோற்பமான தல்ல. நல்ல ஆதரவு கிடைத்தது, பாராட்டுகளுக்குக் குறைவில்லை. இந்த நிலையில் “நொண்டி நாடகம்” என்றெரு தென்மோடிக் சுத்தினையும் தயாரித்தனத்தார். இருவகைக் கூத்துகளையும் பார்த்தவர்களின் மதிழ் ச்சி கரைபுரண்டது. ‘மல்விகை, ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா, 1969 ல் இது பற்றிப் பன்வருமாறு எழுதினார்.—“நாட்டுக் கூத்தா? அகு பட்டிக் காட்டான் ஆட்டம் என நம்பிய நமது நாகரிகக் சிந்தனையாளர் மத்தியில், நாட்டுக் கூத்துத்தான் நமது கலாச்சாரத்தின் அழியாத வடிவம் என, மேடைகள் முழங்கியது மட்டுமல்லாமல், அண்ணே விமார்களை மேடை யேற்றிக் கொரவிக்க முனைந்த வரும் இந்தக் கலாநிதிதான் வட மோடி, தென் மோடிக் கூத்துகளை பல்கலைக்கழக மாணவர்களைக் கொண்டு மேடையேற்றி ஈழத்துக் கலை உலகில் நமது பாரம்பரியக் கலைக்கூப் புத்துருவும் அமைத்தவரும் இந்த வித்தியானந்தர் தான்.”

1962 ல் “கர்னன் போர்” மேடையேறியது

1964 ல் “நொண்டி நாடகம்” மேடையேறியது.

1965 ல் “இராவணேசன்” என்னும் வடமோடிக் கூத்துகளின்னும் பல புதிய நாடக உத்திகளுடன் மேடையேற்றப் பட்டது. 1968 ல் “வாலிவதை” என்றெரு வடமோடிக் கூத்து தயாரித்து வழங்கப்பட்டது. இக் கூத்துகள் மட்டக்களப்புப் பாடசாலைகள் லே புதிய கூத்துகளை ஆசிரியர்களும், மாணவர்களும், தயாரித்து மேடையேற்ற வழிகாட்டிப் புத்தாக்கமள் த்தன். வந்தாறுமூலம் மாணவர்களைக் கொண்டு ஆசிரியர் திரு. தம்பிராசா அவர்கள் தயாரித்து அளித்த “குருக்கேத்திர ன்போர்” “பவளக் கொடி” ஆகிய கூத்துகளும், மட்டுநகர் வின்சன்ற் மாணவிகளைக் கொண்டு திருமதி. திரவியம் இராமச்சந்திரன் தயாரித்தன் தத் “உத்தமன் பரதன்” “செஞ்சோற்றுக் கடன் தீர்த்த செம்மல்” ஆகிய கூத்துகளும் இதேதிரவியம் இராமச்சந்திரன் மட்ட—தமிழ்க்கலா மன்றத்தினரைக், கொண்டு தயாரித்த “பாலன்பிறந்தான்” சூத்தும் அரசடி மகாவித்தியாலய மாணவர்களைக் கொண்டு திரு. மத்தியசிங்கம் தயாரித்த “குர்ப்பங்கை சபதம்” “உத்தமன் ராமன்” ஆகிய கூத்துகளும் இதே முறையில் வந்து பலரின் பாராட்டுதல்களையும் பெற்ற கூத்துகளாகும். (சி. மெளங்குரு, “பழைய கூத்துக்களைப் புதிதாக எழுதும் முறை” “தினகரன்” நாடக விழா மலர். பக் 60.)

2. நாட்டுக் கூத்து பதிப்பு முயற்சி

நாட்டுக் கூத்துக்களை நவீன மேடைகளுக்கும், நகரமக்களுக்கும் நல்ல முறையிலே அறிமுகம் செய்த கலாநிதி வித்தி அவற்றை எம் முகுசொம்மாகப் பேணுதற்கும் வழிகாட்டினார். அவ்வாறு பேணுதற்கு அவர்களையாண்ட இன்னென்றுவழி அரியநாட்டுக் கூத்துப் பாதிகளை, அண்ணவிடமாரிடமிருந்து பெற்ற அவற்றை ஆராய்ந்து கலைக் கழகத்தின் மூல

மாக அச்சிட்டு வெளியிட்ட மையாகும்: 1962 ல் அலங்கார ரூபன் நாடகம்” பரிசோதித்துப் பதிப் பிக்கப்பட்டது. பேராசிரியருடைய இப்பதிப்புப் பணிக்கு மன்னர் மாவட்ட உள்ளாராட்சி மன்றங்கள் அன்று பெரிதும் உதவிட: 1967 ல் இம் மன்றங்களின் ஆதரவுடன், மன்னர் தென் பாங்கு நாடகமாகிய “ஞானசவுந்தரி நாடகம்” என்னும் நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டபோது அப்பணியினையும், பணியின் பயனையும் ஒரு வகையிலே சுட்டுவது போலத் தோற்றுவாய் ஒன்றை எடுத்துனர்.

அதில்: “கீதாம்ச்சளை” பாடிய “எம்பர தோர் நாடக” த்தை 1964 ம் ஆண்டில் நாம் பதிப்பித்து வெளியிட்டோம். மன்னர்ப் புலவர் பாடிய நூலைான்று அச்சில் ஏன் வந்தகூ அகுடே முதல் தடவையாகும். அதனைத் தொடர்ந்து 1966 ல் ஆண்டில் ‘மூவிராசாக்கள் நாடக’ த்தை வெளியிட்டோம். இவ்விரு நூல்களையும் அச்சிடும் செலவினை மன்னர் மாவட்ட உள்ளாராட்சி மன்றங்கள் ஏற்றுக் கொண்டன. மன்னர் மாவட்ட உள்ளாராட்சி மன்றங்களின் மூன்றாவது வெளியீடாக “ஞானசவுந்தரி” என்னும் இந் நாடக நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிடுகின்றோம். இம் மன்றத்தினர் தொடர்ந்து ஆக்கவேலையில் ஈடுபட்டுவருவது பாராட்டத்தக்கது. பொகுமக்கள் வளர்த்த கலையாகிய நாட்டுக் கலைகளை அடியாக, பாகுகாப்பதற்கு ஒருவழியாகக் கூத்து நூல்களை வெளியிட ஆட்சிமன்றங்கள் முன் வந்திருப்பது பெரும்பணியானம்” — என எழுதிச் செல்கின்றார்.

தான் நாட்டுக் கலை நூல்களைப் பரிசோதித்து பதிப்பத்துக் கொண்டிருந்த வேளையிலே பண்டிதர் வி.சி. கந்தையா, கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி போன்றேரை வேறு நாட்டுக் கலைகளைப் பதிப்பித்து அச்சேற்றுவதற்கு ஊக்கமும், ஒத்தாசையும் வழங்கினார்

3. அண்ணவிமார்களைக் கொரவித்தல்

சுத்சுக்களைத் தயாரித்தும், சுத்துப் பிரதிகளைத் தயாரித்தும், நாட்டுக் கூத்துப் பேனுதல் முயற் யிலீடுபட்ட கலாநிதி ‘வித்தி’ அக் சுத்சுக்களைக்கு அச்சா ஸ்யாக்கிருந்த அண்ணவிமார்களை மறந்து விட வில்லை. மன்னார் மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பா னைம் ஆகிய இடங்களிலே அண்ணவிமார்களைக்கென மாநாடுகள் ஒழுங்கு செய்தார். அம் மாநாடு களிலே அவர்களுடைய நாடக முயற்சிகள் பற்றிய விப்ரங்களை மற்றவர்களும் அறியும்வண்ணம் வைத்து உரிய கொரவத்திலை யும் வழங்குவதற்கு உழைக்க தார். இத்தகைய மாநாடுகளன் முக்கிய நோக்கம் மரபு வழிக்குத்தங்களைப் பேணிக் காக்கும் அண்ண விமார்களுக்கு நவீன நாடக உத்திகளை அறிமுகம் செய்வகும், நாடக அனுபவங்களைப் பரஸ்பரம் பகிர்ந்து கொள்ள தலுமேயாகும். ஆட்டம், பாடல் ஓப்பனை, உடை, முடிப்பு ஆகியவைற்றிலே எத்தகைய கவனஞ்சு செலுத்துதல் வேண்டுமென்பது பற்றிக் கருத்தரங்களை ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. நவீன மாற்றங்களை விரும்பாத சில அண்ண சமார்களின் எதிர்க் கருத்துகளைக்கும் இம்மகாநாடுகளிலே சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டன. ஆனால் முடிவில் அச் சில அண்ணவிமார்களும் நல்ல மாற்றங்கள் பற்றி நயம்பட உரைத்தல் கேட்டும், அவற்றின் பயன்பாட்டை உணர்ந்தும் தம் கருத்துக்களை மாற்றியுங் கொண்டனர். அம் மாநாடுகளிலே இடம் பெற்ற ஒரு முக்கியமான நிகழ்ச்சி நாட்டுக் சுத்துப் பற்றிய செய்முறை விளக்கமாகும். சி. மெளன் குரு, அ. சண்முகதாஸ், பொ. பேரின்பராசா' செல்வி சுகுனை கந்தையா, க. தர்மலிங்கம் போன் ரேருடைய உதவிபுடன் கலாநிதி ‘வித்தி’ இச் செய்முறை விளக்கத்தினை அளத்தார். நாடகத்தின் ஒரு சுற்பிட்ட பகுதியினை எளிமையுடனும் நாடக

பாணியுடனும் எவ்வாறு அளிக்கலாம் என்பதற்கு உதாரணவிளக்கம் கொடுக்கப்பட்டது. ‘இராவணேசன்’ என்ற நாடகத்தில் இராமன்டம் முதல் நாள் போரிலே தோற்று, அவமானப்பட்டு வந்த இராவணன் தன் தம்பி சூம்பகர்னைப் போருக்கு அனுப்புகிறான். அவன் போரிலே பட்ட செய்தி கேட்டு பதை பதைக்கிறான். தொடர்ந்து தன் ஏனைய தம்பிமார்களையும், பலத்த படைகளையும் அனுப்பிக் கொண்டிருக்கிறான். ஒவ்வொரு தடவையும் தோல்வியே அவனைத் தழுவுகின்றது. இறுதியிலே ஆற்றமுடியாமல் தன் மகன் இந்திரசித்தனை அழைத்து வரும்படி அலறுகிறான். கும்பகர்ணனுடைய வழிச்சிக்கும் இந்திரசித்து வரவுக்கும்டையேயுள்ள சம்பவங்களை இராவணை மாத்திரம் மேடையிலே நிறுத்தி அவனுடைய அசைவுகளாலும், நடிப்பினாலும், முக பாவத்தினாலும், பக்கப்பாட்டினாலும் பார்வையாளர்களுணர்ந்து கொள்ளும்படி தயாரிப்பாளர் செய்தார். கும்பகர்ணன் விழுச்சியடைகிறான். ‘அன்று’ என்ற அலறல் எதிரொலிக்கன்றது. ஒளி மங்கி, மற்றுக் காட்சிக்கு ஒளி பிரகாசிக்கின்றது.

“எட்டினே டிரண்டினை திசைவென்றுதந்த தம்பி பட்ட அச் செய்தி கேட்டுப் பதறினுண்டாவணேசன்”

—என்று திரைக்கு

பின்னாலே பாடல் உயர்ந்த தொன்யிலே ஒலிக்கின்றது. இராவணன் மேடையிலே மத்தள ஒலிக்கேற்ப கூக்கந் தோய்ந்த முகத்துடன் ஒரு பக்கம் நடந்து செல்கிறான். மேடையின் மறுபக்கம் சென்ற அவன்முகம் வீரம், சிறம் ஆகிய உணர்வைப் பிரதிபலிக்கின்றது. மத்தளம் ஒங்காரமாக ஒலிக்குன்றது. பேரிகை முழுங்குகின்றது.

“வீழ்வதோ எனதுவீரம் போவதோ இனியென் ரெண்ணி ஆழி சூழ்ச் சிங்கங்கேடு நீலை அனுப்பி வைத்தான்”

என்று வீரமுடன் விறுவிறுப்புடன்

திரைக்குப் பின்னால் பாடல் ஒவிக்கின்றது. வீறிடும் மத்தள ஒவிக்கேற்பப் பாய்ந்து ஆடி மேடையின் மறு பக்கம் செல்லும் இராவணேசன் சிங்கன், நீலன் ஆகியோருடைய படைகளை அனுப்புவது போலப் பாவனை செய்யவும், போர் நடப்பது போன்ற பிரமையினை வாத்தியங்கள் ஏற்படுத்தி அவர்கள் தோற்றுவிட்டனர் என்பதற்கேற்ப படைகளை அனுப்ப உயர்ந்த இராவணேசனின் கைகள் சேர்ந்து கீழே விழுகின்றன.

சிங்கனும் நீலன் மற்றும் செயல்வீரர் மாண்ட பின்னர்''

—என்று சோகம் ததும்பப்

பாடல்லூவிக்க இராவணன் தள்ளாடிச் சோர்வுடன், மத்தள ஒவிக்கேற்ப நடந்து மேடையின் மறுபக்கம் செல்கிறான், சென்றவன்.

மகரஞெடு குருதிக்கண்ணன் மார்களை அனுப்பி வைத்தான்''

—என்ற வீரத்தொனிப்பாடல்

ஒவிக்க ஆங்காரமாகத் திரும்பி வீறுடன் ஆடிச் சென்று படைகளை அனுப்புவதுபோல் பாவனை செய்கிறான். இவ்வாறு, நீண்ட நேரத்தில் மேடையிலே காட்ட வேண்டிய சில பகுதிகளைப் பார்வையாளர்கள் இலகுவிலே விளங்கிக் கொள்ளத்தக்க முறையிலே நாடக பூர்வமாக, கலை நுணுக்கத்துடன் ஒரு சில நிமிடங்களிலே வழங்கலாம் என்பதற்கு இக்காட்சி நல்லதொரு உதாரணம். அண்ணுவிமார்மாநாடுகளிலெல்லாம் இக் காட்டிசியும் அவர்களுக்குச் செய்து காட்டப்பட்டது. இம் மாநாடுகளின் பின்னர், பல அண்ணுவிமார்கள் தாங்கள்தயாரித்தனித்த கூத்துகளிலே இப்படியான நாடக உத்திகளையெல்லாம் கையாளத் தொடங்கினர்.

மேடையிலே பாடப்படும் பாடல்கள், பேசப் படும் உரைகள் பார்வையாளர்களுக்கு கேட்கவேண் டும் என்பதற்காக மத்தளத்தினைக் கவனித்து அடிக்க வேண்டுமெனவும், ஹார்மோனியம் பொருத்தமான முறையில் வாசிக்கப்பட வேண்டுமெனவும் கலா நிதி வித்தி' அண்ணவிமார்களுக்கு அடிக்கடி எடுக்குக் கூறினார். இவ்வாலோசனையின் பயன்பாட்டினை நாட்டுக் கூத்துக் கலாநிதி 'பூந்தான்' யோசேப்பு போன்றோர் நன்குணர்ந்தனர். பேராசிரியருடைய பல ஆலோசனைகளைப் பின்பற்றிக் கலைஞர் 'பூந்தான்' தன் நாடகங்களைத் தயாரிக்கத் தொடங்கி வெற்றி பல கண்டார்.

அண்ணவிமாருக்குக் கொடுக்கப்படும் கெளரவும் நாட்டுக் கூத்துக்குக் கொடுக்கப்படும் கெளரவமாகும். இந்த இடத்திலே பேராசிரியருக்கும் நடிகமணி வி. வி. வயிரமுத்துவுக்குமிடையில் இருந்து வந்த தொடர்பினைச் சூறப்பிடுதல் பொருத்தமென எண் ஊகிறேன். இன்று எம்மிடையே வாழும் மாபெருங் கலைஞர் நடிகமணி வி. வி. வயிரமுத்து. நடிகமணியினைத் தக்க இடங்களிலெல்லாம், உரிய முறையிலே அறிமுகப்படுத்திக் கெளரவப்படுத்தலிடல் பேராசிரியர் 'வித்தி' மக மகிழ்ச்சியடைந்தார். மல்லிகை ஆசிரியரின் கூற்றிலே 'மக்கள் கலைஞர் வைரமுத்துவை மேடை மேடையாக அறிமுகப்படுத்தியது இவரது சாதனையில் முக்கிய அம்சம். கலை உலகில் சாதியின் பெயராலும், மதத்தின் பெயராலும் செய்யப்படும் இருட்டடிப்பை ஒழித்துக் கட்டியவர் வித்தி' என்று அவருடைய அப்பணிபேசப்படுகின்றது. நடிகமணியினுடைய 'அரிச் சந்திர மயான காண்டம்' இரண்டாயிரந் தடவை களுக்கு மேல் மேடை யேற்றப்பட்டு அசரசாதனை புரிந்துள்ளது. நாருவது தடவை மேடையேற்றும் போது, நடிகமணியைக் கெளரவித்து ஒரு விழாவே

நடைபெற்றது. அது பற்றி கலைப் பேரரசு. ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை எழுதியதை சுற்று, நீண்டதாயினும் அப்படியே இங்கு தருகிறேன் :—

1962 ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் 12 ம் திகதி மாலை 5 மணி. கலைஞர்களும், கற்றறிந்த வல்லுநர்களும் ரசிகர்களும் யாழ் நகர மண்டபத்தை நோக்கி வந்த வண்ணம் இருக்கும் வேளை. கையில் பணப்பையை வைத்துக் கொண்டு வாசற்பக்கத்தை ஆவலோடு பார்த்தபடி அங்கும் இங்கும் உலாவுகிறேன். நாடு போற்றும் நாடகக் கலைஞருக்கு பொன் முடிப்புக் கொடுக்கும் விழாவையொட்டி நிதி சேகரிக்கும் பொறுப்பையேற்றிருந்தேன். ஆனாலும், விழாவுக்கான தலைவரை நேரே பார்க்கவோ, அன்றிப் பழகவோ அவகாசம் ஏற்பட வில்லை. வேகமாக வந்த கார் நிற்கிறது. மடித்த சால்வை கழுத்தில் அசைய, பரந்த முகத்துடன் விரிந்த நெற்றியுடன் எடுப்பான மூக்குடன் காந்தக் கண்களுடன் புன் முறவல் சிந்தியபடி பொலிவே உருவாக ஒருவர் இறங்கிறார். “இவர்தான் அவர்” என்கிறது என்உள்ளம். சந்திக்கிறோம்.

“நியாயமாய்ச் சேர்ந்ததோ மாஸ்டர்?” இது அவரது முதற்கேள்வி. கணிசமான ஒரு தொகையை கூறிய போது “இன்னும் கூடுதலாய்ச் சேர்த்தி ருந்தால் நல்லாய் இருந்திருக்கும்” என்கிறார். “கூடிய காலம் இருந்திருந்தால்.....” என்று இழுத்தபடி, பணப்பையைக் கொடுக்கிறேன். பல் கலைக் கழகத்திலும், கொழும்பிலும் தான் திரட்டிய நிதியுடன் சேர்த்தால் ஒரு அளவு திருப்தியாயிருக்கும் என்ற திருப்தியடைக்கிறார். நூற்றுது தடவையாக ‘மயான காண்டம்’ என்னும் நாடகத்தை மேடையிடும் நடிகமணி வி. வி. வைரமுத்துவுக்கு, ஒரு ஈழத்துக் கலைஞருக்குக் கொடுக்கும் போது தாராளமாக உள்ளங்குளிரக் கொடுக்க வேண்டுமென்று

சிந்தையுடைய இக் கலைப் பெருமகன் வேறுயாரு மல்ல, கலை இலக்கியம் என்று சதா இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர் கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன் அவர்கள்தான்.’

இவ்வாறு நூரூவது தடவை மேடையேற்றிய நடிகபண்ணையைப் பாராட்டி விழா எடுத்த கலைஞர் ‘வித்தி’ மயான காண்டம் ஆயிரமாவது தடவை மேடையேற்றிய போதும் விழாவெடுத்தார். இது வருமே இவ்வாண்டு மனிவிழாக் காணுகூன்றனர்.

4. நாட்டுக் கூத்து ஆராய்ச்சி

நாட்டுக் கூத்துப்பிரதிகளைப் பரிசோதித்து, நால் களாகப் பதிப்பித்தபோது ஒவ்வொரு நாலுக்கும் அவர் நீண்ட முகவுரை எழுதியுள்ளார். நாட்டுக் கூத்துப் பற்றிய பல ஆய்வுக் கருத்துகள், அம் முகவுரைகளிலே செறிந்து கிடக்கின்றன. ஈழத் தின் கிராமிய நாடகங்கள் தொடர்பான ஆராய்ச்சியின் பயனாக எழுதப்பட்ட கட்டுரை ஒன்று, யாழிப்பாணம் முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகத்தினால் வெளியிடப்பட்ட அவருடைய கட்டுரைத் தொகுதியாகிய ‘தமிழியற் சிந்தனை’ என்னும் நூலிலே இடம் பெற்றுள்ளது “எழுத்தின் கிராமிய நாடகங்கள்” என்னும் கட்டுரை மட்டக்களாப்பி லும், மன்னாரிலும் ஆடப்படும் கிராமிய நாடகங்களைப் பற்றி ஆராய்கின்றது. கிராமிய நாடகங்களின் நுணுக்கமான விபரங்கள் இக் கட்டுரையிலே தரப்பட்டுள்ளன. “கிராமிய நாடகம் ஆடுவதற்கென அமைக்கப்படும் மேடை “சுத்துக்களரி” என அழைக்கப்படும். இது, நாற்பது அடிசிட்ட முள்ள வட்டமாக இருக்கும். மூன்றடி உயரத்திற்க

வட்டம் நிரம்ப மண்ணை உயர்த்தி, மண்சிதறுமல்
 வளைத்து ஒலைகள் ஞற் கட்டி மேடையாக்குவர் :
 பின்பு அதன்மீது புல்லு (புல்லாங்கத்தை) வெட்டிப்
 போட்டு ஆடுவதற்கேற்ப இறுக்கமான களரியாக
 அமைப்பார். வட்டத்தைச் சுற்றிப் பதினாண்கு,
 கம்புகள் (கால்கள்) நாட்டப்பட்டு உச்சியில் அவை
 வளைத்துக் கட்டப்படும். அதன் மேல், குடை
 விரித்தகு போலச் சீலைகளை கொய்து தொங்க
 விடுவர். மேடைக்கு அடைப்புக் கிடையாது. எல்
 லாப் பக்கமும் திறந்தே இருக்கும். களரியை
 வளைத்திருந்து, மக்கள் கூத்தாட்டம் பார்ப்பார்’
 இவ்வாறு நாடகமேடைபற்றிய தகவல்களைத் தரு
 கிறார் போாசிரியர் அக் கூத்துக் களரியிலே எவ்
 வாறு நாடகமொன்று நடைபெறுமென்பதையும்
 அதனுடன் தொடர்பான ‘திரைப்பிடித்தல்’ (ஊவ்
 வொரு பாத்திரமும் மேடையிலே தோன்றும்
 போகு அவ்வூர் சலவையாளர் இருவர் திரை
 பிடித்தல்) ‘சபையோர்’ (அண்ணூலி, சல்லாரிக்காரர்
 ஏடுபடிப்போர், பக்கப் பாட்டுக்காரர்) ‘கொலு’
 பலபாத்திரங்கள் ஒன்று சேர்ந்து மேடையிலே
 தோன்றுவது) ‘வீட்டுக்குவீடு ஆடுதல்’ (ஊரி
 ஹள்ள வீடுகளுக்கு முன்னாலே சில கட்டங்களை ஆடு
 தல்) போன்ற கலைச் சொற்களையும் விளக்குகின்
 றூர். கூத்துப்பழகும் முறை அடுத்துப் பேசப்படு
 கின்றது கூத்துக்களுள் தென் மோடி, வடமோடி
 விலாசம் பற்றிய வேறுபாடுகள் தெள்வாக விளக்கப்
 படுகின்றன: தாளக்கட்டு சுத்தில் ஒரு முக்கிய
 அம்சம். அது பற்றிய விளக்கங்களையும் பேராசிரி
 யர் இக் கட்டுரையிலே குறிப்பிடுகின்றார். இறுதி
 யில் தமிழ் நாட்டுக் கூத்துகள் எவ்வாறு சிங்கள
 நாடகங்களைக் பாதுகீத்தல் என்ற விளக்கத் தூட்டன்
 கட்டுரை முடிவடைகின்றது.

“கலையரங்கம்”—என்னும் சிறப்பு மலரிலே 1959ல் “நாட்டுக் கத்து” என்றேரு கட்டுரை எழுதியள்ளார். 1964 ல் Tamil Culture என்னும் இதழில் “Tamil Folk Drama in Ceylon” என்னும் கட்டுரையை எழுதினார். எம்முடைய கலைப் பொக்கிஷமாகிய நாட்டுக் கூத்துகளைத் தமிழ் பேசுவோர். அல்லாதோரும் அறிய வேண்டும், உனரவேண்டும் என்னும் பேராசிரியருடைய முயற்சியின் முதல் விளைவு இக்கட்டுரையாகும். அதே ஆண்டு “Trends in world Theatre” என்னுஞ் சிறப்பிதழில் “Tamil Folk Drama - Basis for future Tamil Theatre” என்னும் கட்டுரை பிரசரமாகியது. சங்கீத நாட்டிய சங்கம் ஒழுங்கு செய்த “தற்கால நாடகம்” என்னும் கருத்தரங்கில் படிக்கப்பட்ட கட்டுரையின் சுருக்கமே, இக்கட்டுரையாகும்.

1968 ம் ஆண்டு நடை பெற்ற இரண்டாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக் கட்டுரை பற்றி ஏற்கனவே குறிப்பிட்டுள்ளோம். சமுத்த நாட்டுக் கூத்துப் பற்றி விளக்கம் தரும் இக் கட்டுரை, அன்று பல மாநாட்டுப் பேராளர்களுடைய பாராட்டுதல்களைப் பெற்றது. அத்துடன், இவ்விடயம் பற்றி ஆங்கிலத்திலே விரிவாக எழுதப்பட்ட கட்டுரை இது ஒன்றேயாகும். இக் கட்டுரை பற்றியும் பிற கட்டுரை பற்றியும் பேராசிரியர். கா. சிவத்தம்பி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். “Professor Vithiananthan - An Academic Profile”

தமிழியற் சிந்தனை” பக் vi:

“Beside the text Vithiananthan published, regrettably not in book form as yet, very definitive research articles on the different genres, the inner variations etc., of the Sri Lankan Tamil folk theatre, the paper read at the Madras Conference of the I.A.T.R (1968) is perhaps unique in that it is the only exhaustive study in English available on the subject now”.

1973 ம் ஆண்டு 'Ceylon Today' என்னும் சஞ்சிகையில் "The Tamil Folk Drama" என்று இன்னேரு கட்டுரையும் இவ்விடயம் பற்றி வெளி வந்தது.

இக்காலத் தமிழ் நாடகங்களைத் தயாரித்து மேடையேற்றி வருபவர்கள், ஈழத்துத் தமிழ் நாடகங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைவன மரபுவழி நாடகங்களே என்னும் உண்மையினை உணர்ந்துள்ளனர். மரபுவழி நாடகங்களின் பல்வேறு அம்சங்களைத் தமது நாடகங்களிலே புகுத்தி தாரசிசியல், சுந்தரவிங்கம், மெளனகுரு, பாலேந்திரா போன்றேர் நாடகங்களை மேடையேட்டற்றி வந்திருக்கின்றனர். இவர்களுக்கெல்லாம் ஈழத்து மரபு வழி நாடகங்களின் உத்திகள் பற்றிய விளக்கங்களை வழங்கியவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனேயாகும். ஈழத்துத் தமிழர்களுடைய நலீன நாடகம், நடனம், நாட்டிய நாடகம் போன்ற வற்றிலே பரி சோதனை முயற்சிகள் மேற்கொள்ளவிருப்பவர்களுக்கும், மரபுவழி நாடக உத்திகள் என்று மேவற்றுத் தனித்து கண்ணார்களைத் திறந்து வைத்தன பேராசிரியர் வித்தியினுடைய நாட்டுக் கூத்துப் பற்றிய ஆய்வுக்கட்டுரைகள். காலத்தின் தேவையை இனங்கண்டு அதனை மக்களுக்கு அறிமுகஞ்சு செய்து அதனைப்பேணி அதற்குப் பட்டை தீட்டி, அதிலே ஆய்வுகளும் செய்த பெருமை என்றென்றும் அவரையே சாரும்.

கலாநிதி வித்தியானந்தன் நாட்டுக் கூத்துக்குச் செய்த சேவையை உணராதவர் எவருமில்லை யென்றே கூறவேண்டும். ஈழத்துக் தமிழர் பண்பாட்டு வரலாற்றில் இவர் அழியா இடம் பெற்ற விட்டார். நாட்டுக்கூத்துக்களைப் பேணுதற்கு முயற்சிகள் எடுத்துக் கொண்டிருந்தபொழுதே பலர் அவ

ருடைய நன் முயற்சியைப் பாராட்டத் தொடங்கி விட்டனர். தொடர்ந்து அவருடைய பணிபற்றி அறிஞர் களும், கலீஞர்களும், மக்களும் பேசி வருகின்றனர். 1969 ம் ஆண்டு செப்டம்பர் 18ம் நாள் ‘தினகரன்’ இதழிலே செழியன் பேரின்பநாயகம் பின்வருமாறு எழுதினார். “வரட்சியால் உலகம் புழுங்கிக் கொண்டிருக்கும்வேளை, மழைகொட்டுவதும் திடீரென்று எங்கும் பசும்புல் மீண்டும் முளைப்பதும், மலர்கள் பூத்துக் குலுங்குவதும் உலகம் பழையபடி அழகாகத் தென்படுவதும் நாம் கானும் காட்சி! மட்டுநகரின் வரலாற்றில் இப்படியொரு காட்சி பட்டிக்காட்டானுடையது அநாகரி கமான்து என்றெல்லாம் பழிக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்வந்த அரும் பெரும் கலீச் செல்வமான நாட்டுக்கூத்து மறைந்து வரும் வேளையில் இக்கலீச் செல்வத்தை வாழ்விக்க வந்த மாமழை போல ஒருவர் மட்டுநகர் பக்கம் வந்தார். ஈழத்தின் உயர்கல்விக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர். உயர்கல்வி பெறும் மாணவர்களுக்கு அறி வரையுட்டும் பெருந்தகை அவர். அவர் வேறுயாருமல்லர், கலாநிதி வித்தியானந்தனேதான்.

பட்டிக்காட்டானின் அநாகரிக ஆட்டமென்று கருதப்பட்ட நாட்டுக் கூத்தைப் பல்கலீக் கழக மாணவர்களே ஆடும் நிலையை உருவாக்கிவர்கள் இவர், மட்டு நகரில் இந்த உத்வேகம் பட்டிதொட்டியெல்லாம் மத்தள ஓசையை முழுங்கச் செய்தது. சலங்கைகளின் கலீர், கலீர் என்ற ஒலி காதெல்லாம் பாய்ந்தது.”

எழுத்து நாடக வரலாற்றினை ஆராய்பவர்கள் அறுபதுகளிலே கலீக்கழக நாடகக்குழு செய்த பணியினை விதந்து கூருமலே விடமுடியாது. “எழுத்துத் தமிழ் நாடக இலக்கிய வளர்ச்சி” என்னும் ஆய்வு நூலை எழுதிய திரு. க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்) அப்பாணி பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “1952 ஆம் ஆண்டில் அப்போது பதவியிலிருந்த அரசாங்கம் சுதேசக்

கலைகளைப் பேணிப்பாதுகாக்கவேண ‘இலங்கைக் கலைக் கழகம்’ என்ற நிறுவனத்தை நிறுவியது. இதன்துணைக் குழுக்களுள் ஒன்றான தமிழ் நாடகக் குழுவும் அக்கம் வத்திலிருந்து இயங்கத் தொடங்கிய போதிலும், 1957ம் ஆண்டிலிருந்தே அது உயிர்த்துடிப்புடன் செயற்படத் தொடங்கியதெனலாம்; இக்குழு ஈழத்தின் தேசிய செல்வமான நாட்டுக்கூத்துக் கலையை மீண்டும் அதன் முன்னைய நிலைக்குக் கொணர அயராது உழைத்தது. பழைய நாட்டுக் கூத்தை அண்ணேவிமாரைக் கொண்டு பயிற்றுவித்து, ஈழத்தின் பல பாகங்களிலும் மேடை யேற்றித் தமிழ் மக்கள் மட்டுமின்றிச் சிங்களச் சகோதரரும் தமிழ் நாட்டுக் கூத்தின் பெருமையை உணர்ந்து மதிக்குமாறு செய்தமை, இக்குழுவின் பணிகளுட் குறிப் பிடத்தக்கதாகும். ‘அருச்சனன்தவநிலை’ கிசுகன்வதை கிம்மீரணன் வதை என்பன இவ்வகையிற் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழுவால் மேடையேற்றப்பட்ட நாட்டுக் கூத்துக்களாகும் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக் குழு தலைவரான கலாநிதி சு. வித்தியானந்தனின் முயற்சியால், அவரின் தயாரிப்பாக இலங்கைப் பல்கலைக்கழக ஆடவரும் அரிவையரும் ‘கர்ணன் போர்’ ‘நொண்டி நாடகம்’ ‘இராவணேசன்’ ஆகிய நாட்டுக் கூத்துக்களை இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் மேடையேற்றினர்.’ கலாநிதி வித்தியானந்தனைத் தலைவாரக்க் கொண்ட நாடகக்குழு நாட்டுக் கூத்து என்னும் அரிய கலையினை மீட்டெட்டுக்கும் டணியில் ஈடுபட்டு மிகப் பெரிய வெற்றி கண்டது! அத்குடன், நவீன நாடகங்களை மேடையேற்றவும் நாடகக் கருத்தரங்குகளை நாடெங்கனும் நடத்தவும் இந்நாடகக்குழு பணியாற்றியது. 1959ம் ஆண்டில், இலங்கைக் கலைக்கழகத் தமிழ் நாடகக்குழு கொழும்பில் மாபெரும் நாடக விழாவை நடத்தியது. அவ் விழாவில் ‘கிசுகன் வதை’, ‘கலிங்கத்துக்கைதி’, ‘கோவலன் கண்ணகி’, ‘சிங்கப்பூர் மருமன்’ ஆகிய நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன. இவ்விழாவை யொட்டி “இலங்கை

யில் தமிழ் நாடகம்’ என்னுந் தலைப்பில் பேரா
 சிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தலைமையில் ஒரு கருத்
 தரங்கு நடைபெற்றது. ‘‘இலங்கையில் தமிழ் நாடக
 இலக்கியம்’’ பற்றித் திரு. கைலாசபதியும், ‘கிழக்கி
 வங்கையின் கிராமியக் கூத்துக்கள்’ பற்றிப் பண்டிதர்
 வி. சி. கந்தையாவும், ‘‘யாழ்ப்பாண நாடக மரபு’’
 பற்றித் திரு. த. சண்முகசுந்தரமும், ‘‘இலங்கை
 முஸ்லிம்களும் தமிழ் நாடகங்களும்’’ பற்றி ஜனப்.
 ம. மு. உவைசும், ‘‘இலங்கையில் தமிழ் வாளைவி
 நாடகங்கள்’’ பற்றித் திரு. செ. சண்முகசுநாதனும்
 மேடூட்டு நாடக முறைகளும் இலங்கைத் தமிழ்
 நாடகங்களும்’’ பற்றித் திரு. வி. இராசசுந்தரமும்,
 ‘‘இளைஞரும் நாடகமும்’’ பற்றித் திரு. ச. சரவண
 முத்தும், ‘‘திரைப்படங்களும் தமிழ் நாடகங்களும்’’
 பற்றித் திரு. கா. சிவத்தம்பியும் உரையாற்றினார்.
 கள். ஈழத்துத் தமிழ் நாடகம் பற்றிப் பயனுள்ள
 கருத்துக்களைக் கேட்டு அக் கலையை வளர்த்துக்
 கெல்வதற்காகப் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன்
 தலைமையிலான நாடகக்குழு இக் கருத்தரங்கினை
 ஒழுங்க செய்தது. 1960 ல் நடை பெற்ற தமிழ்
 நாடக விழாவில் நடனப் போட்டியும் புதிதாக
 இடம் பெற்றது. இவ்விழாவில் நாடக எழுத்துப்
 போட்டியில் பங்கு பற்றி வெற்றி கண்டவர்களுக்குப்
 பரிசளித்தமை சுறிப்பிடத்தக்கது. 1961 ல்
 நடைபெற்ற நாடக விழாவில் ஒரு முக்கியமான
 அம்சம் இடம் பெற்றது. அது பற்றி நாடகக் கூழுத்
 தலைவர் கலாநிதி ச. வித்தினானந்தன் அன்று பின்
 வருமாறு சுற்றினர்:— ‘இவ் விழாவுக்கத் தனிச்
 சிறப்புக் கொடுப்பது 19.11.61 காலை 9.00 மணிக்கு
 நடைபெறவிருக்கும் ‘‘தயாரிப்பாளர் நாள்’’
 ஆகும். ஈழத்திலுள்ள தமிழ் நாடகத் தயாரிப்
 பாளர் ஒன்று கூடி, ஒரே இடத்தில் நாடகக் தயா
 ரிப்புப் பற்றிய பிரச்சினைகளை ஆராய்ந்து கருத்துக்
 களைத் தெரிவிப்பகு இசுவே முதல் தடவையாகும்.

நாடகவளர்களை பற்றிய பொசுப் பிரச்சினைகளைப்
 பற்றிக் கலந்துரையாட இசு ஒர் அரியசந்தர்ப்ப
 மாகும். ஈழத்தின் பல பாகங்கள் விருந்தும் தயா
 ரிப்பாளர் தினத்திற்குச் சமுகமளிப்பதாக. தயா
 ரிப்பாளர் பலர் தெரிசித்திருக்கிறார்கள் கலைக்
 கழகத் தமிழ் நாடகக்கழகங்களில் இவர்கள் கொண்டுள்ளன மதிப்பையும், அதன் ஆக்க வேலைகள் இவர்களுக்குள்ள நம்பீக்கையையும், நாடகக் கழுத்தின் பரந்த பணியையும் இசு தமிழ் பேசும் உலகிற்கக் காட்டுகின்றது'—தினகரன்—13.11.1961. ஒவ்வொரு வருடமும் இவ்வாறு நாடக விழாக்களை ஒழுங்க செய்து நடிகர்களை நாடகத் தயாரிப்பாளர்களை, நாடக ஆசிரியர்களை ஊக்குவித்துப் பணியாற்றக் கலைக்கழக நாடகக் கழுவை இயக்கியவர், பேராசிரியர் வித்தியானந்தனாகும். இவர் தலைவராயிருந்த காலத்தில் நாடகம் பற்றியே எங்கும் பேச்சாக இருந்தது. நாடக சபைகள் பல அமைக்கப் பட்டன. அச் சபைகள் சிலவற்றுக்கூட மானியங்களும் வழங்கப்பட்டன. இத்தகைய தொண்டு புரிந்த பேராசிரியர் வித்தியானந்தனை ஈழத்து நாடக உலகம் ஒரு போதும் மறவாகு.

ஆய்வு , ஆய்வுக்கு வழிகாட்டல்

தமிழியல் ஆய்வில் ஈடுபட்டும், தமிழ் ஆய்வாளர் பலரை உருவாக்கியும் ஈழத்துத் தமிழ் ஆட்வு வரலாற்றிலே ஒரு சிறந்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளார் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். தமிழ்ன் பல்வேறு துறைகள் லே அவருக்கு ஈடுபாடு இருந்தது. பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் நவீன தமிழ் இலக்கியங்களிலும் அவருக்கு நல்ல ஆட்சி இருந்தது. ஆரம்ப காலத்தில் இலக்கியம் பற்றி அவர் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து, 1953ம் ஆண்டு இலக்கியத் தென்றல் என்னும் நூல் வெளிவந்தது! அக்காலத்திலே பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கும், பல்கலைக் கழகப் புகுழுக வகுப்பிலிருந்து மாணவர்களுக்கும் இது அரிய நூலாக அமைந்தது. பேராதனைப் பல்கலைக் கழக சஞ்சிகைகள் யாவற் றையும் தன் ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வெளியிடக் கூடிய சாதனங்களாக அவர் பயன்படுத்தினார். அவற்றுள் ஓன்று இளங்குதிர். பகலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆண்டிதழ். அவ்விதழிலே, பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பல இலக்கியக் கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். “தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு”, “சோழர்காலத் தமிழிலக்கியம்”, “விசய நகர்

நாயக்கர் காலத் தமிழ் இலக்கியம்”, “பாரதி சபதம்”, “பண்தேயந்த மொழியினர் கொண்டேத் தும் கோவலன்” போன்ற கட்டுரைகளைக் குறிப்பிடலாம். பல்கலைக் கழக மஜ்ஜிலில் என்னும் மூஸ்லிம் மாணவர் மன்ற இதழில் இஸ்லாமயர் தமிழ்ற் பாடிய புதிய பிரபந்த வகைகள்” என்னும் கட்டுரையையும் அவர் எழுதினார். அன்று, பல்கலைக் கழகத்திலே இவர் விரும்பிப் படிப்பிக்கும் நூல்களாக சிலப்பதிகாரமும் பாரதி பாடல்களும் அமைந்தன. இவ்விரு இலக்கியங்களிலும் நன்கு. ஈடுபட்டு அவர் மாணவர்களுக்குப் படிப்பிப்பார். அவ்வாறு, பல காலம் கற்பித்த அனுபவக் கருத்துக் களை அடிப்படையாகக் கொண்டு “பண்தேயந்த மொழியினர் கொண்டேத் தும் கோவலன்” என்னும் கட்டுரையையும் “பாரதி சபதம்” என்னும் கட்டுரையையும் எழுதினார். இவ்விரு கட்டுரைகளையும் பல்கலைக் கழக மாணவர்களும் இளம் விரிவுரையாளர்களும் பொன்னே போல் போற்றிப் படித்தனர்.

இவருடைய தமிழ் ஆய்வுக்குச் சிகரம் வைப்பது போல் அமைந்தது தமிழர் சால்பு என்னும் நூல். 1948 தொடக்கம் 1950 வரை இலண்டன் பல்கலைக் கழகத்துக்கத்திலே இவர் மேற்கொண்ட ஆய்வின் பயனாக ஆங்கிலத்தில் எழுதம்பட்ட ஆய்வேடு ‘‘A Historical, Social and Linguistic Study of Pattupppattu’’ என்பதாகும். இந்த ஆய்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டு பேராசிரியரின் இலக்கியத் தென்றலை வெளியிட்ட கல்லூரினைத் தமிழ் மன்றத்தினரால் 1954 ல் கும்பகோணம் சாரதா விலாஸிலே அக்சிட்டு வெளியிடப்பட்டதே தமிழர் சால்பு என்னும் நூல். அன்று தமிழ் மன்றத்தினர் இந்நூலுக்கு எழுதிய பதிப்புரையில் ஒரு பகுதி இன்றும் பொருளுடையதாயுள்ளது.

“இன்று தமிழ்பேசும் மக்கள் மனவலி குன்றி, மாணம் இழந்து, வாழ வழியற்றுத் தயங்கித் திண்டாடி அவதியறகின்றனர். பிற மொழுக களும் பண்பாடுகளும் தமிழ் மொழியினையும் தமிழர் பண்பாட்டினையும் அழிக்க வழி வகைகள் தேடுகின்றன. இந் நிலையில், தமிழர் பண்பாடு சங்ககாலத்திலே பிறநாட்டவர் ஆதிக்கத்தினால் தாக்குறுது தனிச் சிறப்புடன் விளங்கியது, என்பதை இந்நால் தமிழ் மக்களுக்கும் ஏனையோருக்கும் வற்புறுத்திக் காட்டும். அத்துடன், அவர்களுக்கு உணர்ச்சியுட்டி மறுமலர்ச்சிக்காண கிளர்ச்சிக்கு ஊக்கம் அளிக்கும் என்னும் துணி வடன் இந்நாலே வெள்கிடுகிறோம்.”

தமிழ் இலக்கிய, இலக்கண ஆய்வுகள் காலக்குயில் தமிழியல் ஆய்வுக்கு இட்டுச் சென்றன. தமிழ்மருடைய கலை, இலக்கியம், மொழி, வரலாறு, சமூகம் அரசியல், பொருளியல், சமயம், நடைமுறைகள் போன்ற பல்வேறு விடயங்களையும் ஆய்வு செய்யும் கூருகத் ‘தமிழியல்’ என்னும் ஆய்வுப் பரப்பு அமைந்தது. அத்தகைய ஆய்வுகள் உள்ளடங்கிய ஒரே நூலாகவும் முன்னேடி நூலாகவும் அமைவது பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் தமிழர் சால்பு. பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியலை இனிமையாக தமிழில், இந்நால் தருகன்றது. இதற்கு நிகரான ஒரு தமிழ் நூல், யாம் அறிந்த வரை ஈழத் தமிழுலகத்திலே வெளிவரவில்லை என்றே கூறலாம்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே முந்த தமிழ் இலக்கியங்களை நன்கு கருவித் தருவி ஆராய்ந்தும், பிற வரலாற்றுத் தரவுகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்கியும் தமிழ்மருடைய சால்பு என்ன என்பதை ஆசிரியர் நூலிலே தெளிவுற எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். பதினான்கு இயல் கொண்டு, அமைவற்

றது இந்நால். பண்டைத் தமிழர் வாழ்வியல் பற்றி எழுதப்பட்ட உதிரிக் கட்டுரைகளின் தொகுப் பாக அன்றி, அவர்களுடைய அரசியல் வரலாறு தொடக்கம் கல்வி, கலை வரலாறு சருக ஒழுங்கு முறையிலே ஆய்வுக் கட்டுக்கோப்புக் குன்றுத வகையிலே எழுதப்பட்டுள்ள இந்நாலை, இன்றைய தமிழ் மாணவர்கள் ஓவ்வொருவரும் அறிந்துவைத் திருக்க வேண்டும். தமிழருடைய பண்பாடு பிற தேசத்தவர் சிலருடைய பண்பாட்டுடன் தொடர் புடையதாயுள்ளதென இக்காலத்தில் ஆய்வு மேற கொள்ளும் வேண்டியிலே, தமிழர் பண்பாட்டுத் தரவு நூலாக தமிழர் சால்பு பெருந் துணைபுரிகின் றது.

தமிழர் பண்பாடு பற்றிவழங்கிவந்த தவருடைய கொள்கைகளைக் கண்டித்து அவற்றினால் தக்க ஆதாரங்களுடன் மறுத்து, உண்மை நிலை எதுவென நிறுவும் போக்கினை இந்நாலிலே நாம் பரக்கக் காணலாம். சில ஆரியத் தெய்வங்களும், வேத யாகங்களும் சங்க நூல்களிற் குறிப்பிட்டமையை ஆதாரமாகக் கொண்டு, சங்க காலத்திலேயே தமிழரிடையே ஆரியச் சமயம் வேறுன்றியிருந்ததென அறிஞர் சிலர் கொள்வர். இது தப்பான கொள்கையென்பதைனூடும், தமிழருக்கே சிறப்பாக உரிய வழி பாட்டு முறைகள் பல அக்காலத்தில் இருந்தன என்பதையும் இந்நாலின் ஐந்தாம் இயல் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பண்டைத் தமிழர் சமூக அமைப்புப் பற்றிக் கூறுமிடத்து (பக். 180) :— “பழந்தமிழர் சமுதாயத்திற் பிற காலத்திலெழுந்தது காலச் சாதிப் பிரிவினை இருந்தமைக்கச் சான்றுகள் இல்லை. மக்கட் பாகுபாடு நில இயற்கையையும் தொழிற் பண்பையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே இருந்தது.” என்று ஆசியர் கூறுவது அவருடைய மனித நேயப் பண்பினை எடுத்துக் காட்டுவதாயுள்ளது.

‘பெண்கள்’ பற்றி அவருடைய நுலின் பதின் மூன்றாம் இயல் விரிவாகக் கூறுகின்ற. சங்கப் பாடல்களிலே பெண்களைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள எல்லா விவரங்களும் இவ்வியலிலே தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் அன்றைய சமூகத்தில் பெற்றிருந்த நிலை பற்றிக் கூறும் போது,

“சமுதாயத்திற் பெண்கள் மிகவும் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். சங்க காலத் துக்கப் பின்னரே அவர்கள் சிறப்புக் குறையத் தொடங்கியது. பெண்கள் தீவினைக்கும் துண் பத்திற்கும் ஏதுவானவர் என்ற கருத்து சங்க நூல்கள் ல் இல்லை. சமணர் வருகையினாலே பெண்களைப் பற்றிய கருத்து மாறத் தொடங்கியது.” என்று ஆசிரியர் கூறுவது சிந்திக்கற் பாலது. இக்கருத்தினை அடிப்படையாகக், கொண்டு தமிழிலக்கியங்கள் பெண்கள் எப்படி ஏன் இழித்துக் கூறப்பட்டுள்ளார்கள் என்னும் சமூக இலக்கிய ஆய்வினை மேற்கொள்ள தற்கூடு இடமுண்டு.

தமிழர் சால்பு எழுதுவதற்கு உபயோகப்பட்டுள்ள நடைபற்றி விதந்து கூறவேண்டும். தான் கூற எடுத்துக்கொண்ட பொருளை எளிமையான சிறு சிறு வாக்கியங்களிலே கூறுவது பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுக்களிய நடையாகும். அவர் மேடைகளை பேசும்போது உபயோகிக்கும் வாக்கியங்களைப் போலவே, எழுதும் போதும் உபயோகிப்பார். படிக்கும்பொழுது மயக்கத்தைக் கொடுத்துச் சோர்வேற்படுத்தும் வாக்கியங்களை அவர் என்றுமே எழுதியது கிடையாகு. அதற்குப் பதிலாக, இன்னேசை கொண்ட தூய தமிழ்ச் சொற்களிலான், துண்டமான சிறிய வாக்கியங்கள் படிப்பவர்களுக்கு மனவுணர்வுகளைத் தாண்ட வல்லனவாய்ஸ்னன.

தமிழியலில் தான் ஆய்வு செய்தது மட்டுமென்றி பிற நாட்டவர்கள் எவ்வாறு அவ்வாய்வுகளில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதை அறிவதற்கு 1960 ம் ஆண்டு ஒரு தமிழ்த் தூது மேற்கொண்டார். இதனைத் திரு. த. சண்முகசந்தரம் ‘வெளிநாட்டுக் கலைத் தூது’ என வர்ணிக்கின்றார். அவர் இத்தூது, பற்றிப் பின்வருமாறு விவரித்துள்ளார் (‘வித்தியா கூந்தம்’, தமிழியற் சிந்தனை, பக. xxix) “தெற்க இங்கிலாந்து, வேல்சு ஆகிய பகுதிகளில் நிலவும் மக்கள் கலை பற்றிய ஆய்வு ஒன்றை நடத்தும்படி பெரிய பிரித்தானியக் கலைக் கழகம் அழைப்பு அனுப்பியது. ஆராய்ச்சி செய்வதுடன், இங்கிலாந்தின் பல நிறுவனங்களிலும் இவர் ஆய்வுரை நிகழ்த்துகின்றார். இவரது புலமை பல நிபுணரையும் கவர்ந்தது. பின்னர் யூகோசிலாவிய அரசாங்கம் பேராசிரியருக்கு அழைப்பு ஒன்றை அனுப்பிக் கொருவித்தது. இந்த அழைப்பை ஏற்று, அந்நாட்டிலும் விரிவுரைகள் நடத்தினார். அதன் பின் ஜிக்கிய அமெரிக்கா யப்பான், மலேசியா ஆகிய நாடுகளுக்கும் சென்று ஆய்வும் விரிவுரையும் நடத்தினார்.” மனைவி கமலாதேவியுடன் இவ்வகைச் சுற்றுப் பயணத்தைச் செய்தார் மேற்குப் புறமாகச் சென்ற பேராசிரியர் தம்பதியிர, கிழக்குப் புறமாக ஈழம் வந்து சேர்ந்தனர். இவ்வாறு பல நாடுகளிலும் தான் பெற்ற அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ‘உலகெலாம் பரவிய தமிழும் தமிழர் சாஸ்திரம்’ என்னும் கட்டுரையை இளங்களிர் இதழில் எழுதினார்.

தமிழாய்வில் ஈடுபாடு இவரை உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்துடனும் இணைத்தார். இசுவரை தமிழாராய்ச்சி மாநாடுகள் மலேசியா சென்னை, பாரிஸ், யாழ்ப்பாணம், மகுரை ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்றுள்ளன. இம்மாநாடு

கள் எல்லாவற்றிலுமே, பேராசிரியர் பங்கு பற்றியுள்ளார். உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளைக்கு, இப்பொழுது இவரே தலைவர். இலங்கைக் கிளையின் தலைவராயிருந்து 1974ம் ஆண்டு பல்வேறு இடர்களுக்கு மத்தியில் நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை யாழ்ப் பாணத்தில் சிறப்பாக நடத்தினார்; இம்மாநாட்டுத் தொடக்க நாளன்று தலைமைப் பேருரை நிகழ்த்திய பேராசிரியர் ‘வித்தி’ தனக்கேயுரிய பாணியல், உணர்வுட்டும் எழுச்சி மக்க ஓர் உரையை நிகழ்த்தினார்.

“ தமிழகத்திற்கு அடுத்தாற்போல் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு நடத்துவதற்கேற்ற தகுதியும் உரிமையும் யாழ்ப்பாணத்திற்கே உரியது. யாழ்ப் பாணம் வீறுபடைத்த தமிழர் நிலம்; அதற்குச் சொற்றிறநும் உண்டு; விற்றிறநும் உண்டு. ஆதி முதலே அது அன்னியர் அட்டுழியங்களை எதிர்த்து வந்திருக்கின்றது. யாழ்ப்பாணத் தமிழர் மற்றவருக்குச் சளைத்தவர் அல்லர்; எல்லாத் துறைகள் மூலம் அவர்கள் முந்தி நிற்கிறார்கள், என்ற தமிழகத்து யோகி சுத்தானந்தர் அவர்களே சுறியிருக்கிறார்கள். இம் மகாநாடு தொடர்பாக டாக்டர் சாலை இளந்திரையன் அவர்கள் எமக்கு எழுதிய மடவிற் குறிப்பிடுகின்றார்: “தமிழ் நலன், தமிழ் உணர்ச்சி என் பவற்றிலே தாய்த் தமிழகத்தை விட ஈழத் தமிழகத்துவரே ஆர்வம் மிகுந்தவர்கள் என்பது என்கணிப்பு. அங்குள்ள அரசியல் மற்றும் சமுதாயச்சூழ்நிலைகளும் இதற்கு ஒரு காரணம் என்றாலும் ஈழத்தின் ஆர்வப் பெருக்கை யாரும் குறைத்

மதிப்பிடமுடியாது.''

இவ்வாறு தமிழகத் தாரே பெருமிதம் அடையும் வகையிலே தமிழ் ஆர்வமும் தமிழ்ப் பற்றும் கொண்ட நாம், யாழ் பானத்திலே தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடு நடத்துவது, பொருத்தமானது; ஏற்றமானது; உரிமையானதும் கூட. உண்மைத் தமிழ் உணர்ச்சியுள்ள எவரும், ஈழத்துத் தமிழ் பேசும் மக்கள் பாரம்பரியத்தையும் தமிழ்த் தொண்டையும் அறிந்த எவரும் இதனை வரவேற்பர்.'

நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுத் தலைவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தனது உரையின் ஒரிடத்தில் இவ்வாறு கூறினார். மகாநாட்டைத் தடைப்படுத்த எத்தனையோ இடர்கள் ஏற்பட்டன. அவற்றையெல்லாம் எதிர்த்து நின்று அதனை நடத்தி முடித்தார். 1976ம் ஆண்டு ஈந்தாவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாடு எங்கும் நடைபெறவில்லை. இதனால், உலகத் தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளை பேசாமல் இருந்துவிடவில்லை. பேராசிரியர் வித்தியானந்தனைத் தலைமையாகக் கொண்ட கிளை விரைந்து செயற்பட்டது. மட்டக்களப்பில் ஒரு மாவட்ட மகாநாட்டை ஒழுங்கு செய்தது. ஈழத்து அறிஞர்களும் கலைஞர்களும் மட்டக்களப்பிலே கூடினர். ஒரு வாரமாகத் தமிழாய்வு நடைபெற்றது, கலை நிகழ்வுகள் பல இடம் பெற்றன அம்மகாநாடு நினைவாக ஒரு மலரும் வெளியிடப்பட்டது. மட்டக்களப்புப் பற்றிய சகல தரவுகளும் சேகரிக்கப்பட்டன. அப்பகுதியின் வரலாறு. சமூகம், அரசியல், பொருள்யல், மொழி, கலை, சமயம் பற்றிப் பெருந்தொகையான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் படிக்கப்பட்டன. இதே போல, 1983ம் ஆண்டு மூலிகைத்தீவில், மாவட்டத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டையும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் சிறப்புற நடத்தினார்.

தானே ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டும் ஆய்வு தொடர் பான் மகாநாடுகளுடன் தன்னைப்பினித்தும் தொண்டாற்றிய பேராசிரியர் ‘வித்தி’, தனிப்பட்ட மாணவர்கள் பலருடைய ஆய்வுகளுக்கு வழிகாட்டியுமின்னார். இவருடைய வழிகாட்டவில், இதுவரை பலர் முதுகலை மாணிப் பட்டங்களையும் (M.A.) கலா நிதிப் பட்டங்களையும் (Ph. D.) பெற்றுள்ளனர். இவருடைய வழிகாட்டவில் ஆய்வேடுகள் எழுதிய எல்லா மாணவர்களும், இவர் மாணவருடைய ஆய்விலே காட்டிய ஈடுபாட்டினைப் பற்றி விதந்து கூறியுள்ளனர். ஆய்வேடுகளின் ஒவ்வொரு இயலையும் கவனமாகப் படித்துப் பிழைகள் யாவற்றையும் வேண்டிய இடத்தில் சுட்டியும் திருத்தியும் சுத்தமாக்கிக் கொடுப்பதில் எப்பொழுதாவது பின்னின் ரூரில்லை. சில வேளைகள், சில உயர்ப்பட்ட மாணவர்களுடைய சோம்பேரித் தனுத்தை மத்திலே எண்ணி, அவர்களை விடாது தொடர்ந்து பிடித்து அவர்கள் எழுதிய ஆய்வேட்டு இயல்களைத் திருத்திக் கொடுக்கும் உயர்பண்பினை நாம் எல்லாரிடமும் காணமுடியாது.

கடல் கடந்த நாடுகளின் பல்கலைக் கழகக் கலா நிதிப் பட்ட ஆய்வுகளுக்குப் புறநிலைப் பரீட்சகராகப் பல காலமாகக் கடமையாற்றி வருகிறார்; மலேசியப் பல்கலைக் கழகப் புறநிலைப் பரீட்சகராகவும், பாடவிதான் ஆலோசகராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். அப் பல்கலைக் கழகத்தின் இந்தியவியற்றுறையின் பாட விதானம், கற்பித்தல் திட்டம், தேர்வுகள், ஆய்வுநெறி ஆகியவற்றை மாற்றிய மைப்பதற்கு, ஆலோசனை பெறுமுகமாகப் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனை மலேசியப் பல்கலைக்கழ

கம் 1979ம் ஆண்டு ஒகஸ்ற் மாதம் அழைத்தி ருந்தன். மூன்று வார காலம் அங்கு தங்கியிருந்து இப்பணியினை ஆற்றினார்: சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், மாஷரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், கேரளப் பல்கலைக் கழகம், திருப்பதி வேங்கடேஸ்வரப் பல்கலைக்கழகம் ஆகியன இவரைத் தொடர்ந்து புறநிலைப் பரீட்சகராகக் கொண்டுள்ளன.

தானாக நூல்களும் கட்டுரைகளும் எழுதியது மாத்திரமின்றி, பிறருடைய பெருந்தொகையான நூல்களுக்கு அணிந்துரைகளும் முகவரைகளும் இவரால் எழுதப்பட்டு, வழங்கப்பட்டுள்ளன. இவருடைய ஆசிச் செய்திகளைத் தாங்கி வந்துள்ள நூல்களும் சஞ்சிகைகளும் பெருந்தொகை அறிஞர்கள். எழுத்தாளரிடையே பேராசிரியருக்கு எத்தகைய மதிப்பு இருந்தது என்பதற்கு இவை யாவும் நல்ல எடுத்துக்காட்டுகளாகும். இனிவருகின்ற நூற்பட்டியலும், கட்டுரைப்பட்டியலும் கலாநிதி வித்தியானந்தனின் ஆய்வுப் பரப்பையும், திறனையும் எடுத்துக்காட்டும் சான்றுகள் என்பது மிகையல்ல.

எழுதிய தூல்கள்

1. இலக்கியத் தென்றுஸ் தமிழ் மன்றம், கல்லூரின்னை கண்டி, அருளை அச்சகம் கண்டி, 1953.
2. தமிழர் சால்பு
  - (அ) முதலாம் பதிப்பு 1954 தமிழ் மன்றம், கல்லூரின்னை கண்டி. சார்தா விலாச அச்சகம் கும்பகோணம்.
  - (ஆ) இரண்டாம் பதிப்பு, 1971 பாரி புத்தகப் பண்ணை, திருவல்லிக்கேணி. சென்னை
3. மட்களப்பு நாட்டுப் பாடல்கள்
  - (அ) முதலாம் பதிப்பு, 1960 கிங்ஸ்லி அச்சகம், கண்டி,
  - (ஆ) இரண்டாம் பதிப்பு, 1962 ரேயல் அச்சகம் கண்டி.
4. கலையும் பண்பும் (இலங்கைச் சக்கித்திய மண்டலப் பரிசில் பெற்றது) (அ) முதலாம் பதிப்பு, 1961 கிங்ஸ்லி அச்சகம், கண்டி. (ஆ) இரண்டாம் பதிப்பு, 1962 கலைவாணி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம். (இ) மூன்றாம் பதிப்பு, 1963 கலைவாணி அச்சகம் யாழ்ப்பாணம்.
5. அலங்கார ரூபன் நாடகம் கத்தோலிக்க அச்சகம், மட்டகளப்பு. 1962.
6. மன்னூர் நாட்டுப் பாடல்கள் ரேயல் அச்சகம், கண்டி, 1964.
7. என்டிறீக்கு என்பதோர் நாடகம் கலைவாணி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1964,
8. மூவிராசாக்கள் நாடகம் ஆனந்தா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1966.
9. ஞானசவுந்தரி நாடகம் கலைவாணி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1967.
10. கஞ்சன் அம்மானை ரேயல் அச்சகம், கண்டி, 1976.
11. தமிழியற் சிந்தனைகள் ஆசிர்வாதம் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், 1979. (இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசில் பெற்றது).

சஞ்சிகைகளில் வெவ்வந்த கட்டுரைகள்

இளங்கதீர்

1. மலர் 1 1948-1949 ஈழநாட்டுப் பெரியார் தமிழ் மொழிக்காற்றிய தொண்டு
2. மலர் 3 1950—51 இலண்டனில் கீழைத்தேச மொழிக் கல்வி
3. மலர் 4 1951-52 தமிழ் இலக்கியப் பரப்பு
4. மலர் 5 1952-53 பல்லவர் காலச் சிற்பம்
5. மலர் 6 1953-54 (அ) தேர்வுக்குண்டு (ஆ) சோழர் காலத் தமிழ் இலக்கியம்
6. மலர் 7 1954-55 விசயநகர் நாயக்கர் காலத் தமிழ் இலக்கியம்
7. மலர் 9 1956-57 (அ) பட்ட மகிழை (ஆ) ஆறு முகநாவலரும் தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகமும்
8. மலர் 10 1957-58 (அ) பாரதி சபதம் (ஆ) இலக்கியமும் சிற்பமும் (இ) சமயமும் கல்வியும்
9. மலர் 11 1958-59 நாடகத் தமிழ் வளர்ச்சி
10. மலர் 12 1959-60 பண்தேய்ந்த மொழியினார் கொண்டேத்துரை கோவலன்
11. மலர் 13 1960-61 உலகெலாம் பரவிய தமிழும் தமிழர் சால்பும்
12. மலர் 14 1961-62 நாடகத் தயாரிப்பு
13. மலர் 15 1962—63. கிறித்தவரும் சமுத்திலே தமிழ் வளர்ச்சியும்.
14. மலர் 19 1967—68. பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளையும் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமும்.
15. மலர் 20 1968—69. இளங்கதீர் காலத் தமிழ்ச் சங்க வரலாறு
16. மலர் 21 1969—70. சமுத்தின் கிராமிய நாடகங்கள். (தமிழ் வட்டம் ஆண்டு மலர் இரண்டிலிருந், மறுபிரசரம்).

UNIVERSITY MAJLIS

17. 1953 — 54. இஸ்லாத்தின் திருத்தாதர் காட்டிய வழி.
18. 1954—55. இஸ்லாத்தின் தொழிகையும் நோன்பும்.
19. 1955—56. இஸ்லாமியரும் தமிழும்.
20. 1957—58. இஸ்லாமியர் தமிழற் பாடிய புதிய பிரபந்த வகைகள்.
21. தொகுதி 9 1959.—இஸ்லாமியர் நாடோடிப் பாடல்கள்.

இந்து தர்மம்

22. 1954—55. (தொகுதி 1) கோயில்கள்.
23. 1956—57. சோழர் காலச் சிற்பம்.
24. 1958—59 சோழப் பெருமன்னர் காலத்துச் சமய நிலை
25. 1961—62. (சைவ சமய வரலாறு-சிறப்பு மலர்) சிவஞான போத நெறித் திருமரபு.
26. 1964—65. மலர் 9 ஈழத்தில் முருக வழிபாடு.

இந்து இளைஞன்

27. 1954 மலர் 1, இல. 1.
Superstitious beliefs of the Early Tamils
28. 1955 மலர் 1. இல. 2. நாட்டுப் பாடல்கள்.
29. 1957 மர்ல 1. இல. 3. பல்லவர் காலச்சமயநிலை.
30. பாரதி மலர் 1, இதழ் 6 1949. இருபதாம் நூற்றுண்டுப் புலவர்களும் சமுதாயமும்.
31. பாரதி மலர் 1 இதழ் 9 1952. செகசிற்பியா ரும் அவர் பிறப்பிடமும்.
32. Hartley College Miscellany
தொகுதி 1. இல. 15. 1950. ஈழநாட்டுத் தமிழரின் இக்காலநிலையும் அதன் வளர்ச்சிக் குரிய வழிவகைகளும்.

33. தமிழ் ஒளி — ஒளி 1, கதிர் 1 மறைமலை அடிகளும் தமிழும்.
34. The Union: Fifth Anniversary Souvenir of the Galhinna Student's Union, Dec 1952 இக்காலத் தமிழ்க் கவிதை.
35. St. John's College Magazine Vol. ILV 1951 இருபதாம் நாற்றுண்டும் தமிழ்க் கவிதையும்
36. தமிழ் ஒசை.—மலர் 1 இதழ் 1—1952தமிழ் ஒசை அன்றும் இன்றும்.
37. Az Zahira—1952.—தமிழ் வளர்ச்சிக்கு மேனு ட்டார் ஆற்றிய தொண்டு.
38. The Torch Bearer-Vembadi Girls High School தமிழ்ப் புலமைசான்ற சங்க காலப் பெண்கள்.
39. The Jaffna Hindu Ladies College Carnival Souvenir, May 1953. தமிழரின் இக்கால நிலையும் பெண்களின் கடமையும்.
40. The Uduvil Magazine Dec 1954 பண்ணைத் தமிழர் அகவாழ்வு.
41. சதாநந்தன் வெள்ள விழாமலர். 1955.— இக் காலக் கல்வி.
42. இளந்தென்றல் — (பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ச் சங்கம், கொழும்பு) மலர். வீசும் இளந்தென்றல்.
43. The Inthu Mahal; Vadamaradchy Hindu Girls Magazine, No 2 1957 பெண் உள்ளம்.
44. அல் ஹுவிஸெனி — கொழும்பு ஹுவிஸெனி பாடசாலை வருடாந்த வெளியீடு. 1957 இஸ்லாமியர் தமிழ்த் தொண்டு.
45. சுதந்திரன்.—பத்தாவது ஆண்டு நிறைவு மலர் 1957. தாம் மேல் ஆணை.

46. The Hindu Herald
Vaddukoddai Hindu College Magazine, Vol II
No. 1 1957 நாடகத் தமிழ்.
47. Christ Church College Magazine Wattegama, 1958. சோழப் பெருமன்னர் காலத்துக் கல்வி.
48. மத்திய தீபம். தீபாவளி மலர், 1958. ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு.
49. Kalai Arangam, Pongal Kalaivila Souvenir Jaffna 1959. நாட்டுக் கூத்து.
50. மலைமதி.—முஸ்லிம் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலா சாலை, கண்டி 1960—1961 இக்காலத் தமிழ்க் கவிதை.
51. தினகரன் தமிழ்விழாச் சிறப்புமலர். 1960 ஈழத்திலே தமிழ்க் கல்வியும் பல்கலைக் கழகமும்.
52. முத்தமிழ் முழுக்கம்—1960 முத்தமிழ்.
53. இலங்கைக் கலைச்சங்க சஞ்சிகை மலர் 1 இதழ் 1 1960 மார்ச். கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரசாமி
54. கலைப் பூங்கா மலர் 1, இதழ் 1, 1961 ஈழமும் தமிழ் இலக்கணமும்
55. இலக்கியப் பொய்கை (நூல்) 1961 எட்டாம் வகுப்பு அ. ஸ. அப்துஸ் ஸமது. இஸ்லாமியரும் தமிழரும்
56. மஹூஜன் 1962, தொகுதி 22 பல்லவர் காலச் சமய ஏழுச்சியும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியும்
57. புதுமை இலக்கியம் இலங்கை முற்போக்கு எழுத் தாளர் சங்க வெளியீடு. அகில இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாட்டு மலர், 1962 நாட்டுக் கூத்து.
58. The Vavuniya Agricultural Industrial & Cultural Exhibition Souvenir
(i) April 1963 உணவெனப்படுவது நிலத்தொகு நீரே
59. (ii) June 1963 பசியும் பிணியும் நீங்க உழவுத் தொழில் ஓங்குக

60. கதிரோளி இரண்டாவது ஆண்டு மலர், 1963 இளைஞர் கல்வித் தேர்ச்சிச் சங்கம் அத்தியடி, பருத்தித்துறை. ஈழத்தில் முருக வழிபாடு
61. கும்பிழான் கிராமோதயம் விழாச் சபை, 1964 மக்கள் வளர்த்த கலை
62. இந்து மாணவர் சங்கம் பல்கலைக்கழகம் பேராதனை 1.3.65 சிவராத்திரி சிறப்பு மலர்—சிவராத்திரி
63. பிரதேசக் கலா மன்றம், யாழ்ப்பாணம் கலைவிழா மலர் ஆவணி 1966—�ழத்திலே தமிழ் நாடகம்
64. The Skanda No. 1 (New Series) 1966 ஸ்தா பகர் நினைவு உரை - 1965
65. தமிழ் வட்டம். ஆண்டு மலர் 2, 11.4.1969 ஈழத்தின் கிராம்ய நாடகங்கள்.
66. திருவள்ளுவர் சுராயிரம் ஆண்டு மலர், 1969.—கிளிநொச்சி திருவள்ளுர் சுராயிரம் ஆண்டு விழாச் சபையாரால் வெளியிடப் பட்ட மலர்—இறையும் முறையும்
67. அகில இலங்கை இளம் நடிகர் சங்கம் கலையரசு விழா மலர் 1966. கலையரசு பற்றிய குறிப்பு.
68. வசந்த விழா மலர்— பாண்டியூர் புனித அந்தோனியார் சனசமூக நிலையம். சித்திரை 1969. வசந்த விழா
69. அடிகளார் படிவ மலர். — சிலை நிறுவனக் குழு வினர். காரைதீவு. (கி. மா.) 1966 தமிழ்த் துறை முதற்றமிழ் பேராசிரியர்.
70. ஆறுமுக நாவலர் நினைவு மலர்: 1969.— தமிழகத்தை ஈழநாட்டவர்களுக்குக் கடமைப் படுத்திய பேருபகாரி நாவலர்.
71. நாவலர் சிறப்பு மலர்:—26.6.1969. மத்திய மாகாணச் சைவ மகா சபை வெளியீடு நாவலர் சாதனை

72. Uduvil Girls' College 1941—1969.
 அமெரிக்க மாணும் தமிழர் கல்வியும்.
73. SKANDA 1969
 ஸ்தாபகர் உரை, 1965
74. அஞ்சலி — செப்டம்பர். 1971 வட பகுதிச்
 சிறப்பிதழ். ஈழத்து வடபகுதி நாடோடிப்
 பாடல்கள்.
75. மஹாகவி து. உருத்திரமூர்த்தி நினைவு மலர்
 அம்பனை கலைப் பெருமன்ற வெளியீடு.
 30.7.1971. கவிதையே தன் ஆசியாக
 வாழ்ந்த மஹாகவி.
76. அகில இலங்கைத் தமிழ்த் தின திருகோண
 மலை விழா மலர்.—1971. பாடசாலைகளில்
 நாடகம்.
77. பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை நூற்றுண்டு மலர்
 —மஹாஜனக் கல்லூரி, 1972. துரையப்பா
 பிள்ளையின் சமூக நோக்கு.
78. தினபதி—ஆண்டு மலர். 1.4.1972. செயங்
 கொண்டார் கண்ட பேயுலகும், மக்கள்
 உலகும்.
79. உரும்பராய் கருணாகரப்பிள்ளையார் கோயில்
 புரைாசர்த்தன மஹா கும்பாபிஷேக விழா
 மலர். பல்லவர் காலச் சமய எழுச்சியும்,
 தமிழ் இலக்கியச் சமய வளர்ச்சியும்.
80. நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி
 மாநாடு நினைவு மலர். யாழ்ப்பாணம்.
 1974 நாவலர் நிலைநாட்டிய சாதனைகள்.
81. கலாநிதி உவைஸ் மலர்
 Albion Press, 1976
 முஸ்லிம் இலக்கிய ஆய்வும் முப்பதாண்டு நட்பும்
 நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழராய்ச்சி மகா
 நாடு நிகழ்ச்சிகள் முதலாம் தொகுதி, 10-1-77.

82. அறிக்கை
83. தலைமையுரை
84. உரும்பிராய் சைவத்துமிழ் வித்தியாலயம்
வெராவிழா மலர்.—1977. ஈழத்திலும்
தென்னகத்திலும் தமிழ்க் கல்வி பரப்பிய
பெரியார்கள்.
85. ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமி கோ சில் திருக்
குடமுழுக்கு மலர்.
3.7.77. மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தில்
விண்ணு வழிபாடு.
86. இந்து தர்மம்.—நடராசர், சிவகாம்யம்மன்
மாணிக்கவாசகர் குடமுழுக்குச் சிறப்பிதழ்
4.4.77 எமது நாட்டிற் சைவ வழிபாடு.
87. இஸ்லாம்யத் தமிழ் இலக்கியக் கட்டுரைக்
கோவை—அனைத்து மூன்றுவது இஸ்லா
ம்யத் தமிழிலக்கிய மாநாட்டு மலர்.
இஸ்லாம்யத் தமிழிலக்கியக் கழகம்.
ஐமால் முகம்மது கல்லூரி, திருச்சி. ஐவைரி
1978. 1. இஸ்லாம்யரும் தமிழிற் புதிய
பிரபந்த வகைகளும். 2. இஸ்லாம்யக் கலை
யும் பண்பும்.
88. இலங்கைத் தமிழ் நாட்டார் வழக்கியல்
யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்
துறைவெள்ளீடு 2. ஜூன் 1980.
பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையும் இலங்கை
யில் தமிழ் நாட்டார் வழக்கியல் ஆய்வும்.
89. சென்னை சைவசித்தாந்த மகாசமாஜ சைவ
சித்தாந்த மகாநாடு. இலங்கை தெல்
விப்பழை துர்க்காதேவி தேவஸ்தானத்
தில் நடைபெற்ற பவள விழா மலர். மே
1981. சித்தாந்த மாநாடும் நூல் வெளியீடும்.

90. மட்டக்களப்புத் தமிழாரய்ச்சி மகாநாடு—
1976 நாவலர் இருவர்—ஒர் ஒப்பாய்வு
91. ஜந்தாவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி
மாநாடு நிகழ்ச்சிகள்.— தொகுதி 3,
நவம்பர் 1981. யாழிப்பாணத்தாசர்
காலத்துக்குத் தமிழ்ப் பணிகளும், தமிழ்ச்
சங்கமும்.
92. வன்னிப்பிரதேசத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு
29.5.83. மன்னர் முல்லைத்தீவு நாட்டுப்
பாடல்கள் — ஒர் ஒப்பியல் நோ.

○

பிற தூல்களுக்கு எழுதிய அணிந்துரை முகவுரை முதலியன

1. வாழ்வு பெற்ற வல்லி.—மாருதப் புரவல்லி
நாடகம். த. சண்முகசுந்தரம்,
31.7.1962. அணிந்துரை.
2. சலம்பு ப்ரந்தது—“சொக்கல்” இலங்
கைக் கலைக்கழக தமிழ் நாடகக் குழு
வெள்ளீடு, 1962. தோற்றுவாய்.
3. டான்யல் கதைகள்—எழுத்தாளர் கூட்டுறை
வூப் பதிப்பகம் ஜூன் வரி 1963. அணிந்துரை.
4. தென்னவன் பூரமராயன் — தேவன்,
யாழிப்பாணம். 1963. அணிந்துரை.
5. மார்க்கண்டன் நாடகம் வானபிமண் நாட
கம்.—வெளியிடுவோர். இலங்கைப் பல
கலைக் கழக வைத்தியப் பகுதி. இந்து
மாணவர் சங்கம். கொழும்பு. பதிப்
பாசிரியர் : கா. சிவத்தம்பி. 1963.
முன்னுரை,

6. நாயகர் பன்னிரு பாடல் — ஜே. எஸ்.
கே. ஏர. என். மெளலானு. 1964.
7. வந்து சேர்ந்தன தரிசனம் (கவிதை நாடகங்கள், முருகையன் 1965. முன்னுரை.
8. சேரன் சமாதி. — (இலக்கிய நாடகம்) முத்துசிவஞானம். இலங்கைக் கலைக் கழக வெள்ளீடு. புரட்டாசி 1966. அண்நுரை.
9. செய்னம்பு நாச்சியார் மாண்முயம் — கவிஞர் அப்துல் காதர் லெப்பை. 1967. அணிந்துரை.
10. இறுதிப் பரிசு — ஏ. ரி. பொன்னுத்தரை. 1967. அணிந்துரை.
11. ஈழத்தில் நாடகமும் நானும்.— கலையரசு சொர்ணவிங்கம், 1968. அணிந்துரை
12. நெஞ்சம் மலராதோ? — திம்லைத்துமல்லன் வைகாசி 1968. அண்நுரை.
13. தமிழ் இளைஞன்—முத்தமிழ் விழா, சிறப்பு மலர் செப்டெம்பர் 1969. ஆசியுரை.
14. கண்ணகி வழக்குரை.—வித்துவான், பண்பண்டிதர் வீ. சி. கந்தையா. 1968. அணிந்துரை.
15. சங்கிலியம்.—(காவியம்) கவிஞர். செ. சுந்தராம்பிள்ளை, 1970. அணிந்துரை.
16. பண்டார வன்னியன்.— மூல்லைமனி. வே. சுப்பிரமணியம். ஆனி, 1970. அணிந்துரை.
17. கடலும் படகும்.—க. வீராகத்தி. செப். 1971. அணிந்துரை.
18. பாடு மணமே பாடு.—கவிஞர் வி. கந்த வணம். ஐனவரி, 1972. அண்நுரை.

19. புறப்பொருள் வெண்பா மாலீ ஆராய்ச்சி புலவர். நா. சிவபாதசந்தானர், 1972. பாராட்டுரை.
20. முப்பெருஞ் சித்தர்கள்.—நா. முத்தையா. 1973. ஆய்வுரை.
21. வேணி புரத்து வெள்ளம்.—வெளியிட்டு விழா மலர். பூங்கோதை 11.4.74. ஆசியரை.
22. இந்து இன்னூர் தமிழர் நினைவிதழ். தர்மம் ஈற்றிலே வெல்லும். 9.2.74. ஆசியரை.
23. சிவயோகசவாமிகள் திருச்சரிதம். — க. கி. நடராஜன். 26.5.1974. அணந்துரை.
24. நெஞ்சே நினை.—சவாமி ஞாஸப்பராகாசர் வாழ்க்கை வரலாறு வித்துவான். ச. அடைக்கலமுத்து, முன்னுரை.
25. ஏழாலீ. — நா. முத்தையா. 1977. மதிப்புரை.
26. நாவலர் பிள்ளைத்தமிழ்.—தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம். காரைநகர். 1979. அணிந்துரை.
27. வன்னிவள நாட்டுப்பாடல்கள்.— செல்லையா மெற்றுஸ்மயில் சித்திரை. 1980. அணந்துரை.
28. இராசநாயகம் பிரபந்தம். — 1982. முன்னுரை.
29. தமிழ்ப் பாவடிவங்கள்.—அ. சண்முகதாஸ் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த் துறை வெளியிடு 1982. அணிந்துரை
30. காக்கும் கரங்கள்.— இன்னாசித்தம்பி வைத்திய பரம்பரை, சில்லாலீ. வித்துவான் ச. அடைக்கலமுத்து. 1983 அணிந்துரை.

31. சி. வெ. தாமோதரம்பிள்ளை.—ஒர் ஆய்வு
நோக்கு. மனேன்மணி சண்முகதாஸ்
1983. அணிந்துரை.
32. பேராதனைக் குறிஞ்சிக்குமரன் திருவுஞ்சல்
பிரம்மஸீ மா. த. ந. வீரமணிஜயர் 1982
ஆசியுரை.
33. பாரதி பிள்ளைத்தமிழ்—க. த. ஞானப்பிர
காசம் 1983 அணிந்துரை

பெரியார்கள் பற்றிய கருத்துரைகள்

(A) MAHAJANAN

Jeyaratnam—Valedictory Number
Vol. xxxx, Dec. 1970

ஜயரத்தினம் அவர்களைப் போல் வேறோது
பரில்லை.

(B) மலேசியா—சிங்கப்பூர் சுற்றுப் பிரயாணச்
சொற்பொழிவுகள்—செல்வி. தங்கம்மா
அப்பாக்கட்டி. தெல்லிப்பழை இந்து
இளைஞர் சங்கம். 1971. அறிமுகவுரை

(C) மஸ்லிகை.—கொடி 2, மலர் 22, பெப்.
1970. முதன் முதல் சந்தித்தேன்
நடிகமணி வி. வி. வைரமுத்து.

(D) நாடகக் கலைஞர். ஏ. ரி. பொன்னுத்துரை
வெள்ளி விழா மலர். ஆகஸ்ட் 1974
பொன்னிழா நோக்கிப் பொன்னுத்துரை

FOREWORD TO BOOKS

- I. The Educational Activities of Arumuga Navalar
Dr. S. Thananjayarajasingam 1974 Foreword
- II. Writings of Modern Ceylon-Eminent Tamils
C. V. Thamotharampillai by V. Muthukumara-
swamy Sept .1971 Foreword

பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த கட்டுரைகள்

1. தினகரன் 1950 நவம்பர் 5
கைப்பச்சை காட்டவும் காத்திருக்கவும் வேண்டாம்.
2. தினகரன் 1950 நவம்பர் 19
வாக்ஞரிமையை விலீல் கொடுத்துப் பறிக்கும் வம்பர் இல்லை.
3. தினகரன் 1950 நவம்பர் 26
நாட்டுப் பாடல்கள் செறிந்து இயங்கும் வேல்ஸ் நாடு.
4. தினகரன் 1951 மார்ச் 4
உலகப் பொது மறையாக விளங்கும் உயரிய தமிழ் நூல்.
5. தினகரன் 1951 மே 6
தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டியவர் ஈழ நாட்டவர்.
6. தினகரன் 1951 மே 13
சேர சோழ பாண்டி, நாடுகளுடன் என்றும் தொடர் புள்ள ஈழநாடு,
7. தினகரன் 1951 ஜூன் 3
தமிழ் ஆசிரியர் தரித்திரத்திலுமின்றுல் தமிழ் மொழி வளர்வதெங்ஙனம்.
8. தினகரன் 1952 ஜூலை 20
இலங்கை வானேவியில் தமிழ் படும்பாடு.
9. தினகரன் 1953 ஜூன் 7
தமிழ் மொழி இன்று.
10. தினகரன் 1953 ஜூன் 11
பஸ்கலைக் கழகக்தில் தமிழே போதனு மொழியாக வேண்டும்.
11. தினகரன் 1953 ஜூன் 14
தமிழ் மொழி இன்று.

12. தினகரன் 1953 ஜூன் 26
வள்ளுவர் கூறும் இன்பத்தின் உயர்வு
13. தினகரன் 1953 ஜூலை 3
திருவள்ளுவர் கூறும் இன்பம்
14. தினகரன் 1953 ஜூலை 10
வள்ளுவர் கூறும் இன்பம்.
15. தினகரன் 1953 ஜூலை 17
வள்ளுவர் கூறும் இன்பம்.
16. தினகரன் 1953 ஆகஸ்ட் 9
இன்பமெனப்படுவது தமிழ் இன்பம்.
17. தினகரன் 1953 ஆகஸ்ட் 16
தமிழ் இன்பம்.
18. சுதந்திரன் 27-9-53
கூவித் தமிழீனத் தட்டி எழுப்பப் பாரதி
இன்றும் வேண்டும்.
19. தினகரன் 1953 அக்டோபர் 9
பிறர் நலத்திற்குத் தொண்டாற்றிய தியாக
மூர்த்தி மகாத்மா காந்தி.
20. தினகரன் 1953 நவம்பர் 24
வாழ்க்கையில் சகல துறைகளிலும் வழிகாட்டிய
வள்ளல் நபி.
21. தினகரன் 1953 டிசம்பர் 4
சேர சோழ பாண்டியர் காலத்தில் தமிழ்ச்
சங்கங்கள் ஆற்றிய தொண்டு.
22. சுதந்திரன் 4-4-1954
அவரவர் அபிப்பிராயம்.
23. தினகரன் 1954 செப்டம்பர் 20
பழையைத் தாக்கிப் புதுமைக்கு வித்திட்ட அறக்
கவிஞர்.
- 24: வீரகேசரி 8-11-1955
தமிழை எதிர்ப்பவருடன் தயங்காது போரிடுவீர்.

25. இலங்கை வாரினாலி வெளியீடு 1956 ஜூன் 11-24
சிந்துவெளிப் பள்ளத்தாக்கு நாகரிகம்.
26. சுதந்திரன் 30-12-1956
கடாரத்திலே வெற்றிக்கொடி நாட்டிய வீரத்
தமிழன் பரம்பரை.
27. வீரகேசரி 24-12-1956
ஈழத்திற்கு இன்று ஒரு பாரதி வேண்டும்.
28. சுதந்திரன் 30-12-1956
கடாரத்திலே வெற்றிக்கொடி நாட்டிய வீரத்
தமிழன் பரம்பரை.
29. தினகரன் 1957 மார்ச் 3
ஒற்றுமையைக் குலைக்கும் சூழ்ச்சியில் சிக்கிட
வேண்டாம்.
30. சுதந்திரன் 10-3-1957
மொழியுரிமைப் போராட்டத்தில் தமிழ் ஆசிரியர்கள்.
31. சுதந்திரன் 23-10-1957
மானம் ஒன்றே பெரிதென மதிக்கும் தமிழர் சலு
கைகள் பெற்றுவாழ ஒருபோதும் உடன்படார்.
32. தினகரன் 1957 ஜூலை 29
நீயும் வாழ், ஏனையோர் வாழுவும் வழிவிடு.
33. தினகரன் 1958 நவம்பர் 10
நாட்டு மாந்தர் அனைவரையும் வாழ்விக்க வரும்
நன்னள்,
34. தினகரன் 1959 ஜூன் 14
வழி பிறக்குமா.
35. தினகரன் 1959 ஏப்ரல் 14
கூடி வாழ்ந்தால் கோடி நன்மையுண்டு.
36. தினகரன் 1959 ஆகஸ்ட் 15
இன்றைய இழிநிலை மாறத் தமிழ் மொழிப் பற்று
அவசியம்.

37. சுதந்திரன் 30-9-1959
1. சிறைக் கதவைத் தட்டவும் தமிழ் வீரர்கள் தயார்.
  2. துரோகிகள் விமர்சனம்
38. தினகரன் நவம்பர் 19
1. பங்குனித் திங்களில் நடைபெறும் திருவிழா
  2. தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக இயக்கத்திற்குக் குழி தோண்ட ஆழம் கட்சியினர் எடுத்துவரும் முயற்சி.
39. தினகரன் 1960 ஏப்ரல் 26
தமிழர் வரலாற்றில் சமுதாய ஒற்றுமை
40. தினகரன் 1960 ஏப்ரல் 27
தமிழர் வரலாற்றில் சமுதாய ஒற்றுமை
41. தினகரன் 1960 ஆகஸ்ட் 9
கூத்தாடுபவர் பொதுமக்கள்; அதை ரசிப்பதும் அவர்களே.
42. தினகரன் 1960 செப்டெம்பர் 6
இலங்கையில் நாடகக் கலை இன்று இருக்கும்நிலை
43. தினகரன் 1961 பெப்ரவரி 9
உலகமெல்லாம் பரவிய தமிழர் சால்பு
44. தினகரன் 1961 செப்டம்பர் 18
சமுதாயப் பண்பைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் கிராமியக் கலைகள்
45. தினகரன் 1961 செப்டம்பர் 28
இடர்களுக்கு மத்தியில் ஈழத்து எழுத்தாளர்
46. தினகரன் 1961 நவம்பர் 28
தமிழ் நாடகக்கலை வளர்க்க வழிவகைகள் யானை?
47. தினகரன் 1961 டிசம்பர் 31
சமுத்துத் தவப்பெரு நடிகர் கலை யரச சொர்ணலிங்கம்
48. தினகரன் 1962 பெப்ரவரி 4
கலையும் பண்பும்

49. The Ceylon Daily News, 27-2-1972
Muslim Culture
50. தினகரன் 1962 மார்ச் 29
பண்பட்ட கலைஞர்
- 51; வீராகசரி 11-4-1962
பழமையின் பெருமையும் புதுமையில் நம்பிக்கை
யும் தரும் தேசியத் திருநாள்.
52. தினகரன் 1962 ஏப்ரல் 30
இலங்கையில் நூல் வெளியீடு
53. The Ceylon Daily News, May 8, 1982
Useful Anthology
54. தினகரன் 1962 மே 17
மரபைக் காக்கும் அண்ணுவி மரபு நாடகம்
55. தினகரன் 1962 மே 25
தனிமனிதன் நலிவுறினும் தமிழ்னம் நலிவு
றலாகாது.
56. தினகரன் 1962 ஆகஸ்ட் 19
நடிப்பதெல்லாம் நாடகமல்ல
57. தினகரன் 1962 ஆகஸ்ட் 14
ஸடினையற்ற வெற்றிகண்ட இல்லாததின் திரு.நபி
58. தினகரன் 1962 செப்டம்பர் 6
சாகித்திய மண்டலத்தின் ஆயிரம் ரூபா பரிசில்கள்
பெற்ற இரு நூல்கள்
59. தினகரன் 1962 செப்டம்பர் 9
கர்ணன் போர்
60. தினகரன் 1962 டிசம்பர் 15
ஈழத்தின் இன்றைய எழுத்துலகத்தின் நிலை
61. தினகரன் 1962 டிசம்பர் 23
கிறித்தவரும் ஈழத்தில் தமிழ் வளர்ச்சியும்.
62. தினகரன் 1963 ஜூன்வரி 2
கலைஞரைப் பாராட்டுதல்

63. தினகரன் 1963 ஜூவரி 3
கலையும் பண்பும்
64. தினகரன் 1963 ஜூவரி 14
பசியும் பிணியும் போக்குவும் கண்ணீருக்குப் பதில்
களிப்பினேக் காணவும்
65. தினகரன் 1963 மார்ச் 28
பள்ளிவாசல்களில் வழங்கும் புனித மொழிகளுள்
ஒன்று தமிழ்
66. தினகரன் 1963 மே 16
முஸ்லிம்களின் தமிழ்த் தொண்டு
67. தினகரன் 1963 மே 19
சமுத்து எழுத்தாளரும் நூல் வெளியீடும்
68. The Ceylon Daily News, Monday July 29. 1963
Tamil Folk Drama-Basis for future Tamil Theatre
69. தினகரன் 1963 ஜூலை 30
மரபுப் போர் அறிவுப் போரா?
70. தினகரன் 1963 டிசம்பர் 21
இலக்கண நூற் கல்விக்கு தந்தை
71. சமுநாடு 24.3.1964
பண்பாடான இனத்தை உருவாக்கக் கல்வி பயன்
பட வேண்டும்
72. சமுநாடு 26.3.1964
சமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சியிற் குறிப்பிடற்குரிய
காலம்
73. தினகரன் 1964 மார்ச் 30
நாடகத் திற்கு மதிப்பும் சிறப்பும் அளித்த மக்கள்
கலைஞர்கள்
74. தினகரன் 12-4-64
தமிழர் வாழ்வில் மகிழ்ச்சி பொங்குக
75. தினகரன் 1964 ஏப்ரல் 26
ஆங்கில மகாகவியின் விழா

76. தினகரன் 1964 ஜூலை 2
மகாஜனக் கல்லூரி நிறுவியவர் நினைவு நாடு
பேருரைச் சுருக்கம்
77. வீரகேசரி 31-10-1964
பரதக் கலையைப் பாதுகாத்தது சமயப்பற்று
78. தினகரன் 1964 நவம்பர் 15
சிந்தனைப் பூங்காவில் ஒரு மலர்
79. சுதந்திரன் 13-1-1966
நாடு வளமும் வலிமையும் பெற்று ஒன்றுபட்டு
வாழ்ந்த தமிழினம்
80. ராதா 1966 நவம்பர் 19
நாட்டுக் கூத்து
81. ராதா 1966 டிசம்பர் 31
மக்களைப்பற்றி மக்களுக்காக ஆக்கப்பட்ட மக்கள்
நாடகங்களில் மக்கள் மொழியைக் கையாண்ட
தமிழ்ப் பேராசான்
82. தினகரன் 1966 டிசம்பர் 31
1. நாடக மேடையில் 65 ஆண்டுகள்
2. மானத்தைக் காப்பாற்றிய நாட்டுக்
கூத்துக்கள்.
83. தினகரன் 1967 ஜூன் 18
பெறுதற்காரிய சமூகத் தொண்டர் இராசவாசல்
முதலியார் கனகநாயகம்
84. தினகரன் 1967 ஜூலை 29
இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்த்துறையின்
தலைமை விரிவுரையாளர்
85. வீரகேசரி 28.12.1967
1. கண்டி மத்திய மாகாணச் சைவ மகாசபை.
2. சிங்கள மக்கள் மத்தியில் ‘பத்தினி தெய்யோ’
எனப்படும் கண்ணகி வழிபாடு,

86. தினகரன் 1968 ஜூவரி 14
தமிழ்க் கிராமியக் கலைமன்றம் உடன
நிறுவப்படவேண்டும்.
87. தினகரன் 1968 மார்ச் 31
கலைச் செல்வத்தைப் பாதுகாப்போம்.
88. தினகரன் 1968 ஏப்ரல் 11
 1. சைவமும் தமிழும் சங்கமிக்கும் 'பத்தினி
தெய்யோ' வழிபாடு.
 2. கண்டிச் சைவமகாசபை ஆற்றும் அரும்பணி.
89. தினகரன் 1968 மே 19
என்னை ஆளாக்கிய பெருமான்.
90. தினகரன் 1968 நவம்பர் 12
பேராதனைத் தமிழ்ச் சங்கம்.
91. தினகரன் 1969 மார்ச் 2
நாடக வரலாற்றில் ஓர் அரிய சாதனை
92. தினகரன் 1969 மார்ச் 11
கலையுலகில் அணையாத விளக்கு
93. தினகரன் 1969 மார்ச் 25
கலாந்தியின் தொண்டு
94. தினகரன் 1969 ஏப்ரல் 23
சைவ பரிபாலன சபை சைவத்திற்குப் புரியும்
தொண்டு.
95. ஈழநாடு 13.8.1969
ஆண்டு தோறும் தமிழ்த் தினம் சொன்னாடப்
படவேண்டும்.
96. தினகரன் 1969 செப்டம்பர் 10
எமது பாராட்டுக்கள்.
97. தினகரன் 1969 நவம்பர் 16
தினகரன் நாடக விழா—ஒரு கண்ணேட்டம்.
98. தினகரன் 1970 ஜூவரி 14
இலக்கியத்திலும் கலையிலும் கண்ட வளர்க்கி

99. தினகரன் 1970 மார்ச் 13
மறக்க இயலா மாண்புடைய வள்ளல் வி. ரி.
செல்லத்துரை.
100. வீரகேசரி 1970 மார்ச் 15
மறக்க இயலா மாண்புடைய வள்ளல் வி. ரி.
செல்லத்துரை
101. தினகரன் 1970 மார்ச் 22
கஞ்சன் அம்மானை
102. தினகரன் 1970 ஜூலை 11
மேற்கில் முதல் உலகத் தமிழ் மாநாடு.
103. தினகரன் 1970 செப்டம்பர் 13
கணவனுக்கு உற்ற துணைவி.
104. தினகரன் 1970 டிசம்பர் 31
தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமனம்.
105. தினகரன் 1971 ஜூன் வரி 4
1. பணி வளரட்டும்.
2. இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப்
பேராசிரியர்.
106. உதயதாரகை 8.1.1971
புதிய தமிழ்ப் பேராசிரியர்
107. தினகரன் 1971 ஜூன் வரி 19
அருளும் அன்பும் அறனும் சிறக்கத் தொண்டாற்
றும் கதிர்காமத்து இராமகிருஷ்ண மடம்.
108. தினகரன் 1971 பெப்ரவரி 15
தமிழ்த்துறைப் பீடத்திற்கு மிக்க பொருத்த
மானவர்.
109. தினகரன் 1971 மார்ச் 3
பணியின் சின்னமாக விளங்கிய வி. ரி. செல்லத்
துரை அவர்கள்.
110. வீரகேசரி 1971 மார்ச் 4
பணியின் சின்னமாக விளங்கிய வி. ரி. செல்லத்
துரை அவர்கள்.

111. தினகரன் 1971 மார்ச் 11
கலாநிதியின் கால் நூற்றுண்டு
112. தினகரன் 1971 மார்ச் 16
சைவத்திற்கும் கலைக்கும் அருந்தொண்டாற்றிய
பேராசிரியர்கள்.
113. தினபதி 1971 மார்ச் 14
பேராசிரியர்களுக்குப் பாராட்டு விழா.
114. தினபதி 1971 மார்ச் 26
முஸ்லிம் அறிஞர்களின் தமிழ்த் தொண்டு
115. தினகரன் 1971 மே 17
பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையைப் போல்
ஒருவருமில்லை
116. தினகரன் 1971 ஜூலை 22
ஜயரத்தினு சுமிஷன் அறிக்கையை முற்றுக
நிராகரிக்க
117. வீரகேசரி 24.7.1971
ஒரே பல்கலைக் கழக திட்டத்தைக் கைவிடுக
118. தினகரன் 1971 ஆகஸ்ட் 16
இலங்கைக்கு எதற்காக ஒரு பல்கலைக்கழகம்
119. சுதந்திரன் 24.10.1971
தமிழ் மாணவரின் உயர்கல்விக்கு ஆபத்து
120. தினகரன் 1972 ஜூலை 4
மக்கள் சகாப்த முன்னேடு
121. சுதந்திரன் 13.1.1974
பத்தாம் ஆண்டில் ஏற்படவிருந்த தத்திலிருந்து
தப்பிப் பிழைத்துவிட்டது தமிழாராய்ச்சி மன்றம்
122. சுதந்திரன் 27.1.1974
அறிஞர்களையும் பொதுமக்களையும் அவமதித்தவர்
துரையப்பா
123. சுதந்திரன் 10.2.1974
யாழில் எழுந்த தமிழோசை

124. சுதந்திரன் 17.2.1974
 ஈழத் தமிழினம் விடுதலை பெறும் காலம்
 அண்மித்துவிட்டது
125. சுதந்திரன் 31.3.1974
 வித்தியானந்தனின் வீர முழக்கம்
126. சுதந்திரன் 14.4.1974
 யாழில் எழுந்த தமிழோசை
127. சுதந்திரன் 23.6.1974
 வித்தியானந்தனுக்கு விதிக்கப்பட்ட தடை
128. தினகரன் 1976 பெப்ரவரி 15
 நாலுருவில் கிராமிய இலக்கியங்கள்
129. தினகரன் 1976 மார்ச் 28
 1. கிழக்கேயும் ஒரு வளாகம்
 2. மட்டக்களப்பு மக்கள் தமிழ் மொழிக்கு
 ஆற்றியிருக்கும் மகத்தான தொண்டுகள்,
130. சுதந்திரன் 4.4.1976
 'கலப்பு' வளாகம் கிழக்கில் அமையுமானால் அது
 கறையான் புற்றெடுக்கக் கருநாகம் குடிகொண்ட
 கலதயாகிவிடும்.
131. ஈழநாடு 1.10.1976
 அதிபர் ஜெயரத்தினத்தின் பெருமைக்குச்
 சான்றுக உள்ளது மகாஜனக் கல்லூரி,
132. வீரகேசரி 28.11.1976
 செயற்றிட்ட வீரகோமான் திருச்செல்வம்
133. தினகரன் 1977 ஏப்ரல் 23
 1. பேராதனைத் தமிழ்ச் சங்கப் பொன்னிமூ
 2. நாட்டுக் கூத்துக்கு எமது பங்களிப்பு.
134. ஈழநாடு 6.11.1978
 கிழக்கிற்கும் வடக்கிற்கும் புலவர்மணி இலக்கியப்
 பாலமாயமைந்தார்.
135. தினகரன் 1980 செப்டம்பர் 13
 நாடக வித்தகர் கலையர்ச் சொர்ணவிங்கம்

136. ஈழநாடு 18.6.1981
 4வது தமிழராய்ச்சி மகாநாடு வெற்றிபெற உழைத்தவர் திருமதி புனிதம் திருச்செல்வம்
137. தினகரன் 1981 செப்டெம்பர் 13
 ஆறுமுகநாவலருடைய பணிகளின் இக்காலப் பயன்பாடுகள்
138. தினபதி 1981 செப்டம்பர் 28
 உயர் கல்வி வாய்ப்பற்ற தமிழ் இளைஞரால்தான் தமிழ்ப் பிரச்சினை இன்று முனைப்புறுகின்றது.
139. தினகரன் 1981. செப்டம்பர் 28
 யாழ்ப்பல்கலைக் கழகம் தமிழ் இளைஞர்கள் தேசிய வாழ்வில் நுழையும் வாயிலாகும்.
140. ஈழநாடு 28.9.1981
 உயர் கல்வி வாய்ப்பு
141. The Ceylon Daily News Sept. 29, 1981
 Jaffna University Tamil 'Youths' link with national life.
142. தினகரன் 1981 ஒக்டோபர் 4
 தேசிய வாழ்வுக்கு மாணவரைப் பயிற்றுவதே இலட்சியம்.
143. தினகரன் 1983 ஏப்ரல் 24
 பெரிய தமிழ் மேதையாகத் திகழ்ந்த வித்துவ சிரோமணி கணேசையர்
144. தினகரன் 1983 ஒக்டோபேர் 30
 திருத்தொண்டர் பெரியபுராண வசனம் வெளியிட்டுரை
145. ஈழநாடு 11.2.1984
 இராமநாதன் சீமாட்டி பற்றித் திட்டவட்டமான வாழ்க்கை வரலாறு இருப்பது அவசியம்
146. தினகரன் 1984 ஏப்ரல் 1
 கலையரசின் 'நாடக அனுபவங்கள்' அணிந்துரை
147. ஈழமுரச 1984 ஏப்ரல் 22
 தஞ்சாவூர்த் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்.

ARTICLES IN ENGLISH

- I. The Young Hindu, Vol. 1. No, 1 1954
Superstitious beliefs of the early Tamils.
- II. Ceylon Today (Published by the Ceylon Government Information Department)
Oct. 1973 Vol. XII. No. 10
The Tamil Folk Drama.
- III. Community Six
Ceylonese Writing; Some Perspectives
Trends in Ceylon Tamil Writing, 1963.
- IV. Trends in World Theatre
Souvenir, International Theatrecraft Exhibition
The New Art Theatre, Ceylon August, 1964.
Tamil Folk Drama-Basis for future Tamil Theatre
(Condensed from a paper read at the Seminar on
Ceylon Contemporary Theatre held under the
auspices of the Sangeetha Natya Sangam of Cey.)
- V. Tamil Culture, Vol. XI. No, 2—April-June 1964.
Tamil Folk Drama in Ceylon.
- VI. Journal of the National Educational Society in
Ceylon Vol. XIV. Oct, 1965 No. 2
Drama in Schools.
- VII. The First Conference Seminar of the International
Association of Tamil Research, Kuala Lumpur, 1966
(i) Tamil Studies Abroad (Tamil Studies in
Ceylon-English Medium)
(ii) Pioneer work in Tamil of Ceylon Christians.
- VIII. The 2nd Conference Seminar of the International
Association of Tamil Research, Madras 1968.
A Study of two types of Folk Drama particular
to the Tamils of Ceylon.
- IX. Proceedings of the Fourth International Conference Seminar of Tamil Vol. II Sept. 1980.
i. Report   ii. Presidential Address
iii. Tamil Influence on Sinhalese Culture.
- X. Golden Jubilee Souvenjr of the Ramakrishna Mission Sri Lanka Centre, 1980. The First Professor
of Tamil.

சொல்லின் செல்வன்

ஸழத்தின் பல மேடைகள் கண்டவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். மேடையிலே ஏறினுரென்றால் கண்ணரென்ற குரவிலே, இன்னேசையுடையதாக, சிறிய சிறிய வாக்கியங்களிலே, எடுத்துக்கொண்ட விடயத்தைப் பண்டிதரும் பாமரரும் ஒருங்கேய மைந்து கேட்கும்படி சொற்பெருக்காற்றுவார். அரசியல் பிழைத்தோரைச் சாடும் போது சுடுசொற்களாகவும், கொடுப்புக்குத் தானே ரசித்து நகையுள்ள விடயங்களைக் கூறும் போது நகைச் சொற்களாகவும், இலக்கிய ஆழ்கடவிலே மூழ்கி முத்தெடுத்துச் சபையோர்க்கு வழங்கும்போது, இலக்கிய மனமுள்ள சொற்களாகவும் அவருடைய உரைகள் அமைந்துவிடும். ஸழத்தில் யான் கண்ட சொற் செல்வர்கள் (எழுதியவர்; ஸழத்துச் சிவாஸந்தன், 1962) வரிசையிலே மூன்று வதாக வரிசைப் படுத்தி, கலாநிதி வித்தியானந்தனின் சொற்பெருக்கூ ஆற்றல் விளக்கி எழுதப்பட்டுள்ளது:— “கலாநிதி வித்தியானந்தன், தமிழர் பண்பாடு பற்றியோ அல்லது தமிழர் சால்பு பற்றியோ எங்காவது பேசினால்..., தமிழர்களின் உண்மையான கலாசாரத்தை, உள்ளபடி உணர்ச்சியோடு தன் சொற்களினால் படம்பிடித்துக்

காட்டி கேட்போர் உள்ளங்களில் நிலையிருத்திவிடவல்லவர். தமிழர் வீரம்பற்றிப் பேசும் போது, சேரன் செங்குட்டுவண்ணும் இமயம் வென்ற சேரலாதனையும் நாம் மேடையில் காணலாம். வாழ்க்கைச் சுழலில் அகப்பட்டவர்க்கும் தென்பும், தெளிவும் நம்பிக்கையும் உதயமாகும் விதத்தில் அமையும், இவர் பேச்சில் கையாளும் மேற்கோள்கள்.” பேராசிரியரின் பேச்சுத் திறன் பற்றி இவ்வாறு விமர்சிக்கின்றார் ஈழத்துச் சிவானந்தன்.

பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்களோ வேறு அறி ஞார்களோ தம்முடைய ஆய்வுகளை உயரெண்ணங்களைக் கருதி அவற்றைத் தம்மட்டமே வைத்துக் கொள்வதால் எவ்வித பயனுமில்லை. அவை இறுதியில் மக்களிடமே போய்ச் சேரவேண்டும். ஆராய்ச்சி செய்பவரே தன் ஆய்வின் பயன்களை எளிமையுடனும் நயத்துடனும் கேட்டார் : பின்க்குந் திறனுடனும் மக்களுக்கு எடுத்துத் சூறுவதென்றால், அது போன்றெருநு சிறப்பான விடயம் வேறில்லை. பேராசிரியர் விதத்தியானந்தன் அத்தகைய திறனுடையவர். இப்பண்பினை “பட்டம் பதவி எல்லாம் இவருக்கு இலகுவாகக் கிடைத்தன. பேர் புகழுக்கோகுறைவில்லை. இந்தும் பேராசிரியரின் உள்ளத்திலே விலைமதிக்க முடியாத கோட்பாடு ஒன்றுமாளர்கின்றது. மக்கள் இல்லாமல் மொழி இல்லை, சால்பு இல்லை, கலை இல்லை, ஆராய்ச்சி இல்லை என்பதே அந்தக் கோட்பாடு. அதனால் இவர் எப்போதும் பொதுமக்கள் தொடர்பை வளர்த்து வருகிறார். மொழியை, கலையை, சால்பை வேறும் ஆராய்ச்சிக் கூடப் பொருளாக்கி அவற்றை ஆய்வுகூடச் சுவர்களுக்குள் மட்டும் வைத்திருக்க இவர் விரும்புவதில்லை. பேராசிரியர் விதத்தியானந்தன் என்றுமே மக்களை நன்கு புரிந்து வாழ்பவர். இதிலே பெருமையும் இன்பமும் காண்பவர்” என்று திரு.

த. சண்முகசுந்தரம் (தமிழியற் சிந்தனை, பக். xxvii) பொருத்தமாகவும் அழகாகவும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இத்தகைய பண்பு காரணத்தினால் நாடெங்கிலுமுள்ள நிறுவனங்களும், பாடசாலைகளும், அறிஞர் குழாங்களும் மக்கள் இவருடைய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டுப் பயன் பெறுதற்காக, என்னற்றதடவை இவர் மேடைகளில் ஏறுதற்க அழைப்புக்கள் விடுத்து வந்துள்ளன. இவரும் சோர்வின்றி மகிழ்ச்சியுடனே அச்சிறப்பான கடமையைச் செவ்வனே ஆற்றிவருகிறார்.

மேடையிலே பேசுவதென்பது இலகுவான காரியமல்ல. அது ஒரு தனிக் கலை. பாட்டு, நாடகம், நடனம் எனப் பல கவின்கலை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறப்போதும் மேடையிலே, அந்நிகழ்ச்சிகளையே ஆவலுடன் பார்ப்பதற்காகப் பெருந்திரளாக வந்து குவிந்திருக்கும் மக்களுக்குப் பயனளிக்கும் வகையிலே ஓரிரண்டு சொற்பொழிவுகள் ஒழுங்கு பண்ணுவது வழக்கம். இந்த வேளைகளிலே மக்களைத் தன்வசப்படுத்தும், அவர்கள் மனத்தைப் பிணிக்கும் எல்லோரும் இலகுவிலே ஒன்றித்துப் போகும்படி செய்யும் பேச்சுக்கலை கைவராதவர்கள் இத்தகைய மேடைகளின் பக்கம் போகவே கூடாது. பேராசிரியர் வித்தியானந்துனுக்கோ இது கைவந்த கலை. இவர் இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிலே பேசும் பேச்சு, திரண்டிருக்கும் மக்கள் தாம் இன்னென்று கலை நிகழ்ச்சியை அனுபவித்தது போன்ற மன நிறைவு கொள்ளச் செய்யும். இலக்கிய மேற்கோள்களும் இளநகை கலந்த சம்பவக் கோவைகளும், வீரஞ் செறிந்த சூற்றுக்களும், மனத்குக்குத் திடத்தினையும் நம் பிக்கையினையும் ஊட்டும் கருத்துக்களும் இவர் உரைகளிலே தாராளமாக இடம்பெறும். அரசியல் வாதியாகவும், அறிஞராகவும், இலக்கியப் புலவராகவும், சமூக நேசனங்கவும், சமயவாதியாகவும்,

வரலாற்றறிஞருக்கும் இவர் பன்முக வடிவெடுத்துத் தன் உரைகளை வழங்குவார். இவற்றுக் கெல்லாம் மேலாக, அவருக்கு இனிமையான குரல் உண்டு. ரண்டென்ற குரலை எழுப்பும் அத்தொண்டையால், மக்கள் தொண்டு ஆற்றிவருகிறார் பேராசிரியர் வித்தி.

காலமறிந்து, இடமறிந்து, கேட்போர் யார் என அறிந்து பேசுவதில் வல்லவர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். அறிஞர்கள் கூட்டத்திலே ஒரு நடை, அரசியல்வாதிகள் மத்தியில் வேறொரு நடை; கலைஞர்கள் கூடியிருக்கும் அவையில் பிறிதொடு நடை சாதாரண மக்கள் கூடியிருக்குமாடத்தில் இன்னேரு நடை—இவ்வாறு சந்தர்ப்பத்துக்கேற்றபடி தன் சொற்பெருக்க நடையை அமைத்துக் கொள்வார். வாக்கியங்களைப் பேச்சோசைக் கேற்றபடி குறைத்தும் நீட்டியம் இன்னேசையுடனே பேசும் போது அவர் என்ன கூறினாலும் கேட்கலாம் என்று கேட்போர் தம்மை மறந்திருப்பர்: சுவையா சொற்கள் அழகுசொட்டும் இலக்கியத் தொடர்கள், சாதாரண மக்களுக்கு கடிட ஷட யங்காயும் இலக்வாக விளக்கினிடும் பழமொழிகள், எடுத்துக் கொண்ட பொருட்பகுதிகளை மனக்கண்ணிலே உருவங்களாக நிறுத்தவல்ல உவமைகள் என்பது எல்லாம் பேராசிரியருடைய பேச்சிலே சரளமாக வந்து போவன:

மலையைக் கல்லி எலியைப் பிடிப்பது போலச் சிலர் மேடையிலே ஏறியவுடன் கை, கால், உடல் முதலியன வற்றையெல்லாம் ஆவேசமாக ஆட்டிப் பேச முயன்ற இறுதியில் தாழும் மயங்கி மக்களையும் களைப்படையச் செய்து விடுவார்கள். உடலோகைகால்களோ அசையாமல் சொல்ல வேண்டிய வற்றை நாடக பூர்வமாகவும் புலப்படுத்தக்கூடிய சொற்பொழிவுகளை ஆற்ற வல்லவர் ஈழத்திலே

மிகச் சிலரே இருக்கிறார்கள் அவர்களை பேரா சிரியரும் ஒருவராகும். மடிப்புக் கலையாத சால்வை அழகாகக் கழுத்திலே தொங்க, மதிப்புக் குறையாத மேடைப் பேச்சுக்களைப் பேசிவருபவர் எங்கள் பேராசிரியர்,

தன்னுடைய பேச்சுக்களாலே பொசு மக்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுவந்த காரணத்தால் இவருடைப் பழுத்துக்களிலும் எனி மையானதொரு நடை வந்து சேர்ந்து விட்டது. வாசிப்போருக்கு, இவர் அதனைத் தங்கள் முன்னின்று சொல்வது போன்ற மனவுணர்வு ஏற்படும்படியாக இவருடைய வாக்கியங்கள் அமைவுறும். உதாரணமாக ‘ஸழமும் தமிழ் இலக்கணமும்’ என்னும் கட்டுரையிலிருந்து ஒரு சிறு பகுதியைத் தருகிறோம்:— “‘ஒரு மொழிக்குச் சிறப்புக் கொடுப்பது இலக்கணம். வயலுக்கு வரம்பு எவ்வாறு இன்றியமையாததோ, குளத்திற்கு அணைக்கட்டு எவ்வாறு அவசியம் தேவைப்படுகின்றதோ, அவ்வாறே மொழிக்கும் இலக்கணம் இன்றியமையாததாகிறது. இலக்கணம் இல்லாத விடத்து மொழி சிதைந்து, அழகு குன்றி சீர்கெட்ட நிலையை எய்தும். ஆகவேதான், இலக்கணம் ஒரு மொழுக்கு முதுகெலும்பு போலக் கருதப்படுகின்றது.’

இதே விடயத்தை இவர் மேடையிலே பேசினால் எப்படிப் பேசுவாரோ, அதே போலத்தான் எழுத்து லும் வடித்துள்ளார். பேச்சாற்றலும் எழுத்தாற்றலும் பேராசிரியரிடத்தே அமைதிபெறுகின்றன:

ஜூம்பதுகளில், திங்சரிப் பத்திரிகைகளைல்லாம் இவருடைய தமிழ் முழுக்கங்களைப் பந்து பந்தியாகப் பிரசுரித்து வந்துள்ளன. சிங்களம் மட்டும் மசோதா பாராளுமன்றத்திலே சமர்ப்பிக்கப்படு

வதற்கு முன்னர், அது பற்றிய பேச்சு நாடெங்கிலும் பரவிவந்தது. அந்த வேளையில், கலாநிதி வித்தியானந்தன் பேசிய மேடைகளிலெல்லாம் தமிழ் மொழி பற்றியும் தமிழருடைய சிறப்புப் பற்றியுமே பேசிவந்தார். 24.12.1956 அன்று வெளி வந்த வீரகேசரி நாளிதழ் எட்டியாந்தோட்டையில் நடைபெற்ற தமிழ் விழா பற்றிய செய்திக்கே தலையங்கம் திட்டியது. தமிழ் விழாவில் ‘‘தமிழ் மணம் கமழும் வாடா மாலைகள்’’ என்னும் பொருள் பற்றிப் பேசிய கலாநிதி சு. வித்தியானந்தனின் உணர்ச்சியுட்டும் பேச்சு, தமிழ்ப் பற்றினை வளர்ப் பதாக அமைந்தது. தமிழருடைய பண்டைய வரலாற்றைச் சமகாலத்துடன் இணைத்துப் பொதுமக்கள் எல்லோருமே விளங்கி உணர்வு பெறும்வகையில் அவருடைய பேச்சுக்கள் அமைந்து விடுவதுண்டு.

துணைவேந்தர் ‘வித்தி’

யாழிப்பாணத்திலிருந்து பலாவி வீதியாக வந்து கொண்டிருந்த ஒரு கார், ஆரியகளம் என்னும் இடத்தில் வீதியில் நடுவிலே நின்று விட்டது. மோட்டார்க் கார்கள் பஸ்கள், லொறிகள் அடிக்கடி செல்லும் வீதி அது. இக்கார் நடுவிலே நின்றதால் மிக அவதானமாக அதன் பக்கமாகச் செலுத்திச் சில கார்க்காரர்கள் தாண்டிச் செல்கின்றனர். நடு வீதியிலே பழுதாகி நிற்கும் காரைச் சொந்தக்காரர் தனியாளாகத் தள்ள முயற்சிக்கிறார். தாண்டிச் செல்லும் கார்க்காரர்கள், கடைக்கண்ணுலே பார்த்துச் செல்கின்றனர். தாண்டிச் சென்ற கார் களுக்குப் பின்னுலே வந்த இன்னேனு கார் பழுதடைந்த காரின் பின்னே நிற்கின்றது. அக்காரின் உள்ளிருந்த முதியவர் “இறங்குங் கானும், ஒரு கை குடுப்பம்” என்று தன்னுடன் வந்த பழைய மாணவனுக்குக் கட்டளையிடுகிறார். உடனடியாகச் சென்று தனியாகக் காரைத் தள்ளிக் கொண்டு இருப்பவருடன் சேர்ந்து, அதனைத் தள்ளி வீதியோரத்திலே விட்டுவிட்டுப் பழையபடி தன் காரிலே இவர் ஏறிச் செல்கிறார். இவர் வேறு யாருமல்லை. யாழிப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தனேயாகும்.

1977 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற இனக் கலவரத் தின் பின்னர், யாழ்ப்பாண வளாகத்தின் தலைமைப் பீடத்தைப் பொறுப்பேற்க முடியுமோவென அன்றைய கல்வியமைச்சர் இவருக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். அவ்வேண்டுகோளை ஏற்று, யாழ்ப்பாணம் வந்து வளாகத் தலைவராகப் பதவி ஏற்றார். எவருக்கும் கடமைப்பட்டு, அப்பதவியினை இவர் பெற வில்லை. அப்பதவி இவரைத் தானாகத் தேடி வந்தது. 1978 ஆம் ஆண்டு புதிய பல்கலைக் கழகச் சட்டம் அமுலான் போது, யாழ்ப்பாண வளாகம் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகமாகியது. அவ்வேளை, அப்பல்கலைக் கழகத்தின் முதல் துணை வேந்தராக இவர் பதவியேற்றார். பின்னர் 1981 ஆம் ஆண்டு பல்கலைக் கழகப் பேரவையினால் (University Court) திரும்பவும் துணைவேந்தராகத் தேர்த்தெடுக்கப்பட்டார். யாழ்ப்பாணம் கண்ட முதல் துணை வேந்தர், இவரே ஈழத்தின் முதல் தமிழ்த்துணை வேந்தருமாவார்.

யாழ்ப்பாண வளாகம் திறக்கப்பட்ட பொழுது அது கலை, விஞ்ஞானம் என்னும் இரண்டு பீடங்களை மட்டும் கொண்டதாகவே அமைந்தது. யாழ்ப்பாண வளாகம் பல்கலைக் கழகமாக மாறுயதன் பின்னரே, மூன்றாவது பீடமாகிய மருத்துவ பீடம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஒரு பல்கலைக் கழகத்தின் வளர்ச்சியை அதில் அமைந்து வந்துள்ள 197 கலையும் கற்கை நெறிகளையுங் கொண்டே மதிப்பீட்டாலும். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதல் துணை வேந்தராகப் பதவியேற்ற பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், மருத்துவ பீடமொன்றை இங்கு ஆரம்பிப்பதில் பெருமளவு ஆர்வங்காட்டினார். உடனடியாகக் கட்டடம் இல்லாத பிரச்சினை பல்கலைக் கழக உயர் அதிகாரிகளாலே சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. கைத்தியில் கட்டப்பட்டு, வெறுமையாகக்

கிடந்த ஆயுள்வேதக் கல்லூரிக் கட்டடத்திலாவது
 மருத்துவ பீடத்தை முதலில் தொடங்கலாம் என்று
 கூறி, அப்பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டது. போக்குவரத்து
 வசதிகள் நன்றாக இல்லாத எமது பகுதியில் பல்
 கலைக் கழகத்தின் பீடங்களை வெவ்வேறு பகுதி
 களில் அமைப்பதால் ஏற்படும் நிர்வாகக் கஷ்டங்
 களை பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் உணர்ந்திருந்த
 போதும், தமிழ் மாணவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கூம்
 இவ்வாட்பினையும் வசதியையும் நழுவவிடக்
 கூடாது என்னிக் காரியத்திலீடுபட்டார். மருத்
 துவ பீடம் தொடங்குவது சலபம். அதற்குரிய
 தகைமை பெற்ற பேராசிரியர்களையும் விரிவாரை
 யாளர்களையும் கண்டுபிடிப்பது முகச் சிரமம். பெரும்
 பாலான தமிழ் பேசும் மருத்துவப் பேராசிரியர்
 களும் விரிவுரையாளர்களும், பேராதனையிலும்
 கொழும்பிலுமுள்ள பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீடங்
 களில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்
 கள் எல்லோரும் புதிய பீடத்தில் வந்து கடமை
 யாற்றுவது முடியாத காரியம். சிலர் இங்கு வருவது
 தங்கள் தகுதிக்குக் குறைவு எனவுங் கருதியதுண்டு.
 இதே வேலையில், எம் நாட்டில் மருத்துவ விற்பனை
 ராயிருந்த பலர், பல் வேறு காரணங்களுக்காக
 வெளிநாட்டுகளுக்குச் சென்று தொழில்பார்த்த
 னர். அவர்கள் யாவரையுமே நன்கு அறிந்தவர்
 பேராசிரியர் ‘வித்தி’. தன்னுடைய தனிப்பட்ட
 முறையிலும், உத்தியோக ரீதியிலும், குழும் மக்கள்
 சார்பாகவும் வெளிநாட்டிலிருந்த நோயியல் நிபுணர்
 பேராசிரியர் பாலசுப்பிரமணியம், உடற்சூற்றியல்
 நிபுணர் பேராசிரியர் கணக்குந்தரம் போன்றே
 ருடன் தொடர்பு கொண்டார். தமிழ்ப் பிரதேசத்
 தில் அமைந்துள்ள பல்கலைக் கழக மருத்துவ பீடத்
 தில் சேவை ஆற்றுத்தற்கு இணங்கி அவர்களிற் சிலர்
 பதிலளித்தனர். அந்த ஊக்கத்துடனே, மருத்துவ
 பீடத்தைத் தொடங்குகின்ற முயற்சியில் பேரா

சிரியர் வித்தியானந்தன் மும்முரமாக ஈடுபட்டார். தற்போது, தலைசிறந்த மருத்துவ விற்பனைகள், பலரைக் கொண்டதாக யாழ்ப்பானைப் பல்கலைக் கழக பீடம் விளங்குகின்றது.

பல்கலைக் கழகம் ஒன்றை நிர்வகிப்பது, எவ்வளவு கஷ்டமானது என்று எல்லோருக்கும் தெரியும். தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் அமைந்துள்ள ஒரேயொரு பல்கலைக் கழகமாக யாழ்ப்பானைப் பல்கலைக் கழகம் விளங்கியது. ஆகவே, அதனைச் சுகல வகைகளை அம் பூரணத்துவமான பல்கலைக் கழகமாக ஆக்க வேண்டுமென யாழ்ப்பானைத்து அறிஞர்களெல் ஸாம் எண்ணவந்துள்ளனர். துணைவெந்தார் ‘வித்தி யும் அதே எண்ணமுடையவராகச் செயற்பட்டு வருகின்றார். பெரும்பாலான கட்டடங்கள் இவருடைய காலத்திலேயே அத்திவாரமிடப்பட்டுப் பூரணப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. யாழ்ப்பானைப் பல்கலைக் கழகத்தின் மிக முக்கியமான பிரச்சினை, இடமாகும். விரிவுரைகள் நடத்துதற்குப் போதிய இடவசதியின்மை, பல சந்தர்ப்பங்களிற் பல பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்து வந்துள்ளது. எவ்வளவு விரைவாகப் பல கட்டடங்களை அமைக்க முடியுமோ, அவ்வளவு விரைவில் அமைக்க வேண்டும். ஆனால், நாம் நினைப்பதுபோல் இவற்றை அவ்வளவு விரைவிலே செய்க்கவிடவும் முடியாது. பல்கலைக் கழகத்துக்குப் பணப்படி அளக்கும் மேவிடமும், இதில் அதேயளவு சிரத்தை யெடுக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாம் நினைப்பது போகே காரியங்களை வேகமாகச் செய்ய ஸாம். துணைவெந்தார் ‘வித்தி’ இவ்விடயத்தில் தன்னுளான முயற்சிகள் யாவற்றையும் மேற்கொள்கிறோம். இதற்குடையில் ஏற்கெனவே இருக்கும் இடத்திலே ஏதோ வகையிலே சமாளித்து விரிவாக்காம் ஏனைய நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெற-

இவருடைய பீடாதிபதிகள் இவருக்கு உத சிபுரிந்து வருகின்றனர். ஆத்திரங்கொண்டு ஆர்ப்பாட்டஞ் செய்யும் மாணவர்களும் இவருடைய ஜந்தரங்க சுத்தியிலே உணர்ந்தவுடன், அமைதியடைந்து விடுவர். தமிழ் மக்களுக்கு வாட்த்த பல்கலைக்கழகம் இது. அதனை எப்படியாவது கட்டிக்காத்துச் சிறப்புடன் அமையச் செய்ய வேண்டுமென்பது இவருடைய வேணவா.

ஒரு பல்கலைக் கழகம் தானமைந்துள்ள இடத்தின் சமூக, பண்பாட்டம்சங்களைப் புலப்படுத்தும் நிறுவனமாக அமைவது அவசியம். இந்த வகையில் யாழ்ப்பாணத்துச் சமூக, பண்பாட்டம்சங்களைச் சிறப்பாகவும், ஈழத்தமிழரின் சமூக, பண்பாட்டம் சங்களைப் பொதுவாகவும் யாழ்ப்பாணத்துப் பல்கலைக்கழகம் புலப்படுத்த வேண்டிய அவசியமுண்டு; சைவசித்தாந்த மரபு, நன்கு வேறுன்றிய இடம் யாழ்ப்பாணம். அதுபற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளவும், அவ்விடயத்தில் ஈடுபாடுள்ள மாணவர்களைப் பயிற்றவும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் இடமளிக்க வேண்டுமெனப் பல பெரியார்கள் குஜைவேந்தரை வேண்டிக்கொண்டனர். இதுபற்றி குஜைவேந்தருக்கும் தனிப்பட்ட முறையில் ஆர்வ முண்டு. பல பீடங்களுக்குத் தலைவராயிருக்கும் இவர், தனியான ஒரு துறையில் ஆர்வம் காட்டுவது ஏற்படையதல்ல என்பதை நன்ச உணர்வார். பல்கலைக் கழகத்தைச் சேராத பிரமுகர்கள் சிலர் தங்களுடைய முயற்சியாலே நிதி சேகரித்து இத்துறையினை ஆரம்பிக்கலாம் என்று உதவ முன்வந்திருக்கும்போது, அதற்கு இவர் ஆதரவு நல்கியுள்ளார்.

பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர்களைச் சந்திப்பதென்றால், சில நடைமுறைகளைப் பின்பற்றிய பின்னர் தான் அந்த வார்ப்புக் கிடைக்கும். ஆனால், யாழ்ப்பாணத்துப் பல்கலைக்கழகத் குஜை வேந்த

ரையோ, எவரும் இலகுவாகச் சுத்திக்கலால். மாண்வர் பிரச்சினை எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களிலுமே உண்டு. யாழ்ப்பானைப் பலகலைக்கழகமும் இதற்கு விதிபிலக்கல்ல. ஆனால் எந்தப் பிரச்சினையின் போகும் சிறு கும் தளம்பாமல், ஆத்திரமும் ஆவேசமும் உற்று வரும் மாணவர்களை அமைதியான தோற்றக்கூடிய பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்கு, அவர்களுடைய இளவையது ஆத்திரத்தையும் ஆவேசத்தையும் உடனடியாகத் தணித்து விடும் தன்மையுடையராக இவர் இருந்து வருவதை, நாம் அறி வோம். இது இவருடைய ஆளுமைப் பலம். பிரச்சனைகள், கஷ்டங்கள் இவருடைய வாழ்க்கையிலே ஒவ்வொருகட்டத்திலும் கலைதூக்கின். அப்பொழுதெல்லாம், நிலைமையைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்துச் செயலாற்ற வேண்டிய அறிவுத் திறனை அலைபாய விட்டுவிடாமல், கட்டுப்படுத்தி, அமைதியாக அவற்றுக்குப் பரிகாரம் தேடித் தீர்த்துவந்துள்ளார்: அந்த வாழ்க்கைப் பாடம் இவருக்கு எப்பொழுதுமே கைகொடுத்கு வந்குள்ளது. மாணவர்கள் தங்கள் உள்ளக் குழுறல்களை உடனடியாகக் கொட்டுதற்கு முதலிலே அவர் இடமளித்து வருவார். அதன்பின்னர், இரு சாராரும் அமைதியான முறையிலே நிலைமைக்குப் பரிகாரம் தேடலாம் என்பதில் இவருக்கு நிறைய நம்பிக்கையுண்டு.

அடக்குமுறை, அச்சுறுத்தல் ஆகியவற்றுக்கு இவர் என்றுமே அஞ்சியதில்லை. அரச அச்சுறுத்தல்கள் பல இருந்த போதிலும் நான்காவது உலகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை யாழ்ப்பானத்தில் நடத்திக் காட்டியது இதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும். தான் சரியென்று கண்டதைத் துணிந்கு எங்கு சொல்லவும், செய்யவும் தயங்கமட்டார். ஆனால், மாணவர்கள் விடயத்திலே, எப்பொழுதும் பிள்ளைகளை எதிர்நோக்கும்

தந்தைபோல ஆகிவிடுவார். சிலரிடமுள்ள வரட்டுக் கெளரவம் இவரிடமில்லை.. தான் இந்தப் பிரதேச மக்களுள் ஒருவன் என்பதை, இவர் என்றுமே மறந்ததில்லை.

துணைவேந்தரே பாடங்களை நடத்துவதும், சில உயர்பட்ட மாணவர்களின் ஆய்வுகளுக்கு வழி காட்டுவதும் யாழிப்பாணப் பல்கலைக் கழகத் திலே நடைபெறுகின்றன. துணைவேந்தர் ‘வித்தி’, தமிழை ஒரு பாடமாகப் பயிலும் முதலாம் வருட மாணவர்களுக்கு இலக்கிய வரலாறு போதிக் கிண்றார். தமிழைச் சிறப்பாகப் பயிலும் மாணவர் களுக்குத் தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம், திருக் கோவையார் ஆகியவைற்றைப் படிப்பிக்கின்றார். முதுகலைமாணி, கலாநிதிப் பட்ட ஆராய்ச்சி மாணவர் சிலருக்கு அவர்களைடைய ஆய்வுக்கு வழிகாட்டி யாகச் செயற்படுகின்றார். இத்தகைய புதுமையான செயலை துணைவேந்தராயுள்ள பேராசிரியர் வித்தியானந்தனுலேயே செய்ய முடியும்.

பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் யாழிப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராகப் பதவியேற்றவுடன் இவருடைய மாணவர்கள் எல்லோரும் அஙு தமக்குக் கிடைத்த புகழ் என்றே கருதினர். அதன் இரகசியத்தைப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி பின்வருமாறு விளக்குகின்றார் : “ வித்தியானந்தனுக்கு வரும் சுகமும் துக்கமும் அவரது மாணவர்களின் சுக தீக்கங்களாக மாறி விடுவது வழக்கம். தனி யொருவனுக்குக் கிடைத்த துணை வேந்தர் பதவி, நம் ஓவ்வொருவருக்கும் கிடைத்தது போன்ற மகிழ்ச்சி அலைகள் நாட்டில் விரிந்து பரந்ததற்கான இரகசியம் இதுதான்.”

மகிழ்ச்சி அலை, விரிந்து பரந்தற்க எடுத்துக் காட்டுகளாகத் துணைவேந்தரை வாழ்த்தி அன்ற எழுதப்

பட்ட எழுத்துக்கள் அமைகின்றன. கவிஞர் காரை சுந்தரம்பின்னே.

“ கற்றறிந்தவர் மத்தியிலே கலைக் காதல் ஊட்டப் பிறந்த தமிழ்மகன் பெற்ற பட்டம் பதவியினால் எமைப் பெருமை யெய்திடச் செய்த பெருமகன் தற்பெருமை சிறிது மில்லாதவர் தசுதியால் உப வேந்தராய் ஆண்வர் நிற்பனர், உளம் வெல்லும் மொழியினர் வித்தியானந்த வேந்தரை வாழ்த்துவோம்.”

என்று கவிதையிலே குணைவேந்தருக்கு வாழ்த்துக் கூறு மட்டத்து, இவருடைய நல்ல இயல்புகளை, தனக் கேட்கும் கவிதை மொழியிலே கூறியுள்ளார். பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பின்னோ, ஈழத் தமிழரின் அறி வுச் சின்னம்: அவருடைய அறிவு பூர்வமான வாழ்த்துக் கூணைவேந்தருக்கு உடனடியகைக் கிடைத்தது. அந்த அறிவுயோகி பின்வறுமாறு வாழ்த்துக்குரூர்:— “ ஒரு காலத்தில் தமிழின் புத்தம் புதிய பேரொளி ஒன்று, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மேவிட்டுப் பிரகாசித்தது. அந்த ஒளி ழூழிமத் சுவாமி விபுலாஷந்தர் அவர்களிடமிருந்து வந்தது. அவ்வொளியைத் தொடர்ந்து தரங்குறையாமல் பாதுகாத்து வளர்த்த பெருமை டாக்டர் க. கணபதிப்பின்னோ அவர்களுக்குரியது.

“ இருவர் பேராசிரியர்களிலும் ஆராமை மிக்கு அவர்கள்பாற் கிரகிக்க வேண்டியவைகளைக் கிரகி த்து வளர்த்தவொரு வளர்பிறை திரு. ச. வித்தியானந்தன் அவர்கள். “ அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும் ” என்பதற்கிலக்கியமாய் அந்த வளர்ப்பிறை வளர்வது புலப்படாமல் வளர்ந்துகொண்டே வந்தது. பல்கலைக் கழகம் வாழுமிடமாயமைந்தது.

இலங்கையில் எத்தனை ஆயிரம் பட்டதாரிகள்? எத்தனை கலாநிதிகள்: பல்கலைக் கழகப் பேரா

சிரியர் எவ்வளவினர்? யாவரும் குறிப்பிட்ட வளர்ச்சிநையின் ஒளிக்கிரண பரிசம் பெற்றவர்களே.

இப்பொழுது வளர்பிறை கலைகள் நிறைந்து களங்கமற்றதோரு பரிபூரண சந்திரனுய்ப் பிரகாசிப்பதில் எவ்வித நூதன முமில்லை. பிரகாசிக்க வேண்டியது, பிரகாசிக்கின்றது.

முத்தமிழ் வல்ல விபுலானந்த அடிகளும், நானுடகம் தந்த டாக்டர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் தம்மோடு தொடர்புகொண்டு வந்த தமிழ் இளங்குழநி பரிபூரண சந்திரனுய், யாழ் பல்கலைக் கழக உப வேந்தராய் மினிர்வது கண்டு ஆனந்த அருளி பெருக ஆசி வழங்குவார்கள். நம் உப வேந்தரால் யாழ் பல்கலைக் கழகம் உயர்ந்து பிரகாசிப்பதாக;” (தினகரன், 17.2.1979).

பல பெரியார்களுடைய ஆசிகளையாம் அன்பர்கள் நண்பர்களுடைய வாழ்த்துக்களையும் பெற்றுக் கடந்த ஜிந்து வருடங்களாக யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தர் பதவியை வகித்து வருகிறார் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன்.

தன்னுடைய பதவிக்காலம் முடிவடைவதற்கு முன்னர், தமிழருடைய இப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு தன்னுலான பணிகளைச் செய்து விட வேண்டுமென அவர் உழைத்து வந்துள்ளார். இவருடைய முயற்சி யால் சித்த வைத்தியப் பகுதி கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்கு இங்கு மாற்றப் பட்டுள்ளது. கிளி நொச்சியில் விவசாய, பொறுப்பியல் பீடங்களை அமைப்பதற்குரிய ஒழுங்குகளையாம், இவர் மேற்கொண்டு வருகிறார். பல வைத்தியத் துறையம் சட்ட பீடமும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தில் அமைக்கப்பட வேண்டுமென, உயர்கல்வி அமைச்சுக்குச் சிபார்சு செய்குள்ளார். இவையெல்லாம் வருங்கால், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் தன் னிறைவுள்ள ஒரு பூரணமான பல்கலைக்கழகமாக ஆகிவிடும். அதன் சிறப்பான வரலாற்றில் துணை வேந்தர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் ஒரு சிறப்பான இடத்தைப் பெறவாரென்பதில் ஐயம் ல்லை.

குடும்பத் தலைவன்

நல்ல குடும்பம் பல்கலைக் கழகம் என்பார்கள். பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியராகிய வித்தியா ணந்தனுக்ள நல்ல குடும்பம் வாய்த்தது. சிறு வயதிலேயே, தந்தையையும் தாயையும் இழந்த சகோதரர்கள், முகுந்த ஒற்றுமையுடனே செயற் பட்டுவந்துள்ளார்கள். அண்ணன் அம்மிகாபதி யுடன் சேர்ந்து, தம்பி வித்தியா ணந்தன் தமக்குப் பின்னுள்ள சகோதர சகோதரிகளை நல்ல நிலைக்கு ஆளாக்கி வைத்துள்ளார்.

இலண்டன் சென்று கலாநிதிப் பட்டம் பெற்று வந்த வித்தியா ணந்தன், புதுப் பொலிவுடனே பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலே விரிவுரையாற் றத் தொடங்கினார். இவருடைய விரிவுரைகள் பல ரையும் கவரவும் மயக்கவும் வல்லன என்பதை அன்று இவரிடம் படித்தவர்கள் பலர் எழுதியுள்ளனர்; கூறியுள்ளனர். குறிப்பாக பல பெண்கள், இவருடைய விரிவுரைகளைக் கேட்டு நயந்தும் மயங்கியுள்ளனர். அவர்களுள் ஒரு பெண் நன்றாகவே மயங்கிவிட்டாள். கலாநிதி வித்தியா ணந்தனும் அவளிலே மயங்கிவிட்டார். நன்னாலும், திருக் கோவையாரும், இலக்கிய வரலாறும் அவரிடம் கற்ற செல்லி கமலாதேவி நாகலிங்கமே அப்பெண்.

மாண்வியாக இருந்து, இவருடைய மனைவி என் னும் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார் கமலாதேவி. 1957ல் இவர்களுடைய திருமணம், பெண்ணின் பிறந்தகமாகிய சாவகச்சேரியில் இனிது நடந்தேறியது. சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை எண் ணியும் பேசியும் வந்த கலாநிதி வித்தியானந்தன், தன்னுடைய திருமணத்தையும் ஒரு சீர்திருத்த நிகழ்வாக ஆக்கிவிட்டார். அவருடைய அந்தச் சீர்திருத்தக் திருமணத்தை நேர்நின்று பார்த்தவர் திரு. த. சண்முகசுந்தரம். அவர் அதனைப் பண் வருமாறு விவரிக்கின்றார்:— “இவரின் திருமணம் ஒரு வகையிற் சீர்திருத்தத் திருமணமாக அமைந்தது. தன்த்தமிழ் ஈடுபாடே இம் மாற்றத்தை இவரது உள்ளத்தில் ஏற்படுத்தியது போலும். பிள்ளையார், மஞ்சள், கங்குமம், அறுகு, பால், தாவி எல்லாம் இடம்பெற்றன. ஆனால், பார்ப் பனரின் மந்திரம், ஒமாக்கினி என்பன இடம் பெறவில்லை. இரண்டு பூசாரிமார் முக்கிய இடம் பெற்றனர். ஒருவர் வடமொழியிலும் தமிழிலும் கடல். மற்றவர் இலக்கிய வரலாற்றுக் கடல். இந்த இருவருமே திருமணத்தை நடத்திவைத்தனர். முன்னவர் பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை. பின்னவர், விரிவுரையாளர் வி. செல்வ நாயகம்.”

செல்வி கமலாதே வி நாகலிங்கத்தைத் திருமணம் செய்து கொண்ட கலாநிதி வித்தியானந்தன், மனை வியுடன் 1958 தைத் திங்களில் தனிக்குடித்தனம் மேற்கொள்வதற்குப் பேராதனை சென்றனர். அங்கு இவர்களுக்கு வீடில்லாத பிரச்சனையைப் பேரா சிரியர் கணபதிப்பிள்ளை தீர்த்துவைத்தார். தன்னுடைய பல்கலைக்கழக வீட்டில், தனக்கு ஓர் அறையை மாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு ஏனைய அறைகள் யாவற்றையும் வித்தியானந்தன் தம்பதியினர்க்குக் கொடுத்து மகிழ்ந்தார். முதற் குழந்தையினைக்

கருவற்றிருந்த மனைவியுடன் அங்கிருந்த நாளையிலே, இனக் கலவரம் தொடங்கியது. பல்கலைக் கழக வளவுக்களிலிருந்த தமிழர்களைப் பல்கலைக் கழக அதிகாரிகள் சங்கமத்தா மண்டபத்துக்குக் கொண்டு செல்ல முயற்சி செய்தனர். “என்ன நடந்தாலும் நடக்கட்டும், நாம் அழிமைகளாக நடத்தப்பட அனுமதியோம்” என்று அன்று கலாநிதி வித்தியானந்தனும் விரிவுரையாளர் நேசையாவும் ஒரே குரலிலே கூறி, அதிகாரிகளுடைய திட்டத்தை நிராகரித்தனர். கணவனுடைய இந்த அஞ்சா நெஞ்ச முடிவுக்குக் கர்ப்பவதியாயிருந்த மனைவியும் உடன்பட்டு, ஒத்துழைத்தார். இவ்வாறு இக்கட்டான் சூழலிலே தொடங்கியது அவர்களுடைய தனிக்குடித்தன வாழ்க்கை.

காலத்தியில் பேராதனைப் பழைய கலகா வீதியில் இவர்களுக்கென ஒரு வீடு ஒதுக்கப்பட்டது. அங்கு இவர்களுடையகுடும்பவாழ்வு சிறப்புற நடைபெற்று வந்தது. அருள்நம்பி, மகிழ்நங்கை, அன்புச் செல்வி, இனபச் செல்வன், சிவமைந்தன் என்னும் ஐந்து கழந்தைகளை இவர்கள் பெற்றெடுத்தனர்.

பழைய கலகா வீதியிலுள்ள இவர்களுடைய வீடு எத்தனை மாணவர்களை, எத்தனை நண்பர்களை, எத்தனை ஆசிரியர்களை வரவேற்றிருக்கும்; எந்நேர முமே கலகலப்புற்றதாக விளங்கியது கலாநிதி வித்தியானந்தனின் வீடு. இவருடைய வீட்டுக்கு ஒரு நாள் சென்ற கலைப்பேரரசு ஏ.ரி. பொன்னுத் துரை தன்னுடைய அனுபவத்தைச் சுவைபட மல்லிகை யில் (செப்டெம்பர், 1969) எழுதியுள்ளார். அதில் ஒரு பகுதி வருமாறு :—“இத்தகைய பெரியாரை கரும்பசிட்டி சன்மார்க்க சபை எடுத்த முப்பதாவது முத்தமிழ் பெருவிழாவில் தலைமைதாங்க வைக்கும் நோக்குடன், சந்திப்பதற்காக ஒருமுறை பேராதனை சென்றேன். இவரது வீட்

டிற்கு அருகே, பல மோட்டார் வண்டிகள் நின்றன. உள்ளே நுழைகிறேன். அன்புடன் வரவேற்கிறூர். முன்வந்தவர்களுடைய விஷயங்கள் பற்றி அவர்களுடன் கலந்து பேசுகிறூர். “அண் நுவிமாடைக் கெளரவிக்கும் விழாவை இந்த மாத முடிசில் வைத்து விடுவோம். நாட்டுப்பாடல் தொகுதி வேலையும் முடித்து சிட்டேன். அண் நுவிமாருக்குப் பொன்னுடையும் போர்க்க வேண்டும். முயற்சியாய் வேலை செய்யுங்கள். எல்லாம் வெற்றியாய் முடியும்” என்ற பேசி ஊக்கமள் க்கிறூர் மன்னாரிலிருந்து வந்த பெரியார்களுக்கு. கிளிநொச்சியில் நடைபெறும் திருக்கறள் மகாநாட்டுக் கருத்தரங்குக்கு தலைமை தாங்க வேண்டும். இசு கிளிநொச்சிப் பிரமுகர் பிரச்சினை. ‘டயரி’ யில் குறித்தபடி ‘ஆம்’ என்கிறூர். ‘அப்போ நாட்டுக் குத்து அரங்கேற்றத்தை அடுத்த மாதமே வைக்கலாமா’ இது மட்டக்களப்புக் கலைஞரின் வேண்டுகோள். சிரித்தபடி, பொருத்தமான தின்த்தை முடிவு பண்ணுகிறூர்கள். மற்றவர்கள் விடைபெற்றுச் செல்ல என் பக்கம் பார்க்கிறூர்.’’

இவ்வாறு, நானுங் கூட்டங் கூடும் லீடாக அது அமைந்தது. எந்த நேரம் போன்றும் பசித்த வருக்கு உணவளிக்கும் கமலா அக்காவை எவருமே மறக்க மாட்டார்கள். “அண்ணல் காந்தியை மகாத்மாவாக்கியவர், அன்னை கஸ்தூரிபாய். பேராசிரியர் வித்தியானந்தனை மேலும் பெரியவராக்கியவர் கமலம்; குத்து உடுப்பை ஆக்குதல், கலைஞரை உபசரித்தல், ஒப்பனை செய்தல், அச்சுப் பிழை பார்த்தல் போன்ற எல்லா வேலையும் இவருக்குத் தெரியும்” என்று திரு. சண்முகசந்தரம் குறிப்பிடுவது போல, பேராசிரியர் வித்தியானந்தனை அயரா உழைப்புக்கு ஒத்தாசை புரியும் கிறந்த மனை சியாக அவர் அமைந்தார். அண்ணன் வித்தியா

னந்தன் தன் தங்கைமாரைப் பொருத்தமான முறையிலே திருமணஞ் செய்குவைத்தல், தம்பிமாரைப் படிப்புக்கல் போன்ற அரிய கடமைகளையும் செய்வேண்டியவராயிருந்தார். அத்தகைய கடமைகளிலெல்லாம், கமலம் கணவனுடன் இனைந்து ஈடுபட்டுள்ளார். இத்தகைய நற்கணங்கள் பலரையும் கவர்ந்தன. 1979ம் ஆண்டு மே மாதம் அன்னார் இவ்வக வாழ்வை நீத்தபோது, பாடப்பட்ட இரங்கற் பாக்கள் அவருடைய குண நலன்களையும், பேராசிரியருடைய பெரு நலன்களையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. “அண்ணம்ட்ட தெய்வமணிக்கை” என்று திரு. சி. தில்லைநாதன் அவருடைய உபசாரக் ரூணநலத்தினைப் பாடுமிடத்து:

“அத்தனையும் யாம்முந்தோம் அன்னமிட்ட
தாயிழுந்தோம்
இத்தனைக்கும் கமலா (அ)க்கா இனியமுக
நினைவிழுவோம்
உடம்பினை விழுத்திடினும் உள்ளத்துள்
நின்றுவிட்டார்..”

என்று அங்கலாய்க்கிறுர்.

கவிதாஞ்சலி செலுத்திய முருகையன்,

வித்தியரின் சித்திகளின் வித்துகளை
விடைத்து விட்ட மேதை தாங்கள்
புத்திரரின் கலைத்திறன்கள் புதுமலர்ச்சி
பெறுவதற்குப் புனல் வார்த்தீர்கள்
எத்திசையும் புகழ் மணக்க வாழ்ந்தீர்கள்
இனியவரே, கமலாதேவி :

அத்தகைய அவசரமோ? அதிர்ச்சி கொண்டோம்
அளவில்லா அவலம் உற்றேம்.

கலைமகிழ்நன் துணைநலமே, காவியத்து
நாயகியே, கமலாதேவி,

பொலிகின்ற புகழாகிப் புதுமை குன்று
நினைவாகிப் பூத்துள்ளீர்கள்

மலர்தந்த நழுமணமாய் மங்காத
ஞாபகமாய் வாழ்கின்றீர்கள்

தலைசிறந்த பெருவாழ்வின் தத்துவமாய்
இலக்கியமாய்த் தழைத்துள்ளீர்கள்.

என்று பாடுகின்றூர்.

பேராசிரியரும் அவர் குடும்பமும் விருந்துபசாரத் துக்குப் பெயர்போன வர்கள். அச்சிறப்புப் பண பினைப் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி பின்வருமாறு ஆங்கிலத்திலே எழுதியள்ளார்.—

"He is the most accessible of all the Tamil dacons. And this brought to his house at all odd hours and times students who wanted either to borrow a book, or discuss a personal problem or just have a good chat. Past students of 'Vithy' would storm into the house, unannounced to stay overnight. His irrepressible concern for social welfare brought him many visitors, from all walks of life. She received them with warmth; grace and dignity"

பேராசிரியர் வித்தியானந்தனின் குடும்பம், பெரிய குடும்பம். குடும்ப அங்கத்தினர் யாவரையும் ஒன்றுக்கி மகிழ்வடனும் சொந்தத்தட்டனும் வாழ்வு நடத்த வைக்கும் ஆளுமை பேராசிரியர்க்கு உண்டு. உறவினர் தொடர்பான சிறிய விடயங்களையும், தன் மனைவியுடன் சேர்ந்து கவனித்து நடப்பவர் இவர். கலியாணங்கள், பூப்பு நீராட்டு வைபவங்கள், வீடுகுடி புகுதல், இழை நிகழ்ச்சிகள் என்பன வற்றுக்கெல்லாம், தவரூது சமூகங் கொடுத்து உறவுத் தொடர்பை வலுவடையச் செய்வார். இவருடைய அறிவு, ஆற்றல், ஆளுமை ஆகியன உறவினர் யாவரையும் இவரைச் சுற்றிச் செயலாற்ற வைத்தன.

பேராசிரியருடைய பிள்ளைகளுள் அருள்நம்பி இங்கிலாந்திலே, கணக்கியல் பயில்கின்றன. மகள் மகிழ் நங்கை தமிழ் நாட்டிலே தாவரவியலிற் பயிற்சி பெற்று, முதற் பிரிவிலே சித்தியடைந்து விஞ்ஞான மாணிப் பட்டம் பெற்று வந்துள்ளாள். அடுத்த மகள் அன்புச் செல்வி தற்போது தமிழ்

நாட்டிலே உயர்கல்வி கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நான்காவது பிள்ளை இன்பச்செல்வன் அமெரிக்காவில் உலக நாணயச் சபையிலே தொழில் செய்யும், இவருடைய தம்பி தயாநிதியின் உதவியுடன், அமெரிக்காவில் பொறியியற்றுறையில் உயர்கல்வி பெறுகிறன். கடைசிப் பிள்ளை சிவமைந்தன் யாழ்ப்பாணம் பரி. யோவான் கல்லூரியில் பயில்கிறார்கள். “ஊரார் பிள்ளையை ஊட்டி வளர்த்தால், தன் பிள்ளை தானே வளரும்” என்னும் பழமொழிக் கிணங்க, பல்லாயிரக் கணக்காண மாணவர் கல்வி யில் சிரத்தையுடைய பேராசிரியரின் குழந்தை களுக்கு, நல்ல கல்வியும் பேறுகளும் தானே தேடி வரும் என்பது தின்னம்.

கலைஞர் வித்தியானந்தன் தன்னுடைய பெண் குழந்தைகள் இருவரையும் நாட்டியக்கலையில் பயிற்சி பெறச் செய்தார். மத்திய மகாணச் சைவ மகா சபைக்கும் வித்தியானந்தன் குடும்பத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்து வந்துள்ளது. கணவன், மனைவி இருவருமே அச் சபை நடவடிக்கை களில் பெரும் பங்கேற்று வந்துள்ளனர். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் 1961 ஆம் ஆண்டு முதல், 1977 வரை மத்திய மகாணச் சைவமகா சபையின் தலைமைப் பதவியினைப் பொறுப்புடன் ஏற்று நடத்தி வந்துள்ளார். இச்சபை எத்தனையோ விழாக்களையும் குருபூசைகளையும் நடத்துதற்கூப் பேராசிரியர் வித்தியானந்தனும் திருமதி கமலாதேவி வித்தியானந்தனும் அரும்பணி செய்து வந்தனர். இச்சபையின் மங்கையர் கழகத்துடன் திருமதி வித்தியானந்தனுக்கு நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. இக் கழகம் சைவப்பெண் குழந்தைகளுக்கு நடவு வகுப் பினை ஒழுங்காக நடத்தி வந்தது. நடன ஆசிரியை செல்வி செல்வலட்சுமி இரத்தினசபாபதி, பிள்ளைகளுக்கு நாட்டியம் கற்பித்து வந்தார். பேரா

சிரியருடைய பெண்குழந்தைகளான மகிழ் நங்கை யும், அன்புச் செல்வியும் இவ்வாசிரியையிடம் ஐந்கு ஆண்டுகள் தொடர்ந்து நடனப் பயிற்சி பெற்றனர். பெற்றோரும் மற்றோரும் மணம் மகிழவும் ஆசிபல நல்கவும் நங்கையும் செல்வியும் 24.3.1973ல் கண்டி திருத்துவக் கல்லூரி மேடையில் முதன் முதல் அரங்கேறினர். இந்த அரங்கேற்றத்துக்கு வாழ்த்துரை வழங்கிய கலையரசு க. சொர்ணவிங்கம் அவர்கள் :

“ பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் குடும்பம் ஒரு கலைக்குடும்பம். இக்காலத்து இளம் சந்ததி யாருள் கலைகளை வளர்த்த வருவதிற் பெருமார் வம் கொண்டவர். நாட்டுக் கூத்துக் கலைக்குப் புத்துயிர் அளித்து அதை உயர்நிலைக்குக் கொண்டு வந்த பெருமை அவருக்குரியது. பரதத்தில் நல்ல ஞானம் பெற்ற ஆசிரியை செல்வலட்சுமி இரத்தினசபாபதி மூலம் தமது பிள்ளைகளையும் இளவயதிலேயே கலையைப் பயிலச் செய்து, இன்று அரங்கேற்றம் செய்விக்கின்றார். பிள்ளைகளின் கலையார்வத்திற்கும் நடனப் பயிற்சிக்கும் ஒத்தாசையும் ஆதரவும் நல்கி, அவர்களை இக்கலையில் ஈடுபடச் செய்த திருமதி கமலாதேவி வித்தியானந்தன் அவர்களைப் பாராட்டுகிறேய்.”

என்று கூறுச் செல்கிறார். அரங்கேறிய நங்கையும், செல்வியும் வித்தியானந்தன் குடும்பம் ஓரு கலைக்குடும்பம் என்பதை அன்று உலசுக்குக் காட்டினார்கள்.

கவிஞர் உள்ளம்

பாடுவெம் புகழே

முருகையன்

வித்தியானந்தன்—

விழித்த தமிழினத்தின் புத்தியாளர்கள்

புதுமை விருப்புடனே

பண்டைத் தமிழகத்துப் பண்பாட்டை ஆராய்ந்து
கண்டிட முன் சென்ற கனிவான வேளையிலே

தொண்டராய்த் தாழும் துணிந்த ஒரு பெரியார்
இன்று நாம் அன்னுரின் ஏற்றங்கள் பாடுகிறோம்
குன்று முயற்சிக் குணங்கள் பரவுகிறோம்.

அன்று அவர்'

செந்தமிழின் கல்வியிலே தோய்ந்து வீசும்

தென்றலாம் மணங்கமழ்ந்த செல்லப் பிள்ளை;

வெந்து கனல் வெளியுமிழ்ந்த புரட்சிச் சொல்லால்
வீண் பழைமை கொல்லவென்று பாட்டுச் செய்து

தந்தவராம் பாரதி தாசன் பா ஆய்ந்து

மிழர்களின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிட்டார்;

நொந்து கெட்ட மக்கள் குழு எழுச்சி காண

நாறு பணி தொடக்கிவிட்ட நுண்ணூய்வாளர்.

இருபத்து நூற்றன்டின் முன்னால் வாழ்ந்த

எங்களவர் எப்படித்தான் இருந்தார் என்ற

மருமத்தைத் துலக்கவென்று

சங்க நூலின் வளர் கவிதைத் தொகுதி முற்றும்

ஓவ்வொன்றுக்த துருவத்
தம் பகுத்தறிவும் ஓப்பு நோக்கும்
துணைக்கருவியாய்க் கொண்ட தமிழ்ப்பேராசான்
பெருமைக்குப் பேர் போன ‘தமிழர் சால்பிற்’
பிரியத்தை முதலீடு செய்த செல்வர்.

தெளிந்த மொழி—
கருத்துக்களைத் திருத்தமாகச்
செப்பமாய்ச் செப்பு மொழி—
சிறந்ததென்றே அளந்துணர்ந்தபடியினால்,
அதன் பொருட்டாய்
அரிய இலக்கண நூலின் பெறுமானத்தை
விளங்கியவர்;
விளங்கியவர்;
விரித்துரைத்த விற்பனார்.
முஸ்லிம்கள் சால்புபற்றிக்
களங்கம்ல்லா அறிவுடையார்.

வாழ்க்கை எல்லாம்
கல்வியினால் மகிழ்ச்சி கண்ட
கலையின் அன்பார்.

ஈழத்துத் தமிழரது தனிப்பண்பாட்டின்
இருப்பிடத்தைக் கண்டுணர்ந்து,
நாட்டுக் கூத்தின்
வாழ்வுக்காய் மட்டுமன்றி,
மறுமலர்ச்சி பெறுவதற்குமாய் உழைத்தார்
நீள் புலமைக் கலைத்தொண்டார்.
தமிழர் நெஞ்சில்
நீங்காமல் நிலைத்து நிற்கும் தகுதி பெற்றார்
ஏழையல்லர் இலங்கைவாழ் தமிழர்
செல்வர்—இனிய கலைச் செல்வர் இவர் என
எண்பித்தார்.

வட இலங்கைப் பல்கலை தேர் சழகம்
 முன்னர் வளாகமாய் இருந்த நிலை மாறி
 இன்று
 தொடர் வளர்ச்சி நிறுவனமாய் நிமிருதற்குத்
 துணை நின்ற துணைவேந்தர் இவரேயன்றே;

தடையின்றிச் சமூக வளம் பெருகுமாறு
 தமிழாய்வு மாநாடு பல நிகழ்த்தும்
 கடமையினைக் களிப்புடனே ஆற்றுகின்றார்.
 கல்வி மகிழ்வாளருக்கு வணக்கம் சொல்வோம்.

இவ்வாறேல்லாம்
 மாணவர் பரவ, மக்கள் போற்றட
 ஏனைய பிறகும் இதயக் கணிவுடன்
 நன்றிப் பெருக்கினால் நலம் பாராட்ட
 முதிர்பதம் அடைபவர் புகழை—
 பல பல தடவை பாடுவீம் யாகே.

பெருந்தகை வித்தியானந்தன்!

கவிமணி எம். வி. எம். ஸ்ரீபர்

அழகுத் தமிழின் காவலராம்
 அன்பு ததும்பும் நாவலராம்
 பழகப் பழகப் பயன் நல்கும்
 மண்பிற் கனிந்த மேலவராம்
 பழமை புதுமை இரண்டிற்கும்
 பாலமாகத் திகழ்பவராம்
 இளைஞர் முதியோர் எல்லோர்க்கும்
 இனியர் ச. வித்தியானந்தன்.

எழில் கொஞ்சம் பேராதனையில்
 ஏற்றம்கும் பல்கலைக் கழகப்
 பொழில்பூத் ததம்த் மலராகப்
 பொலியும் வித்தி யானந்தன்
 கழல்பட் டதலங்கள் எல்லாம்
 கண்ணித் தயிழின் நறுமலர்கள்
 தழல்போற் பிரகாசித் தொளியைத்
 தரும்! நல் வறிவின் மணங்கமமும்.

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகப்
 பெருமைக் குரிய மாணவராய்ச்
 சீராய்க் கற்கும் சீடர்க்குச்
 சிந்தைக் கினிய ஆசானும்
 ஆராய்ச் சிக்கோர் வித்தகராய்
 அருங்கலை வளர்க்கும் ஆர்வலராய்ப்
 பேரா சிரியராய்ச் சிறந்த
 பெருந்தகை வித்தி யானந்தன்.

பல்வளம் குழும் யாழ்ப்பிரணப்பிள்ளை
 பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்துர்
 நல்மதி யூறும் மாணவரை
 நயமாய் உருவாக்கும் தலைவர்
 தொல்புகழ் சேரும் தமிழன்னை
 துதிக்கும் பணிக்கோர் தூயமக்ஞர்
 நல்லறிஞர் போற்றும் அறிஞர்,
 நம்மவர் வித்தி யானத்துன்.
 ‘யாதுமூர் யாவருங் கேளிர்’
 யாமறிந்த தமிழ் கூறும்
 பேத மில்லாப் பண்பாடு
 பேரா சிரியர் நம் ‘வித்தி’
 ஒதி யுணர்ந்து உளமாறு
 உயிரசய்த் தேர்ந்து உவந்தேத்தும்
 போதமாகும் புனி வாழப்
 புரிக: என்ப தவர்எண்ணம்.

இதயத் தாலே இனிப்பவராம்! உடலும்
 எண்ணத் தாலே உயர்ந்தவராம்!
 உதயத் தலரும் மலராக
 உவந்தோர் காணும் ஓளியவராம்!
 மதியந் தாவும் மணி நிலவாம்
 மகிழக் கதைகள் சொல்பவராம்;
 நிதியம் தமிழுக் கெனவாழும்;
 நிறை மனிதர்வித் தியானந்தன்;
 நாடகக் கலைகள் வளர்வதற்கும்
 நாட்டுக் கூத்து வளர்வதற்கும்
 பாடகம் குளிரும் கிராமியப்
 பாடல் உயிர்பெற் றுவவற்கும்
 தேடரும் ஏடுகள் பலவாய்ந்தும்
 திவ்விய கலைக்கழக கம்அமைத்தும்
 நாடரும் பணிகள் நயந்தாற்றி
 நலம்பெறக் காத்தவர் நம் ‘வித்தி’.

செந்தமிழ் செழிக்க முஸ்லிம்கள்
 சிறப்பாய்க் கெய்த சேவையை
 யைந்தமாழ் ‘இலக்கி யத்தென்றல்’
 பாகாய்க் கெய்தோர் அதிகாரம்
 தந்ததில் விளக்கியும் இஸ்லாம்
 தரும் நற் ‘கலையும் பண்பும்’ எனும்
 விந்தை நூலைப் படைத் தீந்தும்
 விளங்கும் பணிசெய் தார் ‘வித்தி’.

மத்திய இவங்கைத் தமிழகமாய்
 மதித்தவர் போற்றும் கல்லூரின்னை
 நற்றமிழ் மன்றம் அவர்முதல் நூல்
 நயமார் ‘இலக்கி யத்தென்றல்’
 சத்கயர் ‘தமிழர் சால்பு’ இவற்றைச்
 சான்றேர் ‘வித்தி’யை மதித்துப்
 புத்தக மாக அச்சிட்டுப்
 பூத்தது உள்ளம்! வாழ்க; அவர்!

அவனிய் பொன்மகள் மடியினிலே
 அறுப தாங்குள் நிறையும்
 தவநற் புதல்வர் எனத்தக்கோர்
 தகைகண் டென்றும் புசும்பாடும்
 உவப்புக் குரிய பண்பாளர்
 உத்தமர் வித்தி யானந்தன்
 நவநற் தினமாய் ஒளிகான்று
 நலமாய் வாழ்க; பல்லாங்கு!

பேறுற்று வாழ்க பெரிது...

சொக்கன்

பைந்தமிழிற் ரேய்ந்தஉளம் பாரறிய ஓங்குபுகும்
சிந்தனையோ டாற்றும் செயற்றிறமை-பந்தமுற
நாட்டார் கலைகள் நயக்கும் கலாரசனை
பாட்டமைந்த ‘வித்தி’யது பண்டு.

வித்தகராம் மேலோர் விபுலாநந் தர்க்குமிக
உத்தமமா ஞைக்கர், உயரறிஞர் - நத்துமிசை
உற்ற குருவாய் உயர்கணப திப்பிள்ளை
பற்றுவது ‘வித்தி’யது பண்டு.

அண்ணேவி மார்களுக்கும் ஆடுங்கூத் தாளருக்கும்
கண்ணேகி நற்கதியைக் காட்டுதலும் - தின்மையுற
நல்லதமிழ் நாடகத்தை நாளும் புரந்திடலும்
வல்ல ‘வித்தி’ யாமவரின் மாண்டு.

ஈன்றதாய் தன்னிலும்மேல் எங்கள் தமிழன்னை
ஆன்றதிறம் யாவும் அவனுரிமை - சான்றேர்
அடிபரவ வாழ்ந்தாள் அவளைநாம் போற்றல்
கடமையாம் ‘வித்தி’ கருத்து;

ஆல்போல ஓங்கிவளர்ந் தார்க்கும் நிழலீந்து
மாலறுத்து மாணுக்க ராம்விழுது - சால்புறவே
புற்பலவாய் விட்டுப் பரந்து நிலைநிற்கப்
பெற்றதுவும் ‘வித்தி’யது பேறு.

தமிழியலைப் போற்றிச் சமயத்தைத் தாழ்த்தும்
எமதறினு ராஞ்சிலர்போ வின்றிச் - சமயமுமே
ஆன்ம வளர்ச்சிக்காம் ஆதார மென்றுணர்ந்த
சான்றுண்மை ‘வித்தி’யது சால்பு.

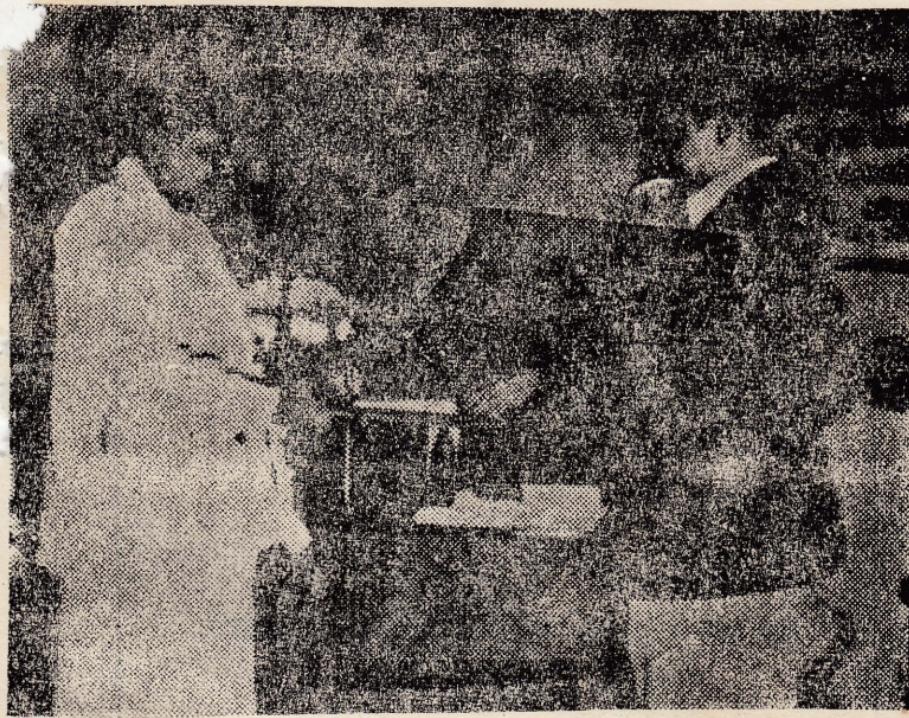
பல்கலையுக் கற்றுப் பலதுறையுந் தேர்ந்துமிக
வல்லவராய் எம்மிளைஞர் வாழுவதை - எல்லவரும்
சிந்தித்த போதும் செயற்படுத்த யாவரையும்
முந்துவதே ‘வித்தி’ முனைப்பு.

வடவிலங்கை மீது மணிமுடியா யோங்கிக்
சுடர்பரப்பும் சோதியெனச் சொல்லத் - திடமுடனே
பாங்காய் அமைந்தவெம் பல்கலைசார் நற்கழகம்
ஒங்குதலே ‘வித்தி’க் குகப்பு.

செய்யும் கடமையெலாந் தெய்வப் பணியெனவே
மெய்யாக் நம்பி விளைவுகளால் - தொய்யுமொரு
கோழைத் தனமறியாக் கொள்கைத் திறத்துடனே
வாழுவதே ‘வித்தி’ வழி.

ஆறுபத் தாண்டுகளை ஆர்க்கும் பயன்படவே
வீறுபெற வேவாழ்ந்து மேன்மையுறும் - ஏற்ணையார்
நாருகும் ஆண்டுகளும் நோய்நொடிகள் நண்ணாது
பேறுற்று வாழ்க பெரிது.

அல்ஹாஜ் ம. மு. உவைஸ் அவர்கள் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றதன் பொருட்டு, கொழும்பு ஸாஹிராக் கல்லூரியில், 1976ம் ஆண்டு மே மாதம் 19ம் திகதி நடைபெற்ற பாராட்டு விழாவில்...

“இஸ்லாமிய தமிழ்க் காப்பியங்கள்” என்ற ஆங்கில நூலின் முதற் பிரதியை கலாநிதி ஜி. வித்தியானந்தனிடமிருந்து பெறுகிறார் மாணிக்கக்கல் வர்த்தகர் எம். ஐ. எம். நலீம் ஹாஜியார்.

துணைவேந்தர் ‘வித்தி’

வித்தியோகியபவர்கள்:

இஸ்லாமிக் புக் டிரஸ்ட்,

323, ஜஹம்ஆ மஸஜித் ரோட்,
காழும்பு-10.

முத்தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,
வானி, நாயன்மார்க்ட்,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை ரூபா: பதினைந்து
(தபாற் செலவுக்கு 3/- ரூபா சேர்த்தனாலுப்பவும்)

பேராசிரியர் கலா
நிதி அ. சண்முகதரஸ்
திரு கோணமலையைப்
பிறப்பிடாகக் கொ
ண்டவர். மட்டக்களப்
புச் சிவானந்த வித்தி
யாலயத்தில் படித்து
1959ல் பல்கலைக் கழ
கம் சென்றார். அங்கு
தமிழூச் சிறப்புப்
பாடமாகப் படித்து
போராசியர்களான க.

கணபதிப்பிள்ளை, சு. வித்தியானந்தன், ஆ. சதாசிவம்,
ச. தனஞ்செயாகசிங்கம், ஆ. வேலுப்பிள்ளை, க.
கைலாசபதி ஆகியோரிடம் கற்று கலையாணிப் பட்டத்
தேர்வில் முதற் பிரிவில் சித்திபெற்று, பேராதனைப் பல்
கலைக் கழகத்தில் துணை விரிவுரையாளரானார். 1965,
தொடக்கம் 1968 வரை வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பா
ணக் கல்லூரிப் பட்டதாரிப் பிரிவில் தமிழ் விரிவுரையா
ளராகக் கடமையாற்றிவிட்டு, 1968 மே 2ம் திகதி முதல்
பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நிரந்தர விரிவுரையா
ளரானார். 1969 முதல் 1972 வரை எடின்ப்ரேஃப் பல்க
லைக் கழகத்தில் மொழியியல் ஆய்வு மேற்கொண்டு
கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றார்.

1975 தொடக்கம் யாழ்ப்பாண வளாகத்தில் கட
மையாற்றத் தொடங்கிய இவர் 1978ல் சிரேட்ட விரிவு
ரையாளரானார். 1982ல் நெஜீரியாவிலுள்ள இபாடன்
பல்கலைக் கழக மொழியியல் துறையில் விருந்து விரிவுரை
யாளராகப் பணியாற்றிவிட்டு, 1983 மர்ச் மாதம்
முதல் யப்பான் நிறுவனத்தின் புலமைப் பரிசில் பெற்று
தோக்கியோவிலுள்ள கைக்கயின் பல்கலைக் கழகத்தில்
பேராசிரியர் சுசமு ஒனோ (Prof. Susumu Ohno) வடன்
“தமிழ்-யப்பானிய உறவு” பற்றி ஆய்வு செய்துவிட்டு
1983ம் வருட இறுதியில், நாடு திரும்பினார். இவர் யப்
பானிய ஆய்வினை, இவருடைவ துணையார் மனைன்
மனி தொடர்ந்து மேற்கொண்டிருக்கிறார்.

இவர், இப்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழ
கத்தின் இணைப்பேராசிரியர் பதவியில் இருக்கிறார்.